yaz bitince

EDITH WHARTON

Çeviren :
İLKNUR ÖZDEMİR

KIRMIZIKEDİ
KLASİKLER

Edith Wharton

1862 yılında Amerika'da doğan yazar, üyesi olduğu üst tabakanın yaşamını ve dönemin New York'unu anlatan özellikle *Keyif Evi* (1905) gibi yapıtlarıyla adını duyurdu. Amerika'nın seçkin sınıflarının yaşamını parlak ve mizahi bir anlatımla romanlarında yansıttı, ironik bir dille eleştirdi. Toplumsal ve psikolojik derinliği olan öyküler ve yazılar kaleme aldı. 1885'te 23 yaşındayken kendi sınıfından varlıklı biri olan Edward Robbins'le evlendi, ilk yıllarını seyahatlerle geçirdiler, kocasının gitgide artan ve tedavi edilemeyen akut depresyonu yüzünden Wharton 1913 yılında ondan boşandı. 1911 yılından itibaren zamanının büyük kısmını Fransa'da geçirdi. I. Dünya Savaşı sırasında Kızılhaç için yaptığı yardımlar nedeniyle Fransa Hükümetince Legion d'Honneur madalyasıyla ödüllendirildi. Pulitzer Edebiyat Ödülü'nü de alan yazar, 1937 yılında Fransa'da öldü. 22 romanı yanında 85 de öyküsü bulunan Wharton aynı zamanda bir bahçe tasarımcısı ve dekoratördü. Başlıca romanları arasında *Keyif Evi, Masumiyet Çağı, Ethan Fromm, Yaz Bitince* ve *İki Kız Kardeş* bulunmaktadır.

İlknur Özdemir

İstanbul'da doğdu. İstanbul Alman Lisesi'ni ve Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nü bitirdi. Almanca ve İngilizceden çok sayıda çevirisi ve Senin Öykün Hangisi adlı bir öykü kitabı vardır. Başlıca Çevirileri: Paul Auster: *Yalnızlığın Keşfi, Yanılsamalar Kitabı, New York Üçlemesi;* Gabriel Garcia Marquez: *Şili'de Gizlice;* Paul Bowles: *Yükseklerde;* Nadine Gordimer: *July'ın İnsanları;* Toni Morrison: *Katran Bebek;* Heinrich Mann: *Mavi Melek;* Max Frisch: *Stiller;* J.M. Coetzee: *Utanç, Petersburglu Usta;* Michael Cunningham: *Saatler;* Günter Grass: *Yengeç Yürüyüşü, Soğanı Soyarken;* Hermann Hesse: *Klingsor'un Son Yazı;* Maria Public: *Mozart, Bir Bilincin Öyküsü;* Danilo Kiş: *Bahçe, Küller;* Arundhati Roy: *Küçük Şeylerin Tanrısı;* Umberto Eco: *Somon Balığıyla Yolculuk;* Stefan Zweig: *Günlükler;* Bruno Schulz: *Tarçın Dükkânları;* Ian McEwan: *Cumartesi, Sahilde;* Pascal Mercier: *Lizbon'a Gece Treni;* Jay Parini: *Son İstasyon;* Ingeborg Bachmann-Paul Celan: *Kalp Zamanı.*

KIRMIZIKEDI

Kırmızı Kedi Yayınevi: 78
Dünya Klasikleri: 3

Yaz Bitince
Edith Wharton

©Kırmızı Kedi Yayınevi, 2011

Editör: Salih Yavuz
Kapak Tasarımı: Melis Rozental
Grafik: Samet Zorer

Baskı: Pasifik Ofset 0212 412 1777

Birinci Basım: Haziran 2011

ISBN:978-9944-756-80-8

Kırmızı Kedi Yayınevi
www.kirmizikedikitap.com / info@kirmizikedikitap.com

Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Edith Wharton

YAZ BİTİNCE

Çeviren: İlknur Özdemir

ROMAN

KIRMIZIKEDİ

1. Bölüm

Avukat Royall'ın North Dormer köyünün tek sokağının bitiminde yer alan evinden çıkan bir genç kız kapının eşiğinde durdu.

Haziran ayında, bir ikindi üzeriydi. Bahara özgü saydamlıktaki gökyüzünden köyün evlerinin, çevredeki çayırların ve karaçam ormanlarının üstüne, güneş gümüşsü ışıltılar gönderiyordu. Dağların sırtlarındaki yuvarlak beyaz bulutların arasında tatlı bir rüzgâr geziniyor, bulutların gölgelerini çayırların üzerinden ve köyden geçerken sokağa dönüşüp isim alan ot bürümüş yol boyunca sürüklüyordu. Köy yüksekçe ve açıklık bir yerde kuruluydu, daha korunaklı New England köylerinin bol gölgesi orada görülmüyordu. Avukat Royall'ın eviyle köyün öteki ucundaki, kiliseyi geçince yolun yükselip mezarlığı çevreleyen siyah duvara ulaştığı nokta arasında; ördeklerin yüzdüğü havuzun çevresindeki bir öbek salkım söğütle Hatchard'ların kapısının önündeki Norveç ladinleri dışında neredeyse gölge veren ağaç yoktu.

Sokakta neşeyle oynaşan hafif haziran rüzgârı Hatchard'ların kapısındaki ladinlerin kasvetli saçaklarını kımıldatıyordu; ağaçların altından geçmekte olan genç bir adamın hasır şapkasını yakaladı, yolun karşısındaki ördek havuzuna savurdu.

Genç adam şapkayı sudan çıkarmak üzere koşarken, avukat Royall'ın kapısının eşiğinde duran kız onun bir yabancı olduğunu fark etti, kentli giysiler vardı üzerinde, otuz iki dişini göstererek gülüyordu, tıpkı kaygısız gençlerin bu tür talihsiz kazalara güldükleri gibi.

Kızın yüreği sıkışır gibi oldu, tatildeki insanların yüzlerini gördüğünde kimi zaman üzerine çöken kabuğuna çekilme duygusu onu evin içine dönmeye ve çoktan cebine koymuş olduğu anahtarı ararmış gibi yapmaya zorladı. Koridorun duvarında, tepesinde yaldızlı bir kartal bulunan ensiz yeşilimtırak bir ayna asılıydı, aynadaki aksine eleştirel gözlerle baktı genç kız, Annabel Balch gibi mavi gözlerim olsaydı keşke diye bininci kez geçirdi içinden –Annabel, yaşlı Bayan Hatchard'la bir hafta geçirmek üzere ara sıra Springfield'den gelen bir kızdı– minyon, esmer suratı gölgeleyen, güneşte kavrulmuş şapkayı düzeltti ve yeniden güneşe çıktı.

"Nasıl da nefret ediyorum her şeyden!" diye mırıldandı.

Genç adam Hatchard'ların kapısından girmiş, sokak kıza kalmıştı. North Dormer her zaman boştu, bir haziran günü, öğleden sonra saat üçte kasabanın eli iş tutan üç-beş erkeği ya tarlalarda ya da ormandaydılar, kadınlar da evlerin içinde, isteksizce ağır ve sıkıcı ev işleri yapıyorlardı.

Kız yoluna devam etti, anahtarını parmağının ucunda sallarken tanıdık bir yerde ortaya çıkan bir yabancının varlığının artırdığı bir dikkatle çevresine bakınıyordu. Dünyanın başka yerlerinden gelen insanlara acaba North Dormer nasıl görünüyordur diye düşündü. Kendisi beş yaşından beri orada yaşıyordu ve uzunca bir zamandır oranın önemli bir yer olduğuna inanıyordu. Ama bir yıl kadar önce, North Dormer'deki kilisede ayin yönetmek üzere –eğer yollar geçile geçile çökmemişse– iki haftada bir pazar günleri gelen Hepburn'un yeni Episkopal papazı Bay Miles, misyonerler gibi coşkuyla, kutsal topraklar hakkında resimli bir konferansı dinlemeleri için gençleri Nettleton'a götürmeyi önermişti; North Dormer'in geleceğini temsil eden bir düzine kızla oğlan da bir çiftlik arabasına tıkılmışlar, tepelerden geçirilerek Hepburn'a götürülmüşler, bir dilenci trenine konulmuşlar ve Nettleton'a taşınmışlardı. O inanılmaz gün boyunca

Charity Royall, ilk ve son kez trene bindi, dökme camdan vitrinleri olan dükkânları seyretti, Hindistan cevizli pastanın tadına baktı, bir salonda oturup bir beyefendinin resimlerin önünde anlattığı anlaşılmaz şeyleri dinledi, yapılan açıklamalar engellemeseydi o resimlere bakmaktan zevk alırdı. Bu açılım ona North Dormer'in küçük bir yer olduğunu göstermiş, bilgiye karşı köy kitaplığının sorumlusu olarak daha önce tatmadığı bir açlık duymasına yol açmıştı. Bir-iki ay kadar, büyük bir hevesle ve gelişigüzel biçimde Hatchard Hatıra Kitaplığı'nın tozlu ciltlerine daldı; sonra Nettleton'un bıraktığı izlenim silinmeye başladı, okumaya devam etmektense North Dormer'i evrenin normu olarak kabul etmek Charity'nin kolayına geldi.

Yabancıyı görmek bir kez daha Nettleton'la ilgili anıları uyandırdı zihninde, North Dormer de küçülüp gerçek boyutlarına indi. Avukat Royall'ın bir uçtaki rengi solmuş kırmızı evinden öbür uçtaki beyaz kiliseye kadar köyü gözleriyle tararken acımasızca ölçüp biçti onu. İşte, dağların eteğinde, hava koşullarıyla yıpranmış, güneşte kavrulmuş bir köy; insansız, demiryolundan, tramvaydan, telgraftan ve çağdaş toplumlarda hayatları birbirine bağlayan bütün güçlerden uzak. Ne tiyatrosu vardı, ne konferanslar veriliyordu ne de ticaret faaliyetleri görülüyordu; sadece yol durumu elverişli olursa iki haftada bir açılan bir kilise vardı, bir de son yirmi yıldır hiçbir yeni kitabın girmediği, eski kitapların da nemli raflarda küflenmeye terk edildiği bir kitaplık. Ama Charity Royall'a hep kaderinin North Dormer'e bağlanmasını bir ayrıcalık sayması gerektiği öğretilmişti. Geldiği yerle kıyaslanınca North Dormer'in en seçkin uygarlığın bütün nimetlerini temsil ettiğini biliyordu. Oraya çocukken getirildiğinden beri köydeki herkes böyle söylemişti ona. Hayatındaki korkunç bir an sırasında yaşlı Bayan Hatchard bile, "Çocuğum, seni Dağ'dan alıp getirenin Bay Royall olduğunu asla unutmamalısın," demişti.

Charity 'Dağ'dan getirilmişti; iç karartıcı sırtları Eagle Range'in alçak yamaçları üzerinde yükselen ve ıssız vadiye sürekli kasvetli bir fon sağlayan kayalıklardan. Dağ en az on beş mil uzaktaydı ama alçak tepelerin arkasında öyle ani yükseliyordu ki neredeyse gölgesini North Dormer'in üstüne düşürüyor gibiydi. Bulutları kendine çeken ve sonra onları fırtınada vadinin üstüne dağıtan bir mıknatısa benziyordu. En berrak yaz günlerinden birinde North Dormer'in göğünden incecik bir pus geçecek olsa, tıpkı bir geminin bir burgaca sürüklenmesi gibi dağa doğru sürüklenirdi o pus, kayaların arasına sıkışır, parçalanıp çoğalır, geri dönüp köyün üzerine yağmur ve karanlık getirirdi.

Charity'nin dağ konusundaki düşünceleri pek kesin değildi; ama orasının kötü bir yer olduğunu biliyordu, oradan gelmek de bir utanç kaynağıydı ve North Dormer'de ne yaşarsa yaşasın Bayan Hatchard'ın bir zamanlar kendisine hatırlattığı gibi, Dağ'dan getirilmiş olduğunu unutmamalı, dilini tutmalı, haline şükretmeliydi. Başını kaldırıp Dağ'a bakarken bunları düşünüyor, her zamanki gibi şükran duymaya çalışıyordu. Ama Bayan Hatchard'ın kapısında gördüğü genç adam gözünün önüne Nettleton'un ışıl ışıl sokaklarını getirmişti, Charity eski şapkasından utandı, North Dormer'den bıkmıştı; mavi gözlerini çok uzaklarda bir yerde, Nettleton'daki ihtişamdan daha büyük ihtişamlara açan Springfield'li Annabel Balch'ı kıskançlıkla hatırladı.

"Nasıl da nefret ediyorum her şeyden!" dedi bir kez daha.

Sokağın ortasına gelince menteşeleri gevşemiş bir kapının önünde durdu. Kapıdan geçip tuğla döşeli bir yoldan cilalı, yaldızlı harflerle 'Honorius Hatchard Hatıra Kitaplığı, 1832' yazan bir alınlığı destekleyen beyaz ahşap sütunlu, küçük, tuhaf, tuğla bir tapınağa doğru yürüdü.

Honorius Hatchard yaşlı Bayan Hatchard'ın büyük amca-

sıydı; oysa kadın elinde olsa cümleyi mutlaka tersine çevirir, üstünlük konusundaki tek iddiası olarak, kendisinin o adamın yeğeninin çocuğu olduğunu ileri sürerdi. Çünkü Honorius Hatchard'ın, on dokuzuncu yüzyılın başlarında mütevazı bir ünü vardı. Kitaplığın içindeki mermer levhanın, sayısı pek fazla olmayan ziyaretçilere duyurduğu gibi, belirgin edebi yeteneklere sahipti, Eagle Range'in Münzevisi adlı bir dizi yazı yazmıştı; Washington Irving ve Fitz-Greene Halleck'le tanışmış, hayatının baharında İtalya'da ateşlenip hayata veda etmişti. North Dormer'in edebiyatla tek bağı bu olmuştu: Charity Royall her Salı ve Perşembe öğleden sonraları, merhum yazarın, kenarındaki çeliği lekeli, oymabaskı tablosunun altındaki masada oturup acaba o mu mezarında daha ölü yoksa bu kitaplıkta ben mi diye düşünürdü; bu kitaplık sözü edilen bağın hayırla anılmasına yarayan bir anıt olmuştu.

Hapishanesine neşesizce adım atan Charity şapkasını çıkardı, Minerva'nın alçı heykeline astı, panjurları açtı, pencerelerden birinin üst tarafındaki kırlangıç yuvasında yumurta olup olmadığını görmek için dışarı sarktı, sonunda masaya oturup pamuk ipliğinden bir dantel yumağıyla çelik tığını çıkardı. Pek usta bir işçi değildi, The Lamplighter'ın dağılmış bir nüshasının telalı sırtına sardığı yarım metrelik ensiz danteli örmek haftalarını almıştı. Ama yazlık bluzunun kenarına geçireceği danteli elde etmesinin başka yolu yoktu, köyün en yoksul kızı Ally Hayes kiliseye omuzlarında kıskanılası bir dantelle geldiğinden beri Charity'in tığı daha da hızlanmıştı. Danteli açtı, tığı deliklerden birine daldırdı, alnını kırıştırarak çalışmaya koyuldu.

Ansızın kapı açıldı, Hatchard'ların kapısından girerken gördüğü genç adamın kitaplığa adım attığını daha başını kaldırmadan anladı.

Kıza aldırmadan kubbeli, uzun salonda dolaşmaya başladı genç adam, ellerini sırtında kavuşturmuştu, miyop gözleriyle

tozlu ciltleri yukarıdan aşağı süzüyordu. Sonunda masaya ulaştı, kızın karşısında durdu.

"Kart kataloğunuz var mı?" diye sordu, kaba ama hoş bir sesle; soru o kadar tuhaftı ki Charity elindeki işi düşürdü.

"Ne?"

"Hani, bilirsiniz..." Adam sustu, Charity adamın yüzüne ilk kez baktığının farkına vardı, belli ki içeri girdiğinde, miyop gözleri çevreyi tararken kızı da kitaplıktaki eşyadan biri saymıştı.

Kızın farkına vardığı an sözünü tamamlayamaması Charity'nin dikkatinden kaçmadı, başını öne eğip gülümsedi. Adam da gülümsedi.

"Yo, sanırım bunun ne olduğunu bilmiyorsunuzdur," diye söylediği sözü düzeltti adam. "Aslında, çok yazık olurdu..."

Adamın sesinde hafif bir aşağılama sezen Charity sert bir sesle, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü böyle küçük bir kitaplıkta insanın, kütüphanecinin yardımıyla, her şeyi kendisinin arayıp bulması çok daha hoş."

Bu son cümleyi öyle saygılı eklemişti ki Charity sakinleşti, içini çekerek yanıtladı genç adamı: "Sanırım pek fazla yardımcı olamayacağım."

"Neden?" diye sordu bu kez genç adam, kız da ona, zaten pek fazla kitap yok, dedi, ben de bu kitapları okudum diyemem. "Kurtlar kemiriyor," diye ekledi sıkıntıyla.

"Öyle mi? Çok yazık, çünkü gördüğüm kadarıyla aralarında çok iyi kitaplar var." Konuşmaya ilgisini kaybetmiş görünüyordu, belli ki kızı unutarak yeniden salonda dolaşmaya başladı. Adamın kayıtsızlığı kızı sinirlendirdi, işini yeniden eline aldı, ona en ufak bir yardımda bulunmamaya kararlıydı. Görünüşe göre onun da buna ihtiyacı yoktu, çünkü uzunca bir süre kıza sırtı dönük kaldı, uzaktaki bir raftan örümcek bağlamış iri ciltleri birer birer eline aldı.

"Ah, şuna bakın!" diye bağırdı; Charity başını kaldırınca

adamın mendilini çıkarıp elindeki kitabın kenarlarını dikkatlice sildiğini gördü. Onun bu hareketini, kitaplara ilgi göstermediği için kendisini haksız yere eleştirdiği şeklinde yorumlayan Charity sinirlenerek, "Kirli olmaları benim suçum değil," dedi.

Adam döndü, kıza tazelenmiş bir ilgiyle baktı. "Ya, öyleyse siz kütüphane görevlisi değilsiniz?"

"Elbette görevliyim, ama bütün bu kitapların tozunu alamam ki. Hem onlara bakan bile yok, Bayan Hatchard da buraya uğrayamayacak kadar zayıf artık."

"Yo, sanırım uğrayamaz." Genç adam silmekte olduğu kitabı bıraktı, konuşmadan kızı incelemeye koyuldu. Kütüphaneyle nasıl ilgilendiğini gözlemesi için bu adamın Bayan Hatchard tarafından gönderilip gönderilmediğini merak etti Charity, içine düşen bu kuşku öfkesini artırdı. "Sizi onun evine girerken gördüm, öyle değil mi?" diye sordu, New Englandlılar gibi söz ettiği kişinin adını söylemekten kaçınarak. Bu adamın kitaplarının arasında neden dolandığını öğrenmeye kararlıydı.

"Bayan Hatchard'ın evine mi? Evet, o benim kuzinim, ben de orada kalıyorum," diye yanıtladı genç adam; görünür bir güvensizliği ortadan kaldırmak istercesine ekledi: "Adım Harney, Lucius Harney. Benden söz etmiş olabilir."

"Yo, etmedi," dedi Charity, "Evet, etti," diyebilmiş olmayı arzulayarak.

"A, eh..." dedi Bayan Hatchard'ın kuzeni, gülerek; Charity'nin, yanıtının pek de cesaret verici olmadığını düşündüğü bir sessizlik daha oldu, sonra genç adam, "Mimari konusunda pek fazla bir şey yok sanırım," dedi.

Charity'nin aklı iyice karışmıştı; adamı anlamaya çalıştıkça onun söyledikleri daha da anlaşılmaz oluyordu. Nettleton'da resimleri açıklayan beyefendiye benzetiyordu onu, cehaletinin ağırlığı bir kez daha kara bir örtü gibi çöktü üstüne.

"Demek istiyorum ki, buradaki eski binalarla ilgili bir kitap

yok elinizde. Nedeni de ülkenin bu kısmının pek araştırılmamış olması. Plymouth ile Salem'in üzerinde duruyorlar hep. Ne budalaca. Örneğin kuzinimin evi çok ilginç. Buranın bir geçmişi vardır mutlaka, geçmişte önemliydi herhalde."

Kız ona bakakaldı. "Eski binalar mı? North Dormer'de her şey eskidir, öyle değil mi? En azından insanları öyle."

Genç adam güldü, kızın yanından uzaklaştı.

"Buranın tarihiyle ilgili bir şey yok mu burada? 1840'ta yazılmış bir şey olduğunu sanıyorum, buraya ilk yerleşimle ilgili bir kitap ya da broşür," dedi, salonun öbür ucundan.

Charity tığını dudaklarına bastırıp düşündü. Böyle bir kitap olduğunu biliyordu: "North Dormer ve Eagle İlçesinin İlk Kasabaları." O kitaba özel bir hınç besliyordu çünkü bu gevşek, ince kitap ya raftan düşer ya da iki cildin arasına sıkıştırınca geriye kayıp gözden kaybolurdu. En son eline aldığında insanın nasıl olup da North Dormer ve yakın çevresi, yani Dormer, Hamblin, Creston ve Creston Nehri hakkında bir kitap yazma zahmetine girdiğini merak ettiğini hatırladı. Hepsini biliyordu, ıssız dağ sıralarının kıvrımları arasında yer alan kayıp ev kümeleri: North Dormerlilerin elmaları için gittikleri Dormer; eskiden bir kâğıt fabrikasının bulunduğu, fabrikanın gri duvarlarının kıyısında çökmekte olduğu Creston Nehri; hep ilk karın düştüğü Hamblin. İşte bunlarla ünlülerdi.

Charity ayağa kalktı, rafların önünde kararsızca dolaşmaya başladı. Ama kitabı son olarak nereye koyduğunu bilemiyordu ve içinden bir ses ona kitabın ona her zamanki gibi oyun oynayacağını ve görünmez kalacağını söylüyordu. Şanslı günlerinden birinde değildi.

"Buralarda olmalı," dedi, gayretini göstermek üzere; ama kendisi de ikna olmamıştı, sözlerinin de ikna edici olmadığını hissediyordu.

"Eh, evet..." dedi genç adam yine. Onun gideceğini biliyordu

kız, kitabı bulmayı daha da çok arzuladı.

"Gelecek sefere," diye ekledi adam; masanın üzerine bıraktığı kitabı alarak kıza verdi. "Unutmayın, biraz hava ve güneş buna iyi gelir; çok değerli bir şey."

Başıyla selamlayıp gülümsedi kıza, sonra dışarı çıktı.

2. Bölüm

Hatchard Hatıra Kitaplığı'nda çalışan görevlinin çalışma saatleri üçle beş arasıydı; Charity Royall'ın görev duygusu onu genellikle hemen hemen dört buçuğa kadar masasında tutuyordu.

Ama bu işi yapmanın ne North Dormer'e ne de kendisine herhangi bir pratik yarar sağladığını hiç görmemişti. İşine geldiğinde kütüphanenin bir saat erken kapanmasına karar verirse de vicdanında hiçbir rahatsızlık duymuyordu. Bay Harney gittikten birkaç dakika sonra yine bu kararı aldı, dantelini bir kenara bırakıp panjurları kapattı ve bilgi tapınağının kapısını kilitledi.

Çıktığı sokak hâlâ boştu; bir aşağı bir yukarı baktıktan sonra evine doğru yürümeye başladı. Ama eve gireceğine yoluna devam etti, bir tarladan geçti, yamaçtaki bir otlağa tırmandı. Bahçe kapısının sürgüsünü indirdi, otlağın ufalanan duvarına paralel uzayan bir yolu izleyip bir öbek karaçamın püsküllerinin rüzgârla oynaştığı bir tepeciğe varana kadar yürüdü. Orada yamaca oturdu, şapkasını çıkardı, yüzünü otlara gömdü.

Pek çok şeye karşı kör ve duyarsızdı ve belli belirsiz farkındaydı bunun; ama hafif ve kolay, parfüm ve renk olan her şeye damarındaki her damla kanla yanıt veriyordu. Avuçlarının altındaki kuru dağ otlarının kabalığını seviyordu, yüzünü gömdüğü kekiğin kokusunu, rüzgârın saçlarıyla ve pamuklu bluzuyla oynamasını ve karaçamların salınırken çıkardıkları gıcırtıyı.

Sık sık tepeye tırmanıyor, orada salt rüzgârı hissetmenin, yanaklarını otlara sürtmenin zevkini tatmak için tek başına uzanı-

yordu. Çoğunlukla böyle zamanlarda hiçbir şey düşünmez, anlaşılmaz bir keyfe dalardı. Bugün bu keyif duygusu kütüphaneden kaçmış olmanın neşesiyle daha da artmıştı. Görev başındayken bir arkadaşının uğrayıp kendisiyle konuşmasından oldukça hoşlanırdı, ama kitaplar hakkında soru sorulmasından nefret ederdi. Onları bu kadar az kişi sorarken yerlerini nasıl hatırlayabilirdi? Orma Fry ara sıra bir roman alırdı, erkek kardeşi Ben de "cografya" dediği şeyden hoşlanırdı, bir de ticaret ve muhasebeyle ilgili kitaplardan; ama ara sıra alınan 'Tom Amcanın Kulübesi' ya da 'Kestane Kabuğunun Açılması' ya da Longfellow'un kitapları dışında bir şey soran çıkmazdı. Bunlar elinin altındaydı, karanlıkta bile bulabilirdi onları; ama beklenmedik talepler o kadar seyrekti ki bir haksızlık gibi canını sıkıyorlardı Charity'nin...

Genç adamın tipinden hoşlanmıştı, miyop bakışlı gözlerinden, haşin ama yumuşak, tuhaf konuşmasından, güneşten yanmış güçlü ama kadınlarınki gibi düzgün tırnaklı ellerinden. Saçları da güneş yanığı rengindeydi, ya da daha çok don çalmış eğreltiotu renginde; gri gözlerinde miyoplar gibi sevimli bakıyordu, gülümsemesi mahcup ama özgüvenliydi, Charity'nin hayal bile etmediği pek çok şeyi bilir, ama ne olursa olsun kıza üstünlüğünü hissettirmek istemez gibiydi. Oysa genç kız bunu hissediyor ve bundan hoşlanıyordu; çünkü yeni bir duyguydu bu. Yoksul ve cahildi Charity ve bunun bilincindeydi –Dağ'dan gelmenin en büyük utanç sayıldığı North Dormer'de bile alçakgönüllülerin de alçakgönüllüsüydü–, ama kendi sınırlı dünyasının hâkimiydi. Kısmen avukat Royall'ın North Dormer'in en güçlü adamı olmasında yatıyordu bunun nedeni; adam oraya öyle büyük geliyordu ki, işin aslını bilmeyen yabancılar onun burada nasıl kaldığına hayret ediyorlardı. Her şeye rağmen, hatta Bayan Hatchard'a rağmen, avukat Royall North Dormer'in

hâkimiydi; Charity de avukat Royall'ın evinin hâkimiydi. Asla bu kelimelerle ifade etmemişti bunu, ama gücünün farkındaydı; özünü biliyordu ve bundan nefret ediyordu. Kütüphaneye gelen genç adam, ilk kez birine bağlanmanın ne kadar tatlı olabileceğini hissetmesine yol açmıştı ve bu da kafasını karıştırıyordu kızın.

Doğrulup oturdu, saçına takılan otları silkeledi, aşağıya, hüküm sürdüğü eve baktı. Tam altındaydı, donuk ve bakımsızdı, soluk kırmızı renkteki önyüzünü yoldan, iki yanını Bektaşi üzümü çalılıklarının süslediği bir patikası, yabanasması kaplamış bir taş kuyusu ve Bay Royall'ın bir zamanlar Charity'nin hoşuna gitsin diye Hepburn'dan getirdiği, yelpaze biçimli bir desteğe bağlanmış cılız bir sarmaşık gülü bir olan bir avlu ayırıyordu. Evin arkasında, çamaşır ipleri asılı yamru yumru küçük bir bahçe çıplak bir duvara kadar uzanıyordu, duvarın gerisinde mısır ve birkaç sıra patates ekili olan toprak parçası yanı başındaki, taş ve eğreltiotlarından başka bir şey bukunmayan bakımsız bir bahçeyle birleşiyordu.

Charity evi ilk gördüğü günü hatırlayamıyordu. Dağ'dan getirildiği sırada ateşli hasta olduğu söylenmişti ona; sadece günün birinde Bayan Royall'ın ayakucundaki bir yatakta uyandığını hatırlıyordu, daha sonra kendisinin olacak odanın soğuk düzenliliğine açmıştı gözlerini.

Bayan Royall yedi-sekiz yıl sonra ölmüştü; o arada da Charity onun hakkındaki hemen hemen her şeyi öğrenmişti. Bayan Royall'ın kederli, ürkek ve zayıf olduğunu biliyordu; avukat Royall'ın sert, acımasız ve daha da zayıf olduğunu biliyordu. Bay Royall'ın 'kızı aşağı getirmek' konusundaki ilgisizliğini anmak ve kendisinin de bu insanlara bağımlılığını hep hissetmesi için köyün öteki ucundaki beyaz kilisede) Charity[1] adıyla vaftiz

1 Sadaka, hayırseverlik, iyilikseverlik (ç.n.)

edildiğini biliyordu; Bay Royall'ın kendisinin vasisi olduğunu ama herkes kendisinden söz ederken Charity Royall dese de resmen evlat edinilmemiş olduğunu biliyordu; avukatın, hukuk kariyerine başladığı Nettleton'da büro açmak yerine neden geri dönüp North Dormer'de yaşadığını da biliyordu.

Bayan Royall'ın ölümünden sonra kızın bir yatılı okula gönderilmesi konuşulmuştu. Bayan Hatchard önermişti bunu ve Bay Royall'la uzun uzun görüşmüştü; Bay Royall onun planını uygulamak üzere adını verdiği kurumu ziyaret etmek amacıyla bir gün Starkfield'e gitmişti. Ertesi gece kapkara bir suratla dönmüştü, o güne kadar onu hiç o kadar kötü görmediğini düşünmüştü Charity, ki artık bu konuda epeyce deneyimli sayılırdı.

Ne zaman yola çıkacağını sorduğunda avukat "Gitmiyorsun," deyip çalışma odası adını verdiği yere kapanmıştı; ertesi gün, Starkfield'deki okulun yöneticisi olan kadın bir mektup gönderip o sırada bir öğrenciye yer açmasının mümkün olmadığını söylemişti.

Charity hayal kırıklığına uğramıştı; ama anlıyordu. Bay Royall'ın bu işi bozmasının nedeni Starkfield'deki baştan çıkarıcı şeyler değildi, kendisini kaybetme düşüncesiydi. Yapayalnız bir adamdı o, kendisi de çok yalnız olduğu için anlamıştı bunu Charity. O kederli evde baş başa kaldıklarında, soyutlanmışlığın sınırlarını tanımışlardı; kız adama karşı özel bir muhabbet, en ufak bir minnet beslemese de onun çevresindeki insanlardan üstün olduğunu, yalnızlıkla arasındaki tek şeyin kendisi olduğunu fark ettiği için acıyordu ona. Bu yüzden, bir-iki gün sonra Bayan Hatchard Nettleton'daki bir okuldan söz etmek ve bu kez bir arkadaşının gerekli düzenlemeleri yapacağını söylemek üzere kendisini çağırttığında Charity onun lafını ağzına tıkayıp North Dormer'den ayrılmamaya karar verdiğini açıkça söyledi.

Bayan Hatchard onunla tatlı tatlı konuştu, ama bir sonuç alamadı; kız, "Bay Royall sanırım çok yalnız," diye yinelemekle

yetindi.

Bayan Hatchard gözlüğünün gerisinden şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Uzun, narin yüzündeki kırışıklar sıkıntısını yansıtıyordu, öne eğildi, kollarını abanoz koltuğunun kollarına dayadı, belli ki söylenmesi gereken bir şey söylemeyi arzuluyordu.

"Takdir edilecek bir duygu bu, canım," dedi.

Atalarının fotoğraflarından ve kendisine yol gösterecek örneklerden yardım istercesine gözlerini salonun soluk duvarlarında gezdirdi, ama onlar konuşmayı daha da zor kılar gibiydiler.

"Aslında... aslında sadece avantajları yüzünden değil. Başka nedenler de var. Anlayamayacak kadar gençsin..."

"O, yo, değilim," dedi Charity sertçe; Bayan Hatchard sarı saçlarının köklerine kadar kızardı. Ama açıklamasının böyle yarıda kesilmiş olmasından belli belirsiz bir ferahlama duymuş olmalıydı, çünkü, yeniden atalarının fotoğraflarına göz atarak, "Elbette her zaman senin için elimden geleni yapacağım," dedi, "ve eğer... eğer... her zaman bana gelebileceğini biliyorsun..."

Charity ziyaretinden döndüğünde avukat Royall verandada bekliyordu. Tıraş olmuş, siyah paltosunu fırçalamıştı, anıt gibi muhteşem duruyordu; böyle anlarda ona gerçekten hayranlık duyardı Charity.

"Eee," dedi adam, "halloldu mu?"

"Evet, halloldu. Gitmiyorum."

"Nettleton'daki okula mı?"

"Hiçbir yere."

Avukat boğazını temizleyip ciddi bir ifadeyle, "Neden?" diye sordu.

"Gitmek istemiyorum," dedi Charity, odasına çıkarken adamın yanından salınarak geçti. Avukat kızıl çardak gülünü ve körüğünü Hepburn'dan ertesi hafta getirdi. Daha önce Charity'ye bir şey verdiği olmamıştı.

Charity'nin hayatındaki bir sonraki önemli olay bundan iki yıl sonra gerçekleşecekti, on yedi yaşındayken. Nettleton'a gitmekten nefret eden avukat Royall bir olayla ilgili olarak oraya çağrılmıştı. North Dormer'de ve çevresindeki köylerde işler yavaşlamış olsa bile hâlâ mesleğini sürdürüyordu; ve bu sefer reddedemeyeceği bir fırsat çıkmıştı karşısına. Nettleton'da üç gün kaldı, davayı kazandı ve keyif içinde döndü geriye. Pek rastlanmazdı bu haline, bu kez eski arkadaşlarının gösterdiği 'hüsnü kabul'den akşam sofrasında uzun uzun söz etmesiyle gösterdi kendini ondaki bu değişiklik. Sözlerini sır verircesine söylediği şu cümlelerle bitirdi: "Nettleton'dan ayrılmakla büyük aptallık etmişim. Bunu yapmama Bayan Royall neden olmuştu."

Charity adamın başına bir talihsizlik gelmiş olduğunu hemen fark etti, konuşarak bu anısını silmek istiyordu. Charity avukatı dirsekleri yemek masasının aşınmış muşamba örtüsüne dayalı, keyifsiz düşünceleriyle baş başa otururken bırakıp erkenden yatmaya gitti. Üst kata çıkarken adamın paltosunun cebinden viski şişesinin durduğu dolabın anahtarını almıştı.

Kapısında bir tıkırtı duyunca yataktan fırladı. Bay Royall'ın sesi geldi, alçak ve kesindi, bir kaza olmasından korkarak kapıyı açtı Charity. Aklına başka bir şey gelmemişti; ama adamı eşikte, hatları çarpılmış yüzüne düşen ay ışığında görünce anladı.

Bir an sessizce bakıştılar; sonra adam ayağını eşiğe atınca Charity elini uzatıp onu durdurdu.

"Hemen gidin buradan," dedi, kendisini de şaşırtan tiz bir sesle, "bu gece o anahtarı alamayacaksınız."

"Charity, bırak gireyim. Anahtarı istemiyorum. Ben yalnız bir adamım," diye başladı avukat, zaman zaman Charity'yi duygulandıran boğuk sesiyle.

Kızın kalbi ansızın ezilir gibi oldu, ama adamı tiksintiyle itmeyi sürdürdü. "Eh o zaman sanırım yanlış yaptınız. Burası artık karınızın odası değil."

Kız korkmamıştı, sadece derin bir tiksinti duyuyordu; avukat bu duyguyu tahmin etmiş ya da kızın yüzünde okumuş olmalı ki kıza bir an dik dik baktıktan sonra geri çekildi, ağır ağır kapıdan uzaklaştı. Charity anahtar deliğine kulağını dayadı, adamın karanlıkta merdivenden indiğini, mutfağa yöneldiğini duydu; dolap kapağının çarpılmasını bekledi ama bunun yerine, kısa bir aradan sonra sokak kapısının kilidinin açıldığını işitti, dışarı çıkıp uzaklaşan adamın ağır adımları sessizliğin içinde duyuldu. Charity pencereye yaklaştı, ay ışığında avukatın kamburunu çıkararak yürüdüğünü gördü. Sonra, kazandığı zaferin bilinciyle birlikte gecikmiş bir korku saplandı kızın içine, yatağına girdi, tir tir titriyordu.

Bir–iki gün sonra yirmi yıldır Hatchard kütüphanesine göz kulak olan zavallı Eudora Skeff ansızın zatürreden öldü; cenazenin ertesi günü Charity Bayan Hatchard'ı görmeye gitti ve kütüphaneci olarak atanmasını istedi. Bu talep Bayan Hatchard'ı şaşırtmış gibiydi: yeni adayın niteliklerini açıkça sorguladı.

"Eh, bilemiyorum canım. Biraz fazla genç değil misin?" diye tereddütle konuştu Bayan Hatchard.

"Biraz para kazanmak istiyorum," demekle yetindi Charity.

"Bay Royall sana ne istiyorsan vermiyor mu? North Dormer'de ondan zengini yok ki."

"Buradan gitmeme yetecek kadar para kazanmak istiyorum."

"Gitmek mi?" Bayan Hatchard'ın yüzündeki kırışıklar şaşkınlıktan derinleşti, sıkıntılı bir sessizlik oldu. "Bay Royall'ı terk etmek mi istiyorsun?"

"Evet, ya da evde yanımda bir kadın daha olsun istiyorum," dedi Charity kararlılıkla.

Bayan Hatchard sinirli elleriyle koltuğunun kollarını kavradı. Gözleri, duvarda asılı resimlerdeki soluk suratları getiriyordu akla, kararsızlığını gösteren kısa bir öksürüğün ardından,

"Ev... ev işleri sanırım sana ağır geliyor," diyebildi.

Charity'nin yüreği buz kesti. Bayan Hatchard'dan yardım bekleyemeyeceğini anlamıştı, içinde bulunduğu güçlükten kendi çabasıyla kurtulması gerekiyordu. Üzerine daha da derin bir yalnızlık duygusu çöktü; kendini çok yaşlı hissetti. "Bir bebekle konuşur gibi konuşmak gerekiyor bu kadınla," diye düşündü, Bayan Hatchard'ın olgunlaşmamış kişiliğine sempatiyle yaklaşarak. "Evet, öyle," dedi yüksek sesle, "ev işleri ağır geliyor bana. Bu sonbaharda epeyce öksürdüm."

Bu sözlerinin kadını hemen etkilediğini fark etti. Zavallı Eudora'nın aralarından nasıl ayrıldığını hatırlayan Bayan Hatchard'ın yüzü bembeyaz kesildi, elinden geleni yapacağına söz verdi. Ama elbette akıl danışması gereken kişiler vardı: Papaz, North Dormer'in seçkinleri ve Springfield'de oturan ve Hatchard'ların uzaktan akrabası olan biri. "Ah keşke okula gitmiş olsaydın!" diyerek içini çekti. Charity'yi kapıya kadar geçirdi, orada, kapının eşiğinden güç alarak kaçamak, yalvaran bir bakışla, "Bay Royall'ın zaman zaman... ömür törpüsü olduğunu biliyorum," dedi, "ama karısı ona katlanıyordu; hiç aklından çıkarma Charity, seni Dağ'dan getiren Bay Royall'dır."

Charity eve gitti, Bay Royall'ın "bürosu"nun kapısını açtı. Adam sobanın karşısında oturmuş, Daniel Webster'in konuşmalarını okuyordu. Bay Royall'ın kapısına gelmesinin üzerinden geçen beş gün boyunca yemek saatlerinde karşılaşmışlardı, Eudora'nın cenaze töreninde de adamın yanında yürümüştü Charity; ama birbirleriyle tek kelime konuşmamışlardı.

Charity içeri girdiğinde şaşırarak başını kaldırdı Bay Royall, kız onun tıraşsız olduğunu, son derece yaşlı göründüğünü fark etti, ama onun hep yaşlı bir adam olduğunu düşündüğünden görünüşündeki değişiklik kızı etkilemedi. Bayan Hatchard'ı görmeye gittiğini söyledi, hangi amaçla gittiğini de açıkladı. Adamın şaşırdığını gördü, ama Bay Royall hiçbir şey söylemedi.

"Ona ev işinin bana çok ağır geldiğini söyledim, bir kız tutmak için gerekli parayı kazanmak istediğimi anlattım ona. Ama kızın parasını ben ödemeyeceğim: siz ödeyeceksiniz. Ben kendi param olsun istiyorum."

Bay Royall'ın gür siyah kaşları çatılmıştı, mürekkep lekesi içindeki tırnaklarıyla masasının kenarında tempo tutuyordu.

"Ne diye para kazanmak istiyorsun ki?" diye sordu.

"Canım istediğinde çekip gidebilmek için."

"Neden çekip gitmek istiyorsun?"

Kızın nefreti dışa vurdu. "Gitmek ellerinde olsa North Dormer'de kimsenin kalacağını sanıyor musunuz? Sizin bile kalmayacağınızı söylüyor insanlar!"

Adam başını kaldırmadan, "Nereye giderdin?" diye sordu.

"Hayatımı kazanabileceğim herhangi bir yere. Önce burada denerim, burada beceremezsem başka bir yere giderim. Gerekirse Dağ'a bile çıkarım." Bu tehdidi savurduktan sonra sustu, etkili olduğunu görmüştü. "Bayan Hatchard'la seçkinlerin beni kütüphaneye kabul etmelerini sağlamanızı istiyorum; burada evde yanımda bir kadın olmasını da istiyorum," diye yineledi.

Bay Royall'ın yüzü sapsarı kesilmişti. Kız sözlerini bitirince sarsakça ayağa kalktı, masaya abandı; bir-iki saniye bakıştılar.

"Bak," dedi sonunda adam, zorlukla konuşurcasına, "uzun zamandır sana söylemek istediğim bir şey var. Benimle evlenmeni istiyorum."

Kız yerinden kıpırdamadan gözlerini ona dikti. "Benimle evlenmeni istiyorum," diye yineledi adam, boğazını temizleyerek. "Rahip gelecek pazar günü burada olacak, o zaman ayarlayabiliriz. Ya da seni alıp Hepburn'a yargıca götürebilirim, orada hallederiz. Ne dersen onu yaparım." Kızın gözlerini ayırmadan insafsızca bakmaya devam etmesi üzerine Bay Royall başını yere eğdi, tedirgince ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. Orada öylece, hantal, pejmürde, çapaçul, masaya dayadığı elle-

rini çirkinleştiren mor damarlarla dururken ve hatiplerinki gibi uzun çenesi yaptığı itirafın çabasıyla titrerken Charity'nin tanıdığı babacan ihtiyarın çirkin bir taklidi gibiydi.

"Sizinle evlenmek mi? Ben mi?" diye bağırdı kız, alaycı bir kahkahayla. "Geçen gece bunu sormak için mi geldiniz odama? Size neler oluyor böyle? Aynada kendinize bakmayalı kaç zaman oldu?" Charity doğruldu, gençliğinin ve gücünün küstahça farkındaydı. "Buraya, işlerinize yardımcı olması için bir kız almaktansa benimle evlenmenin daha ucuza geleceğini düşünüyorsunuz sanırım. Sizin Eagle ilçesindeki en eli sıkı adam olduğunuzu herkes biliyor; ama bu yolla bir taşla iki kuş vuramayacaksınız."

Kız konuşurken Bay Royall yerinden kıpırdamadı. Yüzü sapsarıydı, kızın küçümseyici sözlerinin saçtığı ateşle kör olmuşcasına kara kaşları titreşiyordu. Charity susunca adam elini kaldırdı.

"Yeter, yeter bu kadar," dedi. Kapıya doğru döndü, askıdan şapkasını aldı. Kapının eşiğinde duraladı. "İnsanlar bana haksızlık ettiler, ta başından beri haksızlık ettiler," dedi. Sonra dışarı çıktı.

Birkaç gün sonra North Dormer'liler Charity'nin ayda sekiz dolar ücretle Hatchard Hatıra Kitaplığı'na kütüphaneci olarak atandığını ve Creston Almshouse'tan yaşlı Verena Marsh'ın avukat Royall'ın evine yerleşerek aşçılık yapacağını hayretle öğrendiler.

3. Bölüm

Bay Royall'ın, sayısı az olan müşterilerini kabul ettiği yer, kırmızı evdeki "bürosu" değildi. Mesleki onuru ve erkeklere has bağımsızlığı, başka bir çatı altında gerçek bir büroya sahip olmasını gerekli kılıyordu; North Dormer'in tek avukatı oluşu da bu çatının, belediyenin ve postanenin bulunduğu yer olmasını zorunlu kılıyordu.

Sabahları ve öğleden sonraları günde iki kez bu büroya yürüyerek gitmeyi alışkanlık edinmişti. Bürosu, binanın zemin katındaydı, ayrı bir girişi ve kapısında aşınmış bir isim levhası vardı. Bürosuna girmeden önce mektuplarını almak üzere postaneye uğrardı –çoğunlukla nafile bir seremoni olurdu bu– koridorun öbür ucunda boş boş oturan memura bir-iki laf eder, sonra, dükkân sahibi Carrick Fry'ın kendisi için her zaman yer ayırdığı ve belediye meclisi üyelerinden bir-ikisini halat, deri, katran ve kahve çekirdeği atmosferinde, uzun tezgâha yaslanmış bulacağından emin olduğu karşı köşedeki dükkâna geçerdi. Evde hiç konuşkan olmayan Bay Royall, kasabalılara, keyfi yerinde olduğunda, düşüncelerini açmaktan kaçınmazdı; belki, sayısı az olan müvekkillerinin, yanında bir çalışanı olmadan, işsiz güçsüz durumda tozlu bürosunda otururken aniden gelmelerini istemiyor da olabilirdi. Her ne ise, bürosunda geçirdiği saatler, Charity'nin kütüphanede geçirdiği saatlerden pek de fazla ya da daha düzenli değildi; zamanının geri kalanını ya dükkânda ya da temsil ettiği sigorta şirketleriyle ilgili işler için arabayla dolaşarak geçiriyordu, ya da evde oturup Bancroft'un Amerika Birleşik Devletleri Tarihi'ni ve Daniel Webster'in konuşmalarını okuyordu.

Charity'nin ona Eudora Skeff'in boş bıraktığı görevi üstlenmek istediğini söylediği günden beri aralarındaki ilişki tanımlanması güç ama kesin biçimde değişmişti. Avukat Royall sözünü tutmuştu. Charity'nin, rakip adayların sayısına ve bu adaylardan ikisinin, Orma Fry ile Targatt ailesinin büyük kızlarının, bu seçimden neredeyse bir yıl sonrasına kadar kendisine ters davranmalarına bakarak tahmin ettiği üzere epeyce manevra çevirme pahasına işi sağlamıştı. Avukat, Verena Marsh'ı da Creston'dan getirterek yemek pişirtmek üzere işe almıştı. Verena yoksul ve yaşlı bir duldu, güçsüz ve miskindi, Charity onun barınmak amacıyla evlerine geldiğinden kuşkulanıyordu. Becerikli bir kıza günde bir dolar ödemektense sağır bir yoksulu bedava çalıştıracak kadar eli sıkıydı Bay Royall'ın. Ama ne olursa olsun, Verena evdeydi, Charity'nin üst katındaki çatı odasındaydı, onun kulaklarının duymaması genç kızı pek tasalandırmıyordu.

Charity o berbat gecede yaşananların tekrarlanmayacağını biliyordu. Bay Royall'dan o güne dek ne kadar nefret etmiş olursa olsun, onun kendinden daha da çok nefret ettiğini anlıyordu. Evde bir kadın bulunmasını isteyişinin nedeni kendini savunmaktan ziyade adamı aşağılamak içindi. Charity'nin kendisini savunmak için birine ihtiyacı yoktu, avukatın kırılmış gururu Charity'nin en güvenli korumasıydı. Bay Royall hiçbir zaman özür dilememiş ya da hafifletici bir şey söylememişti; sanki o olay hiç yaşanmamıştı. Ancak kızın ve adamın söyledikleri her şeyin altında, birbirlerinden kaçırdıkları bütün bakışlarda olayın sonuçları hissediliyordu. Artık kırmızı evde Charity'nin söz sahibi olmasını hiçbir şey engellemeyecekti.

Bayan Hatchard'ın kuzeniyle tanıştığı günün gecesinde Charity yatağına uzanmış, çıplak kollarını başının altında kavuşturmuş, o genci düşünmeye devam ediyordu. Onun North Dormer'de biraz kalacağını tahmin ediyordu. Civardaki eski evleri aradığını söylemişti genç adam; onun amacını ya da insa-

nın her köşe başında önüne çıkan eski evleri neden arayacağını tam anlamamış olsa da, kitapların yardımına ihtiyacı olduğunu anlamıştı; o gün bulamadığı kitabı ve bu konuyla ilgili görünen başkalarını ertesi gün aramaya karar verdi Charity.

Hayat ve edebiyat hakkındaki cehaleti, o kısa yenilgi anını tekrar yaşarken olduğu kadar üzerine çökmemişti hiç. "Burada bir şey olmaya çalışmanın yararı yok," diye mırıldandı yastığına; sis perdesi altındaki büyük kentleri, Belle Balch'ınkinden daha güzel kıyafetler giymiş kızların elleri Lucius Harney'inkiler gibi olan genç erkeklere akıcı bir dille mimarlıktan söz ettikleri, ışıltısı Nettleton'ı da aşan yerleri hayal edince büzülüp kaldı. Sonra genç adamın masaya yaklaşıp kendisine ilk kez baktığında ansızın susup kalışını hatırladı. O görüntü genç adama söyleyeceği şeyi unutturmuştu; Charity onun yüzünün değiştiğini anımsadı, yerinden fırlayıp halısız döşeme tahtalarından koşarak geçip lavaboya gitti, kibritleri buldu, bir mum yaktı, beyaz badanalı duvarda asılı olan dört köşe aynaya doğru kaldırdı. Her zaman donuk ve solgun olan ufak yüzü küreden gelen o zayıf ışıkta bir gül gibi ışıldıyordu, dağınık saçlarının altında gözleri gündüz olduğundan daha da derin ve iri gibiydi. Belki de keşke mavi olsalardı diye düşünmesi bir hataydı. Kaba kumaştan geceliğinin boynunu biçimsiz bir kurdeleyle bir düğme kapatıyordu. Düğmeyi açtı, sıska omuzları ortaya çıktı, Charity kendini boynunu açıkta bırakan saten bir kıyafet içinde, yanında Lucius Harney'le kilisede yürürken hayal etti. Kiliseden çıkarlarken genç adam onu öpecekti... Charity mumu elinden bıraktı, o öpücüğü hapsetmek istercesine ellerini yüzüne kapattı. O sırada yatmak üzere yukarı çıkan Bay Royall'ın ayak seslerini duydu, şiddetli bir tiksinti kapladı içini. O âna kadar sadece hor görmüştü adamı; şimdiyse içi ona karşı derin bir nefretle doldu. Kızın gözünde korkunç bir yaşlı adam oldu Bay Royall...

Ertesi gün Bay Royall akşam yemeğine geldiğinde her zamanki gibi suskunca karşı karşıya oturdular. Verena'nın sağırlığı en mahrem şeyleri bile açıkça söylemelerine izin verse de onun sofradaki varlığı konuşmamaları için bir mazeretti. Ama yemek bitip Bay Royall masadan kalkarken masayı toplayan yaşlı kadına yardım etmek için orada kalan Charity'ye baktı.

"Seninle bir dakika konuşmak istiyorum," dedi; genç kız da ne söyleyeceğini merak ederek koridorda adamı izledi.

Avukat at kılından siyah koltuğuna oturdu, Charity de kayıtsız bir tavırla pencereye yaslandı. Kütüphaneye gidip North Dormer'le ilgili kitabı aramak için sabırsızlanıyordu.

"Bak," dedi Bay Royall, "neden orada bulunman gereken günlerde kütüphaneye gitmiyorsun?"

O mutlu dalgınlık anında bu soruyu duyunca dili tutuldu Charity'nin, yanıt veremeden bir an adama bakakaldı.

"Kim demiş gitmediğimi?"

"Görünüşe bakılırsa şikâyet var. Bu sabah Bayan Hatchard bana birini yolladı..."

Charity'nin için için yanan öfkesi birden parladı. "Biliyorum! Orma Fry, ve şu Targatt'ların iğrenç kızı, bir de Ben Fry, o da ona layık. O kızla dolaşıyor. Aşağılık alçaklar... Beni attırmaya çalışacaklarını biliyordum zaten. Sanki kütüphaneye adım atan var da!"

"Dün biri gelmiş, sen orada yokmuşsun."

"Dün mü?" derken güldü Charity, mutlu anlarını hatırlayarak. "Söyler misin, dün saat kaçta orada yokmuşum?"

"Saat dört civarında."

Charity sustu. Genç Harney'in rüya gibi ziyaretinin anılarına o kadar dalmıştı ki adam kütüphaneden gider gitmez kendisinin de çıktığını unutmuştu.

"Kim gelmiş saat dörtte?"

"Bayan Hatchard gelmiş."

"Bayan Hatchard mı? Ayağı aksamaya başladığından beri kütüphanenin yakınına bile uğramadı. Denese bile basamakları çıkamaz ki."

"Sanırım yardımla çıkabilir. Her neyse, dün yanında kalan genç adamla birlikteymiş. Sanırım genç adam seni daha erken bir saatte kütüphanede görmüş; eve dönünce Bayan Hatchard'a kitapların kötü durumda olduğunu, ilgilenilmesi gerektiğini anlatmış. Kadın heyecanlanmış, tekerlekli sandalyesiyle oraya götürülmek istemiş. Gittiğinde kapıyı kilitli bulmuş. Beni çağırttı, durumu anlattı, öbür şikâyetleri de söyledi. Senin işini ihmal ettiğini iddia ediyor ve eğitimli bir kütüphaneci tutacağını söylüyor."

Adam konuşurken Charity yerinden kımıldamamıştı. Başını geriye atıp cama yaslamış, kollarını iki yanına sarkıtmıştı, yumruklarını öyle sıkmıştı ki canını acıtanın ne olduğunu bilmeden tırnaklarının keskin uçlarının avuçlarına battığını hissediyordu.

Bay Royall'ın söylediği onca sözden aklında kalan sadece şu cümleydi: "Bayan Hatchard'a kitapların kötü durumda olduğunu anlatmış." Kendisine karşı yapılan öteki suçlamalar umurunda mıydı sanki? Garez ya da gerçek olsun, kendisine iftira edenler kadar bunlardan da nefret ediyordu. Ama kendisini tuhaf bir biçimde cezbeden o yabancının ihanet etmesi! Charity'nin onu daha tatlı tatlı düşünmek üzere tepelere kaçtığı anda genç adamın da onun kusurlarını haber vermek üzere eve koşması! Odasının karanlığında, genç adamın hayali öpücüğünü yüzüne daha da bastırmak için elleriyle yüzünü nasıl kapattığını hatırladı Charity; genç adam böyle bir fırsattan yararlanmadığı için Charity'nin kalbi ona karşı öfkeyle doldu.

"Eh o zaman giderim," dedi ansızın. "Hemen giderim."

"Nereye gidersin?" Adamın sesindeki irkilmeyi duymuştu kız.

"Nereye olacak, onların köhne kütüphanesinden çekip giderim: Hemen çıkarım ve bir daha da oraya adımımı atmam. Bekleyip onların işten atıldığımı söylemelerine göz yumacağı-

mı sanmasınlar!"

"Charity... Charity Royall, dinle beni..." diye başladı avukat, koltuğundan güçlükle kalkarken; ama kız eliyle kenara çekilmesini işaret edip odadan çıktı.

Üst katta, kütüphanenin anahtarını her zaman sakladığı iğne yastığının altından çıkardı –dikkatsiz olduğunu kim demişti ki– şapkasını taktı, hışımla aşağı inip sokağa çıktı. Bay Royall onun gidişini duymuş olsa bile engellemeye kalkışmadı: kendisi de ani öfkelere kapıldığı için kızla tartışmanın yararsızlığını anlıyor olmalıydı.

Charity tuğla tapınağa ulaştı, kapıyı açtı, soğuk ve loş mekâna girdi. "Herkes güneşe çıkarken ben de artık bu eski mahzende oturmayacağıma çok seviniyorum!" dedi yüksek sesle, her zaman olduğu gibi soğuk iliklerine işlerken. Sıra sıra uzanan kirli kitap raflarına, kaidesinin üzerindeki koyun suratlı Minerva'ya, yüksek bir rafta duran ve çalışma masasının tepesinden bakan tatlı yüzlü genç adam biblosuna tiksintiyle göz gezdirdi. Çekmeceden dantel yumağını ve kütüphane kayıt defterini alıp istifasını bildirmek üzere doğruca Bayan Hatchard'a gitmekti niyeti. Ama birden büyük bir keder çöktü üstüne, oturup başını masaya yasladı. Hayatının en acımasız keşfi yüreğini yakmıştı: Cangıldan çıkıp kendisine doğru gelen ilk yaratık, neşe yerine ıstırap vermişti. Ağlamadı Charity, kolay ağlamazdı, kalbinde kopan fırtınalar orada kalırdı. Ama dışa vurmadığı acısıyla orada otururken hayatının pek boş, pek çirkin ve dayanılmaz olduğunu hissetti.

"Bu kadar acı çekmek için ne yaptım ben?" diye inledi, yumruklarını yaşlar dolmaya başlayan gözlerine bastırdı.

"Oraya... oraya gittiğimde berbat görünmek istemiyorum!" diye mırıldandı, ayağa fırlayıp soluk almasını engeller gibi olan saçlarını geriye atarken. Çekmeceyi açtı, kayıt defterini çıkardı, kapıya yöneldi. Tam o sırada kapı açıldı ve Bayan Hatchard'ın evinde kalan genç adam ıslık çalarak içeri girdi.

4. Bölüm

Genç adam durdu, mahcupça gülümseyerek şapkasını kaldırdı. "Özür dilerim," dedi, "burada kimse yok sanıyordum."

Charity onun önüne geçerek yolunu kesti. "İçeri giremezsiniz. Kütüphane çarşamba günleri halka açık değildir."

"Açık olmadığını biliyorum, ama kuzenim anahtarı verdi."

"Bayan Hatchard'ın anahtarını başkalarına verme hakkı yok, tıpkı benim gibi. Kütüphaneci benim ve kuralları bilirim. Burası benim kütüphanem."

Genç adam iyice şaşırmış görünüyordu.

"Biliyorum öyle olduğunu; gelmem sizi rahatsız ettiyse çok özür dilerim."

"Sanırım onu bana karşı kışkırtmak için daha neler söyleyebileceğinizi görmek için geldiniz. Ama tasalanmayın, bugün benim kütüphanem burası ama yarın bu saatlerde benim olmayacak. Şimdi ona anahtarı ve kayıt defterini götürmek üzereyim."

Genç Harney'in yüzü ciddileşti, ama Charity'nin beklediği suçluluk duygusunu dışa vuran bir hali yoktu.

"Anlamıyorum," dedi. "Bir yanlışlık olmalı. Bayan Hatchard'a neden sizin aleyhinizde şeyler söyleyeyim ki, ya da bir başkasına?"

Kaçamaklı olduğu açıkça belli olan yanıt, Charity'nin öfkesinin taşmasına neden oldu. "Neden söyleyeceğinizi bilemem. Orma Fry yapsa anlarım, çünkü ta ilk gününden beri beni buradan attırmak istedi. Nedenini anlayamıyorum, kendi evi var, babası onun için çalışıyor; Ida Targatt'ı da anlamıyorum, daha geçen yıl üvey ağabeyinden miras kaldı ona. Her neyse hepi-

miz aynı yerde yaşıyoruz ve North Dormer gibi bir yerde, her gün aynı yoldan geçmek bile insanların birbirinden nefret etmesi için yeterlidir. Ama siz burada yaşamıyorsunuz, hiçbirimiz hakkında bilginiz yok, öyleyse neden burnunuzu sokuyorsunuz? Öteki kızların kayıtları benden daha iyi tutacaklarını mı sanıyorsunuz? Orma Fry bir kitabı bir ütüden ayırt edemez! Peki, burada hiçbir şey yapmadan, kilisenin çanı saat beşi çalana kadar oturmasam ne olacak? Kütüphanenin açık olup olmaması kimin umurunda? Siz buraya kitap için gelen olduğunu mu sanıyorsunuz? Onlar buraya gezip tozdukları delikanlılarla buluşmak amacıyla gelmek isterler, tabii eğer ben bırakırsam. Ama tepelerin ardında oturan Bill Sollas'ın burada dolanıp Targatt'ların en küçük kızını beklemesine izin vermem, çünkü o genci tanırım... hepsi bu... kitaplar hakkında bilmem gereken her şeyi bilmesem de..."

Boğazına bir şey tıkanınca sustu Charity. İçinden öfke dalgaları geçiyordu, genç adam zayıflığını görmesin diye masanın kenarına dayandı.

Harney gördüğü şeyden son derece etkilenmiş gibiydi, güneş yanığı teni kıpkırmızı oldu, kekeleyerek, "Ama Bayan Royall, sizi temin ederim ki... Bana güvenin ki..." dedi.

Onun üzüntüsü Charity'nin öfkesini iyice artırdı, sesi yeniden çıkmaya başlamıştı, atıldı: "Sizin yerinizde olsaydım söylediklerime sadık kalırdım."

Bu istihza genç adamın zihnini toparlamasına yardım etmiş gibiydi. "Bilseydim kalırdım herhalde; ama bilmiyorum. Belli ki nahoş bir şey olmuş ve bunun sorumlusunun ben olduğumu düşünüyorsunuz. Ama ben ne olduğunu bilmiyorum, çünkü sabah erken saatlerden beri Eagle Ridge'deydim."

"Bu sabah nerede olduğunuzu bilmiyorum, ama dün bu kütüphanede olduğunuzu biliyorum; eve gidip kitapların kötü durumda olduğunu kuzeninize söyleyen de, kitapları ne kadar

ihmal ettiğimi göstermek için onu buraya getiren de sizdiniz."

Genç Harney gerçekten kaygılanmış gibiydi. "Size böyle mi söylediler? Öfkelenmenize şaşırmıyorum. Kitaplar *kötü* durumda, aralarında ilginç kitaplar da olduğu için bu durum üzücü. Bayan Hatchard'a nemden ve havasızlıktan etkilendiklerini anlattım, buranın ne kadar kolaylıkla havalandırılabileceğini göstermek amacıyla da onu buraya getirdim. Toz almakta ve havalandırmakta size yardımcı olacak birinin de gerektiğini söyledim ona. Anlattıklarım size farklı aktarıldıysa üzgünüm; ama eski kitaplardan öyle hoşlanıyorum ki böyle çürüyüp gitmelerindense şenlik ateşinde yakıldıklarını görmeyi yeğlerim."

Charity içinden yükselen hıçkırıkları hissetti ve konuşarak onları bastırmaya çalıştı. "Ona neler anlattığınızı söylemeniz umurumda değil. Bütün bildiğim Bayan Hatchard'ın bütün bunların benim suçum olduğunu düşünmesi, işimi kaybedeceğim, bu köydeki herkesten çok istiyorum bu işi, çünkü kimsem yok, ötekilerinse var. Bütün istediğim, biraz para biriktirip günün birinde buradan gidebilmekti. Eğer böyle olmasaydı günlerce bu eski mahzende oturup durur muydum sanıyorsunuz?"

Kızın bu yakarışından karşısındakinin kulağında kalan sadece son soruydu. "Eski bir mahzen burası, *doğru*, ama öyle olması gerekiyor mu? Önemli olan bu. Sorunu yaratan da belli ki kuzenime sorduğum bu soru." Gözleri, dar, uzun salonun melankolik loşluğunu taradı, lekeli duvarlarda, renkleri solmuş sıra sıra kitaplarda, üstünde genç Honorius'un portresi asılı olan ağır, gül ağacı masada durakladı. "Mozoleye benzeyen bu gülünç yerde, bir tepenin yamacına sıkışmış böyle bir binada pek bir şey yapılamaz, dağda bir delik açmadan burada bir esinti sağlayamazsınız. Ama bir yolla havalandırılabilir ve içeriye güneş girmesi sağlanabilir: İsterseniz size nasıl yapılacağını göstereyim..." Bir yeri düzeltme tutkusuna kapılan mimar, genç kızın kederini gözünden kaçırıyordu; genç adam ders verirce-

sine elindeki değneği pervaza doğru kaldırdı. Ama Charity'nin suskunluğu genç adama onun kütüphanenin havalandırılmasıyla hiç ilgilenmediğini anlatır gibiydi, birden kıza dönerek iki elini de ona doğru uzattı. "Bakın... sözlerinizde ciddi değilsiniz, değil mi? Sizi incitecek bir şey yapacağımı gerçekten düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Genç adamın sesindeki değişiklik kızı yatıştırdı. Onunla hiç kimse bu tonda konuşmamıştı.

"Ah, o zaman neden yaptınız bunu?" diye inledi Charity. Elleri adamın ellerindeydi, bir gün önce tepenin yamacında hayal ettiği o yumuşak dokunuşu şimdi hissediyordu.

Genç adam kızın ellerini hafifçe sıktı, sonra bıraktı. "Burada sizi rahat ettirmek için tabii. Ve kitapların daha iyi durumda olması için. Kuzenim sözlerimi çarpıttıysa özür dilerim. Kolay heyecanlanıyor ve önemsiz şeylerin üzerinde duruyor. Bunu unutmamam gerekirdi. Onu ciddiye aldığınızı sanmasını sağlayarak beni cezalandırmayın lütfen."

Bayan Hatchard'dan mızmız bir bebekmiş gibi söz ettiğini duymak harikaydı, mahcupluğuna rağmen genç adamın üzerinde muhtemelen kentte yaşamanın verdiği güçlülük havası vardı. Bay Royall'ı, karakter zayıflıklarına rağmen, North Dormer'in en güçlü adamı yapan, Nettleton'da yaşamış olmasıydı; Charity bu genç adamın Nettleton'dan daha büyük yerlerde yaşamış olduğundan emindi.

Suçlayıcı tonda konuşmayı sürdürürse bu adamın onu sessizce Bayan Hatchard'la aynı kefeye koyacağını hissetti Charity; bu düşünce onu ansızın yapmacıklı davranmaktan uzaklaştırdı.

"Kendisi hakkında neler düşündüğüm Bayan Hatchard'ın umurunda değil. Bay Royall onun eğitimli bir kütüphaneciyi işe alacağını söylüyor; köydekilerin onun beni kovduğunu söylemelerindense istifa etmeyi yeğlerim."

"Elbette edersiniz. Ama onun sizi işten çıkarmak niyetinde

olmadığına eminim. Hiç değilse öğrenmeme ve sizi bilgilendirmeme izin vermez misiniz? Eğer yanılıyorsam istifa etmek için zamanınız olacak nasılsa."

Genç adamın aracı olma teklifi karşısında gururu yanaklarını alev alev yaktı. "Eğer uygun biri değilsem hiç kimsenin onu beni işten çıkarmaması için ikna etmesini istemem."

Genç adam da kızardı. "Böyle yapmayacağıma söz veririm. Ama yarına kadar bekleyin, olur mu?" Utangaç bakışlı gri gözlerini kızın gözlerine dikmişti. "Bana güvenebilirsiniz diyorum, gerçekten güvenebilirsiniz."

Kızın yüreğindeki bütün o donmuş sıkıntılar erir gibi oldu, bakışlarını kaçırarak, beceriksizce, "Peki, beklerim," dedi.

5. Bölüm

Eagle ilçesi hiç böyle bir haziran geçirmemişti. Genellikle nasıl bir ay olacağı belli olmazdı, gecikmiş bir ayaz görülürken birden kavurucu yaz sıcağına dönüşürdü hava; bu yılsa ılımlı günler birbirini kovalıyordu. Her sabah tepelerden doğru sürekli bir esinti oluyordu. Öğlene doğru iri beyaz bulutlar göğü kaplıyor, tarlaların ve ormanların üzerine serin gölgelerini düşürüyorlardı; güneş batmadan önce de bulutlar dağılıyor, batıdan vuran ışık bir engelle karşılaşmayan aydınlığını vadinin üzerine akıtıyordu.

Böyle bir öğle sonrası Charity Royall güneş alan bir kovuğun üstündeki bir kaya çıkıntısına uzanmış, yüzünü toprağa bastırmıştı, çimenler sanki ılık ılık içine akıyordu. Tam görüş açısında, bir böğürtlen dalının narin beyaz çiçekleri ve mavi-yeşil yaprakları göğe karşı durmuştu. Onun tam arkasında, otların boncuk boncuk filizleri arasında bir öbek eğreltiotu açılıyor, küçük sarı bir kelebek otların üzerinde bir güneş beneği gibi titreşiyordu. Gördüğü bu kadardı Charity'nin; ama tepesinde ve dört bir yanında, kaya çıkıntısını kaplayan gür kayın ağaçlarının büyüdüğünü, sayısız ladin dalı üzerinde soluk yeşil kozalakların kabardığını, ormanın aşağısındaki taşlık yamacın yarıklarından çok sayıda tatlı eğreltiotu yaprağının fışkırdığını, alttaki otlakta bulunan sık erkeçsakalı sürgünlerini ve sarı süsenleri hissediyordu. Bitki özlerinin bu fokurdaması, çiçek kılıflarının kayması, çanakların fışkırması, Charity'ye birbirine karışmış rayihalarla ulaşıyordu. Her bir yaprak, tomurcuk ve uzun yaprak kendi soluğunu, çamların özsuyunun keskin rayi-

hasının, kekiğin baharatlı kokusuyla eğreltiotunun alçakgönüllü parfümünü bastırdığı, her şeyi saran tatlı kokuya katar gibiydi ve bütün bunlar, güneşte ısınmış koca bir hayvanın soluğunu andıran nemli toprak kokusunda birbirine karışıyordu.

Gözleriyle dans eden kelebekle arasına, kırmızı çamura bulaşmış iri, eski bir çizme giymiş bir erkek ayağı girene kadar Charity orada uzun bir süre, üzerine uzandığı yamaç gibi sakince ve sıcacık yatmıştı.

"Yapma!" diye bağırdı, dirseğine dayanıp elini uyarırcasına ileriye uzatırken.

"Neyi yapmayayım?" diye sordu boğuk bir ses tepesinden.

"Çiçekleri çiğneme, seni salak!" diye yanıtladı onu Charity, dizlerinin üzerinde doğrulurken. Ayak durdu, narin dalın üzerine hantalca indi, kız gözlerini kaldırınca kısa kızıl sakallı, yıpranmış gömleğinden beyaz kolları görünen, dizüstü çöken bir adamın şaşkın suratını gördü.

"Sen hiçbir şey *görmez* misin, Liff Hyatt?" diye yüklendi adama, Hyatt karşısında arı kovanına çomak sokmuş bir adam gibi dururken.

Adam sırıttı. "Seni gördüm! Bu yüzden geldim buraya."

"Nereden geldin?" diye sordu kız, adamın ayağının altında sağa sola savrulan çiçek yapraklarını toplamak üzere eğilirken. Hyatt başparmağıyla tepeleri işaret etti. "Dan Targatt için ağaç kesiyordum."

Charity yeniden yere çöktü, adama düşünceli düşünceli baktı. Liff 'Dağ'dan gelse' de, onu gören bazı kızlar önünden kaçsa da zavallı Liff Hyatt'tan hiç korkmuyordu o. Daha aklı başında olanlar, zararsız bir yaratık, Dağ'la uygar insanlar arasında bir tür halka olarak görüyorlardı onu; ara sıra Dağ'dan inip adama ihtiyaç olduğunda çiftçilerden biri için odun kesen biriydi. Hem Charity Dağlılardan kendisine zarar gelmeyeceğini biliyordu: Küçücük bir kızken, avukat Royall'ın otlağının ucunda karşılaş-

tıklarında Liff'in kendisi söylemişti bunu. "Eğer yukarıya gelecek olursan hiçbiri sana elini bile sürmez... Ama geleceğini sanmıyorum," diye de eklemişti felsefe yaparcasına, bir yandan da kızın yeni ayakkabılarına ve Bayan Royall'ın saçlarına bağladığı kırmızı kurdeleye bakıyordu.

Aslında Charity'nin içinden hiçbir zaman doğduğu yeri ziyaret etmek gelmemişti. Dağ'dan geldiğinin bilinmesine aldırmıyordu, Liff Hyatt ile konuşurken görülmekten de utanıyordu. Ancak bugün adamı gördüğüne üzülmemişti. Genç Lucius Harney'in Hatchard Hatıra Kitaplığı'nın kapısından girdiği günden beri pek çok şey yaşamıştı, ama belki de hiçbiri Liff Hyatt'la arasının iyi olmasının kendisine kolaylık sağlayacağının farkına varması kadar şaşırtıcı değildi. Adamın çilli, yorgun yüzüne merakla bakmayı sürdürdü, elmacık kemiklerinin altında kızarmış çukurlar vardı, gözleri zararsız bir hayvanınkiler gibi soluk sarıydı. "Acaba aramızda kan bağı var mı?" diye düşündü Charity, küçümseyerek ürperirken.

"Porcupine'ın altında, bataklığın yanındaki kahverengi evde oturan var mı?" diye sordu Charity, kayıtsız bir sesle.

Liff Hyatt kızı bir süre şaşkınlıkla inceledi; sonra başını kaşıdı, ağırlığını eski püskü ayakkabılı tabanının birinden ötekine verdi.

"Kahverengi evde hep aynı insanlar oturuyor," dedi, hafifçe sırıtarak.

"Senin oturduğun yerden onlar da, değil mi?"

"Soyadımız aynı," diye yanıtladı Hyatt, sesi tereddütlüydü.

Charity gözlerini ondan ayırmıyordu. "Baksana, bir gün oraya gitmek ve bizim evde pansiyoner olarak kalan bir beyefendiyi de yanımda götürmek istiyorum. Buralarda resim yapıyor."

Daha gfazla bir açıklama yapmaya yanaşmadı Charity. Liff Hyatt'ın sınırlarının çok ötesinde olacağı için buna kalkışmaya değmezdi. "Kahverengi evi görmek ve incelemek istiyor," diye

devam etti.

Liff hâlâ aklı karışmış halde parmaklarını karmakarışık saman sarısı saçlarının arasından geçiriyordu. "Kentli biri mi?" diye sordu.

"Evet. Her şeyin resmini yapıyor. Şimdi aşağıda Bonner'lerin evinin resmini yapıyor." Eliyle, ormanın aşağısında, çukurda kalan otlağın üstünden zar zor görülen bir bacayı gösterdi.

"Bonner'lerin evi mi?" diye yineledi Liff, inanmayarak.

"Evet. Sen anlayamazsın, hem önemi yok bunun. Demem şu: Bir iki gün içinde Hyatt'ların evine gidecek."

Liff'in şaşkınlığı gitgide artıyordu. "Bazen öğleden sonraları Bash berbat olur."

Kız başını geriye attı, gözlerini Hyatt'a dikti. "Ben de birlikte geleceğim; ona söylersin."

"Hiçbiri rahatsız etmez sizi, Hyatt'lar etmez. Ama neden bir yabancıyı götürüyorsun oraya?"

"Söyledim ya. Bash Hyatt'a anlatmalısın."

Liff ufuktaki mavi dağlara baktı; sonra bakışlarını otlağın aşağısındaki bacaya çevirdi.

"Şimdi orada mı?"

"Evet."

Yeniden ayak değiştirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu, uzaklardaki manzarayı incelemeye devam etti. Sonunda, "Eh, hoşça kal," dedi, söyleyecek başka bir şey bulamamıştı; dönüp sallana sallana yamaçtan yukarıya yürüdü. Az sonra, çok yukarılardan, baltasının sesi duyuldu.

Charity ılık kayanın üzerine uzandı, oduncuyu görmenin içinde uyandırdığı pek çok şeyi düşünüyordu. Kendi eski yaşamı hakkında hiçbir şey bilmiyordu, hiçbir zaman da merak etmemişti, bazı bulanık imgelerin gezindiği belleğinin kuytularını keşfetmeye karşı duyduğu derin bir isteksizlik vardı içinde

sadece. Ama son birkaç haftadır yaşadıkları onu durgun derinliklere itmişti. Yoğun biçimde kendisiyle ilgilenir olmuştu; bu ani merak, geçmişiyle ilgili her şeye ışık tutmuştu.

Dağlı olmaktan her zamandan daha çok nefret ediyordu şimdi; ama artık bu olguya kayıtsız değildi. Ne şekilde olursa olsun onu etkileyen her şey canlı ve diriydi: iğrenç şeyler bile ilginçleşmişti, çünkü onlar kendisinin bir parçasıydı.

"Acaba Liff Hyatt annemin kim olduğunu biliyor mu?" diye düşündü; bir zamanlar genç, incecik ve kendisi gibi tezcanlı olan bir kadının onu kucağında taşımış, uyurken seyretmiş olduğunu düşünmek şaşırtıp ürpertti genç kızı. Annesinin çok uzun zaman önce ölmüş olduğunu, artık isimsiz bir avuç toprak olduğunu düşünmüştü hep; ama şimdi, bir zamanlar genç olan o kadının hayatta olabileceği, Lucius Harney'in resmini yapmak istediği kahverengi evin kapısında ara sıra gördüğü o kadın gibi yüzünün kırışmış, saçlarının karmakarışık olabileceği geldi aklına.

Bu düşünce Harney'i yeniden düşüncelerinin merkezine oturttu, Liff Hyatt'ın varlığının doğurduğu tahminlerden uzaklaştı. İçinde bulunduğu zaman bu kadar zenginken, gelecek bu kadar pembeyken ve kaşlarını çatarak, ölçerek resim defterinin üzerine eğilen, sonra ışıltısı her şeyi aydınlatan o apansız gülümsemesiyle başını arkaya atan Lucius Harney elini uzatınca tutacak kadar yakındayken geçmişle ilgili varsayımlar zihnini pek meşgul edemiyordu.

Ayağa fırladı, ama tam o sırada genç adamın çayırı tırmandığını, çimene çöküp beklediğini gördü. Charity'nin deyişiyle, 'evlerinden birini' çizdiği ve ölçtüğü zamanlar Charity çoğunlukla kendi başına ormana gider ya da yamaca tırmanırdı. Bunu yapmasının bir nedeni utangaçlığıydı; işine dalan arkadaşı, onun cahilliğini ve kendi küçük imalarını anlayamadığını unutup sanat ve hayat üzerine bir monolog tutturduğunda

acı çekerek kapıldığı yetersizlik duygusuydu. Boş bakan gözlerle dinlemenin verdiği sıkıntıdan kurtulmak, aynı zamanda önlerinde birden atlarını durdurup resim defterini açtığı evlerde oturanların şaşkın bakışlarından kaçmak amacıyla, genç kız görülmeden onu çalışırken izleyebileceği ya hiç değilse çizdiği evi seyredebileceği bir köşeye giderdi. İlk başta, Bayan Hatchard'ın kuzenini, avukat Royall'dan kiraladığı iki tekerlekli arabayla kasaba dışında dolaştırdığının North Dormer'de ve civarda bilinmesinden rahatsızlık duymamıştı. Köylüler gibi sevişmelerden nefretle uzak durmuş, katı gururunun melez köklerinden mi geldiğini yoksa kendisini daha parlak bir yazgıya mı sakladığını tam olarak bilemeden kendini hep tutmuştu. Hâlâ köyde kalmış birkaç gençten biriyle, konuşmayı beceremeseler de uzun uzun cilveleşen öteki kızlara, böyle duygusallıklara daldıkları için, bazen imrenirdi; ama kendisini saçlarını kıvırırken ya da şapkasına Ben Fry ya da Solla gençlerinden biri için yeni bir kurdele takarken hayal edince hevesi söner, kayıtsızlığa bürünürdü.

Şimdi bu tür şeyleri küçümsemesinin ve isteksizliğinin nedenini biliyordu. Ona ilk kez bakan Lucius Harney konuşurken ipin ucunu kaçırdığında ve yüzü kızararak çalışma masasının kenarına yaslandığında, Charity kendi değerinin ne olduğunu öğrenmişti. Ama içinde farklı bir çekingenlik uyanmıştı, mutluluğunun kutsal hazinesini bayağı tehlikelerle karşı karşıya getirme korkusu. Komşularının, kentli bir genç adamla 'çıkıyor' diye ondan kuşkulanmalarına üzülecek değildi; ama uzun haziran günlerinin kaç saatini onunla geçirdiğini çevredeki herkesin bilmesini de istemiyordu. En korktuğu şey, kaçınılmaz yorumların Bay Royall'ın kulağına gitmesiydi. Charity, kendisiyle ilgili pek az şeyin evinde barındığı adamın gözünden kaçtığının içgüdüsel olarak farkındaydı. North Dormer'in flört eden çiftlere gösterdiği hoşgörüye rağmen, tercihini açıkça göstereceği

gün Bay Royall'ın, Charity'nin deyimiyle, 'bunu kendisine ödeteceğini' hep hissetmişti. Nasıl olacağını bilemiyordu; ve tam da böyle tanımlanamaz olduğu için korkusu daha da büyüktü. Köydeki gençlerden birinin yakınlaşmasına yanıt vermiş olsaydı bu kadar endişe etmezdi: Eğer evlenmek isteseydi Bay Royall buna engel olamazdı. Ama 'kentli bir gençle çıkmanın' farklı ve daha zor bir şey olduğunu herkes bilirdi. Charity'nin, Bay Royall'ın müdahalesinden korkması, genç Harney'le geçirdiği saatlerin sevincini daha keskin kılıyor, aynı zamanda genç kızın onunla birlikte ortalıkta görünmekten çekinmesine neden oluyordu.

Genç adam yaklaşırken Charity ayağa kalktı, kollarını başının üstüne kaldırıp gerdi; keyfinin yerinde olduğunu bu tembelce hareketle gösterirdi.

"Sizi Porcupine'in altındaki o eve götüreceğim," dedi.

"Hangi ev? Ah, anladım; bataklığın yakınındaki şu yıkıntı, hani çevresinde Çingene kılıklı insanların dolandığı. Gerçek mimari izleri taşıyan bir evin böyle bir yerde inşa edilmiş olması çok tuhaf. Ama oradaki insanlar pek suratsızdı, sizce bizi içeri alırlar mı?"

"Ben ne söylersem onu yaparlar," diye güvence verdi genç kız.

Genç adam Charity'nin yanına, yere bıraktı kendini. "Öyle mi?" diye yanıt verdi, gülümseyerek. "Eh, evde kimlerin kaldığını görmek isterim. Oradakilerle konuşmak da isterim. Geçen gün bana onların Dağ'dan indiklerini kim söylüyordu?"

Charity yan gözle baktı ona. Dağ'dan ilk kez, manzaranın bir parçası demeyerek söz ediyordu. Başka ne biliyordu onun ve Charity'nin onunla ilişkisi hakkında? Genç kızın kalbi, onurunun kırıldığını ne zaman hayal etse ister istemez içinde gelişen direnme dürtüsüyle çarpmaya başladı.

"Dağ mı? Ben Dağ'dan korkmam!"

Kızın sesindeki meydan okuma Lucius Harney'in gözünden

kaçmış gibiydi. Çimenlerin üzerinde yüzükoyun yatmış, kekiklerin ince dallarını koparıp dudaklarına bastırıyordu. Uzaklarda, görece yakın kıvrımlarının üstünde Dağ sarı günbatımının önünde tehdit edercesine yükseliyordu.

"Bir gün oraya çıkmalıyım: onu görmek istiyorum," diye devam etti.

Kalp atışları yavaşlayan Charity dönüp genç adamın profilini inceledi. En ufak bir düşmanca amaç okunmuyordu yüzünde.

"Neden Dağ'a çıkmak istiyorsunuz?"

"Çok ilginç bir yer olmalı. Garip bir topluluk yaşıyor orada, biliyorsunuz; kanun dışı insanlar sanki, küçük, bağımsız bir krallık. Kuşkusuz duymuşsunuzdur onlardan söz edildiğini; bana onların vadilerdeki insanlarla hiç ilgileri olmadığını söylediler, aslında onları küçümsüyorlarmış. Bana kalırsa karacahiller; ama kişilikleri sağlam olmalı."

Sağlam kişilikli olmakla neyi kastettiğini pek anlayamadı Charity, ama sesinin tonunda okunan hayranlık Charity'nin kabaran merakını derinleştirdi. Dağ hakkında pek az şey biliyor olmak Charity'nin şimdi tuhafına gitmişti. Hiçbir zaman sormamıştı, hiç kimse de onu aydınlatmaya kalkışmamıştı. North Dormerliler Dağ'ı doğal kabul ediyorlar, onu aşağıladıklarını açıkça söylemek yerine ses tonlarıyla ima ediyorlardı.

"Biliyor musunuz, çok tuhaf," diye devam etti Lucius Harney, "tam orada, o tepenin üstünde, hiç kimseyi umursamayan bir avuç insanın yaşaması."

Bu sözler ürpertti Charity'yi. Kendi isyanının ve karşı koymalarının anahtarı gibiydiler, genç adamın daha fazla şey anlatmasını arzuladı.

"Onların hakkında fazla bir bilgim yok. Hep orada mı yaşamışlar?"

"Ne kadar zamandır orada olduklarını tam olarak kimse bilmiyor. Aşağıda, Creston'da bana ilk sömürgecilerin kırk ya da

elli yıl önce Springfield ile Nettleton arasında inşa edilen demiryolunda çalışan kişiler olduğunu söylediler. Bazıları kendini içkiye vurmuş, ya da başı polisle derde girmiş, çekip gitmiş, ormanda kaybolmuş. Bir iki yıl sonra bu insanların Dağ'da yaşadıkları haberi gelmiş. Sonra sanırım başkaları da katılmış onlara, çocukları olmuş. Şimdi Dağ'da yüz kişinin yaşadığı söyleniyor. Vadinin yetki alanının tamamıyla dışında görünüyorlar. Ne okul, ne kilise; ne durumda olduklarını görmek için şerif de oraya gitmiyor. North Dormer'deki insanlar onlardan hiç söz etmez mi?"

"Bilmiyorum. Onların kötü olduğu söyleniyor."

Genç adam güldü. "Öyle mi? Öyleyse haydi gidip görelim."

Bu öneri yanaklarını kızarttı Charity'nin, yüzünü genç adama çevirdi. "Sanırım siz duymadınız... Ben oradan geliyorum. Beni küçükken buraya getirmişler."

"Sizi mi?" Dirseğinin üzerinde doğruldu, ani bir ilgiyle kıza baktı. "Siz Dağ'dan mı geldiniz? Ne ilginç! Herhalde bu yüzden bu kadar farklısınız..."

Mutluluktan yüzü kıpkırmızı oldu Charity'nin. Genç adam onu övüyordu, Dağ'dan geldiği için övüyordu hem de!

"Farklı mıyım... Ben mi?" diye övünçle sordu Charity, şaşırmış numarası yaparak.

"Hem de nasıl!" diyen Harney, kızın elini tuttu, güneş yanığı parmaklarına bir öpücük kondurdu.

"Gelin," dedi, "gidelim artık." Ayağa kalktı, bol, gri elbisesinin üzerindeki çimenleri silkeledi. "Ne güzel bir gün! Yarın nereye götüreceksiniz beni?"

6. Bölüm

O akşam, yemekten sonra Charity tek başına mutfakta oturdu, verandada sohbet eden Bay Royall ile genç Harney'in konuşmalarına kulak verdi.

Sofra toplandıktan ve yaşlı Verena yatmaya gittikten sonra Charity içeride kalmıştı. Mutfak penceresi açıktı, pencerenin yanına oturdu, ellerini kucağına bıraktı. Serin ve sakin bir geceydi. Karanlık tepelerin ardında kehribar rengi bir günbatımı soluk yeşile dönüyor, sonra içinde kocaman bir yıldızın asılı durduğu koyu mavi bir renk alıyordu. Küçük bir baykuşun yumuşak ötüşü akşam karanlığından geçip geliyor, kuşun ötüşleri arasında erkeklerin sesleri yükselip alçalıyordu.

Bay Royall'ın memnuniyeti sesinden okunuyordu. Uzun zamandır Lucius Harney kalitesinde biriyle konuşma fırsatı bulamamıştı: Charity, o genç adamın Bay Royall'ın bütün mahvolmuş ve unutulmamış geçmişini simgelediğini sezdi. Bayan Hatchard dul kızkardeşinin hastalanması üzerine Springfield'e çağrılınca ve o sırada Nettleton ile New Hampshire sınırı arasındaki bütün eski evleri çizmek ve ölçmek işine iyice gömülmüş olan genç Harney kuzeninin yokluğunda kırmızı evde kalıp kalamayacağını sorduğunda Bay Royall bu öneriyi reddeder diye korkmuştu Charity. Genç adamı eve kabul etmek söz konusu olamazdı, ona verilecek oda yoktu. Ama sonunda, Bay Royall yemeklerini kırmızı evde yemesine izin verirse genç adamın Bayan Hatchard'ın evinde kalmaya devam edebileceği anlaşıldı; bir gün düşündükten sonra Bay Royall buna razı oldu.

Charity, onun biraz para kazanma fırsatı bulduğu için sevin-

diğinden kuşkulanıyordu. Tamahkâr diye adı çıkmıştı adamın; ama Charity onun, herkesin sandığı kadar varlıklı olmadığını düşünmeye başlamıştı. Bürosu, silik bir efsane halini almıştı, gitgide uzayan aralarla Hepburn ya da Nettleton'a çağrılınca canlanıyordu; sadece çiftliğinden gelen pek az ürünle ve o yörede temsil ettiği birkaç sigorta acentesinden aldığı komisyonla geçimini sağlıyor gibiydi. Ne olursa olsun, Harney'in küçük atlı arabayı günde bir buçuk dolara kiralama teklifini hiç düşünmeden kabul etmişti; bu pazarlıktan hoşnut olduğu da, ilk haftanın sonunda, beklenmedik bir anda, oturmuş eski şapkasını onaran Charity'nin kucağına on dolarlık bir banknotu attığında açıkça belli olmuştu.

"Al, git de kendine bayramlık bir şapka al, al da bütün kızlar delirsin," dedi, çukura kaçmış gözlerinde budalaca bir pırıltıyla kıza bakarak; Charity bu alışılmadık hediyenin –Bay Royall'dan para olarak aldığı tek hediyenin– Harney'in ilk ödemesinden geldiğini hemen anlamıştı.

Ancak genç adamın gelişi Bay Royall'a sadece nakdi yarar sağlamamıştı. Yıllardır ilk kez bir erkekle arkadaşlık ediyordu. Vasisinin ihtiyaçları hakkında Charity'nin pek bilgisi yoktu; ama onun kendini, arasında yaşadığı insanlardan üstün gördüğünü biliyordu, Lucius Harney'in de onu böyle sandığını görüyordu. Karşısında kendini anlayan bir dinleyici olunca adamın ne kadar iyi konuştuğunu görmek genç kızı şaşırtmıştı; genç Harney'in dostça saygı göstermesi de aynı derecede şaşırtmıştı Charity'yi.

Erkekler çoğunlukla siyasetten söz ediyorlardı, Charity'nin sahası değildi bu; ama bu gece tuhaf bir şekilde ilgileniyordu onların sohbetiyle, çünkü konuşma konusu Dağ'dı. Yakında olduğunu anlamasınlar diye biraz geriye çekildi.

"Dağ mı? Dağ mı?" dediğini duydu Bay Royall'ın. "O Dağ bir yüzkarası, evet öyle efendim, bir yüzkarası. O ayaktakımı

çoktan tutuklanmalıydı, tutuklanırlardı da buradaki insanların onlardan ödü kopmasaydı. Dağ bu kasabaya ait, orada, gözümüzün önünde, yaşadıkları ülkenin yasalarına karşı gelen, hırsızlardan ve kanun kaçaklarından oluşan bir çete yaşıyorsa bunun kusuru North Dormer'dedir. Bakın, oraya ne bir şerif gitti ne de vergi tahsildarı ya da adliye memuru çıkabildi. Dağ'da sorun çıktığını duyan görevliler başlarını öte yana çeviriyorlar, kasabadaki çeşmenin güzelleştirilmesi için ödenek ayırıyorlar. Oraya çıkan tek kişi papaz, çıkıyor çünkü ne zaman orada ölen biri olsa adam gönderip onu aldırıyorlar. Dağ'da Hıristiyanlığa uygun cenaze törenine çok önem veriyorlar, ama kendilerini evlendirsin diye papazı çağırdıklarını hiç duymadım. Sulh yargıcını da hiç rahatsız etmezler. Dinsizler gibi sürü halinde dolaşırlar."

Konuşmasına devam ederek teknik sayılabilecek terimlerle o küçük gecekondu kolonisinin yasalara nasıl karşı geldiğini anlatırken Charity merakla Harney'in yorumunu bekledi; ama genç adam kendi görüşünü açıklamaktan çok Bay Royall'ınkini öğrenmek ister gibiydi.

"Sanırım siz oraya hiç gitmediniz?" diye sordu Harney.

"Yo, gittim," dedi Bay Royall, aşağılayıcı bir kahkaha atarak. "Buradaki çokbilmişler bana oradan sağlam çıkamayacağımı söylemişlerdi; ama kimse bana parmağının ucuyla bile dokunmadı. Üstelik o çeteden birini yedi yıla mahkûm ettirmiştim."

"Ondan sonra mı gittiniz oraya?"

"Evet efendim, hemen arkasından. O adam Nettleton'a gelmişti, bunalım geçirip öldürme arzusuna kapıldı, bazen olur ya. Odun keserek kazandıkları parayı gelip burada çar-çur ederler; bu dediğim de adam öldürdü. Nettleton'da bile Dağdakilerden korkarlar ama ben adamı mahkûm ettirdim; sonra da tuhaf bir şey oldu. Adam bana haber yollayıp hapishanede kendisini ziyaret etmemi istedi. Gittim, bana şöyle dedi: 'Beni savu-

nan budala herif, ödlek pisliğin teki. Benim Dağ'da görülecek bir işim var, mahkemede gördüklerim arasında bu işi yapabilecek tek kişi sensin.' Bana Dağ'da bir çocuğu olduğunu söyledi, ya da olduğunu sanıyormuş, küçük bir kız; onun Dağ'dan indirilip bir Hıristiyan gibi yetiştirilmesini istiyormuş. Adamın haline üzülmüştüm, Dağ'a gidip kızı aldım." Durdu, Charity kalbi çarparak dinliyordu. "Dağ'a tek gidişim o gün oldu işte," diyerek sözlerini bitirdi Bay Royall.

Bir an sessizlik oldu, sonra Harney konuştu: "Peki çocuğun annesi yok muydu?"

"Vardı, annesi vardı. Ama çocuğun gitmesine memnun oldu. Kime olsa verirdi kızı. Oradakiler insan sayılmaz. Bence anne şimdiye kadar ölmüştür, nasıl bir hayatı olduğunu düşünürsek. Her neyse, o günden beri o kadından hiçbir haber almadım."

"Ulu Tanrım, ne korkunç," diye mırıldandı Harney; aşağılanmaktan boğulacak gibi olan Charity ayağa fırladı, üst kata koştu. Sonunda öğrenmişti: ayyaş bir mahkûmla insan bile sayılmayacak, çocuğunun gitmesine sevinen bir kadının çocuğuydu; ve hayat hikâyesi, gözünde çevresindeki insanlardan daha üstün olmak istediği tek kişiye anlatılmıştı! Bay Royall'ın adını vermediğinin farkındaydı, hatta Dağ'dan getirdiği çocukla Charity'nin aynı kişi olduğunu ima edecek sözcüklerden de kaçınmıştı; bunun nedeninin onun kendisine duyduğu saygı olduğunu biliyordu Charity. Ama onun sessizliğinin ne değeri vardı, Charity o gün öğleden sonra, Harney'in bu yasa dışı topluluğa duyduğu ilgiye kanarak kendisinin Dağ'dan geldiğini söyleyip böbürlenmemiş miydi? Şimdi söylenen her sözün genç adamla aralarındaki mesafeyi nasıl açacağını görüyordu.

North Dormer'de kaldığı on gün boyunca Lucius Dormer, Charity'ye bir tek sevgi sözcüğü bile söylememişti. Onun adına kuzeniyle konuşmuş, Charity'nin iyi bir kütüphaneci olduğuna Bayan Hatchard'ı inandırmıştı; ama bu, haksızlığı gidermek için

giriştiği basit bir hareketti, çünkü Charity'nin meziyetleri, kendi hatasının sonucunda sorgulanmıştı. Çizim yapmak üzere avukat Royall'dan kiraladığı arabayla dolaşmaya çıkarken Charity'den kendisine kasaba dışında eşlik etmesini istemişti; bu da çok doğaldı, çünkü kendisi o bölgenin yabancısıydı. Sonunda, kuzeni Springfield'e çağrıldığında Bay Royall'dan kendisini pansiyoner olarak evine almasını rica etmişti, ama zaten North Dormer'de başka nerede kalabilirdi? Karısı felçli olan, kalabalık ailesi yemek masasına sığmayan Carrick Fry'ın evi olmazdı; yolun bir mil yukarısında oturan Targattlar'da da kalamazdı; büyük kızı onu bırakıp gittikten sonra kendi yemeğini bile pişirmekten aciz olan Bayan Hawes'in evi de uygun değildi, Ally de hayatını dikiş dikerek kazanıyordu. Genç adamın doğru dürüst ağırlanabileceği tek ev Bay Royall'ınkiydi. Bu nedenle, Charity'nin yüreğini titreten umutların doğması için olayların akışında hiç özel bir şey yoktu. Yine de Lucius Harney'in gelişinden kaynaklanan, görünürdeki olayların altında öyle bir gizli akıntı vardı ki, derelerdeki buz çözülmeden ormandaki ağaçları yaprağa durduran etki kadar gizemli ve güçlüydü.

Harney'in oraya geliş nedeni gerçekti; Charity, genç adamı, New England'ın az bilinen bölgelerindeki on sekizinci yüzyıl evlerini incelemekle görevlendiren New York'lu yayıncının mektubunu görmüştü. Ancak bütün bu mesele ona anlamsız gelse de ve yörenin inşaatçısı tarafından onarılan ve 'düzeltilen' evlere göz ucuyla bile bakmayan genç adamın bazı bakımsız ve boyasız binaların önünde neden büyülenmişçesine durduğunu anlamakta zorlansa da Eagle ilçesinin mimari açıdan Harney'in iddia ettiği kadar zengin olmadığından elinde olmadan kuşkulanıyordu; Harney'in orada kalış süresi (bir ay kalacağını söylemişti) kütüphanede Charity'nin karşısında ilk kez durduğunda gözlerinde beliren bakışla ilintisiz değildi. O andan sonra olan her şey o bakıştan doğmuş gibiydi: genç kızla konuşma tarzı,

niyetini hemen anlaması, gezintilerini uzatmak ve her fırsatta kızla birlikte olmak için gösterdiği heves...

Kızdan hoşlandığının işaretleri açıkça görülüyordu; ama bu işaretlerin anlamının derecesini tahmin etmek zordu, çünkü Harney'in tavrı, Charity'nin o güne kadar North Dormer'de gördüğü insanlarınkine benzemiyordu. Kızın tanıdığı herkesten hem daha alçakgönüllü hem de daha saygılıydı; bazen, en alçakgönüllü olduğu anlarda Charity onunla arasındaki mesafeyi fazlasıyla hissediyordu. Eğitimin ve şansın aralarında açtığı mesafeyi Charity'nin göstereceği hiçbir çaba kapatamazdı, Harney'in gençliği ve hayranlığı onu Charity'ye yakınlaştırsa da rastgele söylenen bir söz, bilinçsizce yapılan bir ima genç kızı yeniden uçurumun öbür tarafına atar gibi oluyordu.

Bu uçurum, kulaklarında Bay Royall'ın anlattığı hikâye çınlayarak odasına kaçtığı anda olduğu kadar derin olmamıştı hiç. O akıl karışıklığında ilk düşüncesi, genç Harney'i bir daha hiç görmemek için dua etmek olmuştu. Onun böyle bir hikâyeyi ilgisizce, tarafsızca dinlediğini gözünde canlandırmak acı veriyordu genç kıza. 'Keşke çekip gitse, keşke yarın gitse ve asla geri gelmese!' diye inledi, yastığına kapanarak; gecenin geç saatlerine kadar öylece kaldı, çıkarmayı unuttuğu elbisesi buruşmuştu, bütün ruhu ıstırapla savrulur gibiydi, umutları ve hayalleri suya gömülen sazlar gibi bu ruhun çevresine dolanıyordu.

Ertesi sabah gözlerini açtığında bütün bu karmaşadan geriye sadece belli belirsiz bir kalp acısı kalmıştı. İlk düşüncesi havanın nasıl olduğuydu; çünkü genç Harney kendisini Porcupine'in aşağısındaki kahverengi yapıya, sonra da Hamblin'e götürmesini istemişti; uzun bir gezi olacağından saat dokuzda yola çıkmaları gerekiyordu. Güneşli, berrak bir gündü, Charity mutfağa her zamankinden erken indi, peynirli sandviçler hazırladı,

ayran hazırlayıp bir şişeye koydu, birkaç dilim elmalı turtayı kâğıda sardı, hep koridorda asılı duran ve şimdi ihtiyacı olan bir sepeti başkasına verdi diye Verena'yı suçladı. Sırtında yıkanmaktan biraz eprimiş, ama yine de Charity'nin koyu tenini belirginleştirecek kadar parlak renkteki pembe basma elbisesiyle verandaya çıktığında güneşin ve sabahın bir parçası olduğu duygusu o kadar güçlüydü ki ıstırabının son izi de silinip gitti. Damarlarında aşk dans ederken, genç Harney'in sokağın ucundan kendisine doğru geldiğini gördüğünde nereden geldiğinin ve kimin çocuğu olduğunun hiçbir önemi kalmamıştı.

Bay Royall da verandadaydı. Kahvaltıda bir şey söylememişti, ama Charity elinde sepet, pembe elbisesiyle görününce kıza şaşkınlıkla baktı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Ben... Bay Harney bugün her zamankinden daha erken işe başlayacak," oldu kızın yanıtı.

"Bay Harney, Bay Harney mi? Bay Harney atlı araba kullanmayı öğrenmedi mi hâlâ?"

Charity yanıt vermedi, Bay Royall da koltuğunda arkasına yaslanıp oturdu, parmaklarıyla verandanın korkuluğunda tempo tutuyordu. Genç adamdan ilk kez böyle bir ses tonuyla söz ediyordu, Charity kaygıyla ürperdi. Biraz sonra Bay Royall ayağa kalktı, evin arkasındaki, tuttukları adamın çapaladığı küçük bahçeye yürüdü.

Hava serin ve bulutsuzdu, yaz başında kuzey rüzgârının tepelere getirdiği sonbahar pırıltısı hissediliyordu, gece öyle sakin geçmişti ki her şey hâlâ çiğle kaplıydı, ama nemli bir tabaka değildi, çalıların ve otların üzerinde elmas gibi ışıldayan damlacıklar halindeydi. Porcupine'in eteklerine kadar uzun bir araba yolculuğu bekliyordu gençleri; önce ağaçsız yamaçları kuşatan mavi tepeleriyle vadiden geçildi, sonra kayın ormanlarından geçilip kadifemsi kaya çıkıntılarını aşan kahverengi bir dere olan Creston'un çizdiği yol izlendi; sonra Creston Gölü'nün

çevresindeki ekili alanlara yöneldiler, Eagle Range'in kayalıklarına tırmandılar. Sonunda tepelerin çatal ayrımına geldiler, karşılarında başka bir vadi açılıyordu, yeşil ve vahşiydi, arkasındaki mavi tepeler, çekilen denizin dalgaları gibi göğe doğru burgaçlanarak yükseliyorlardı.

Harney atı bir ağaç kütüğüne bağladı, yarılmış gövdesinin içinden vızıldayan arıların fırladığı yaşlı bir ceviz ağacının altında sepetlerini açtılar. Güneş adamakıllı ısıtıyordu, arkalarından öğle sıcağındaki ormanın uğultusu duyuluyordu. Yaz böcekleri havada dans ediyor, beyaz bir kelebek sürüsü kızıl yabangüllerinin kıpırtılı uçlarını oynatıyordu. Aşağıdaki vadide bulunan evlerin bir tanesi bile görünmüyordu; sanki yeryüzüyle gökyüzünün büyük boşluğunda Charity Royall ile genç Harney'den başka canlı yoktu.

Charity'nin neşesi söndü, yeniden tedirgin edici düşünceler doldu kafasına. Genç Harney suskunlaşmıştı, genç kızın yanında, kolları başının altında, gözleri tepesindeki yaprak kümesinde yatarken Charity onun Bay Royall'ın anlattıklarını düşünüp düşünmediğini, genç adamın gözünde değerinin düşüp düşmediğini merak etti. Keşke bugün kendisini kahverengi binaya götürmemi istemeseydi diye geçirdi içinden, doğumunun hikâyesi henüz belleğinde tazeyken, kendisinin aralarından geldiği insanları görmesini istemiyordu. Birkaç kez kayalığı izleyip doğruca Hamblin'e gitmelerini önermek geldi içinden, orada genç adamın görmek istediği küçük, metruk bir ev vardı; ama utangaçlığı ve gururu bu teklifi yapmasını engelledi. "Benim nasıl insanların arasından geldiğimi bilse iyi olur," diye düşündü, bir bakıma zorlama bir meydan okumayla; çünkü aslında sesini çıkarmamasının nedeni, utanç duymasıydı.

Birden elini kaldırıp gökyüzünü işaret etti. "Fırtına yaklaşıyor."

Harney onun bakışlarını izledi ve gülümsedi. "Sizi korkutan çamların arasındaki şu küçük bulut mu?"

"Dağ'ın üstünde; Dağ'ın üstünde bulut varsa sorun çıkacak demektir."

"Ah, sizin Dağ hakkında söylediğiniz kötü sözlerin yarısına bile inanmıyorum! Her neyse, yağmur başlamadan biz kahverengi evin yanına inmiş oluruz."

Pek de haksız değildi, çünkü Porcupine'in birbirine girmiş otlarla dolu yamacının altında yola sapıp kahverengi eve yaklaştıklarında sadece birkaç damla yağmur düşmüştü. Ev akçaağaç çalılarıyla ve yüksek sazlarla kuşatılmış bir bataklığın yanında bir başına yükseliyordu. Görünürde başka ev yoktu, buraya ilk yerleşenin evini neden böyle sevimsiz bir yerde kurduğunu tahmin etmek hiç kolay değildi.

Charity, arkadaşını bu eve çekenin ne olduğunu anlayacak kadar öğrenmişti onun bilgi derecesini. Kapının üstündeki kırık ışığın yelpaze biçimli çizgisini fark etti, köşelerdeki boyasız sütunların oluklarını ve çatının alınlığındaki yuvarlak pencereyi; hâlâ çözemediği nedenlerden dolayı bunların hayran olunacak ve kaydı tutulacak şeyler olduğunu biliyordu. Yine de çok daha tipik başka evler görmüşlerdi (bu kelimeyi Harney kullanmıştı); genç adam dizginleri atın boynuna atarken tiksintiyle hafifçe ürpererek, "Çok kalmayız," dedi.

Alt tarafı beyaz yaprakları fırtınada ters dönen akçaağaçların önünde ev tamamen ıssız bir görünüme sahipti. Tahtaların boyası neredeyse dökülmüş, pencere camları kırılmış ve paçavralarla kapatılmıştı, bahçe ısırgan otlarından, dulavrat otlarından ve yüksek bataklık otlarından oluşan baştanbaşa zehirli bir curcunaydı, otların üstünde mavi sinekler vızıldıyordu.

Tekerleklerin sesini duyan kıtık saçlı, Liff Hyatt'ınki gibi açık renk gözlü bir çocuk çitin üzerinden onlara bir göz attı, sonra da bahçedeki helânın arkasında gözden kayboldu. Harney yere atlayıp Charity'ye yardım etti, tam o sırada yağmur boşandı. Eğik açıyla, kırbaç gibi yağıyordu, çalıları ve körpe ağaçları yere yatı-

rıyor, sonbahar fırtınası gibi yapraklarını koparıyor, yolu ırmağa çeviriyor, her çukuru tıslayan birer göle döndürüyordu. Bir yandan yağmur kükreyerek yağarken durmadan gök gürlüyor, karanlık artarken toprak boyunca tuhaf bir ışık parıltısı akıyordu.

"Buraya vardığımız için şanslıyız," diyerek güldü Harney. Atı yarısı damsız bir kulübenin altına bağladı, paltosunu Charity'nin bedenine sarıp onunla birlikte eve koştu. Çocuk bir daha görünmemişti, kapıyı tıklatmalarına yanıt alamayınca Harney tokmağı çevirdi, içeri girdiler.

Mutfağa girdiklerinde üç kişi gördüler. Başında örtü olan yaşlı bir kadın pencerenin yanında oturuyordu. Kucağında hastaya benzeyen bir kedi yavrusu vardı, kedi ne zaman yere atlayıp topallayarak uzaklaşmak istese kadın, yaşlı, kayıtsız yüzündeki ifadeyi değiştirmeden eğilip yeniden kucağına alıyordu onu. Daha önce oradan geçerken Charity'nin bir kez görmüş olduğu hırpani kılıklı bir başka kadın pencerenin pervazına yaslanmış, onlara bakıyordu; ocağın yanındaki fıçıya oturmuş, gömleği yırtık pırtık, sakalı uzamış bir adam da uyumaktaydı.

İçerisi çıplak ve sefil görünümlüydü, havayı pislik ve bayat tütün kokusu doldurmuştu. Charity'nin keyfi kaçtı. Dağ insanlarıyla ilgili eski, alaycı hikâyeler aklına geldi, kadının bakışları öyle tedirgin edici, uyuyan adamın yüzü öyle anlamsız ve öyle vahşiydi ki genç kızın tiksintisine belli belirsiz bir korku karıştı. Kendisi için korkmuyordu, Hyatt'ların kendisini rahatsız edeceğini sanmıyordu; ama bir 'kentliye' nasıl davranacaklarından emin değildi.

Lucius Harney mutlaka gülüp geçerdi onun korkularına. Genç adam gözlerini odada gezdirdi, ortadan "Nasılsınız?" diye sordu, ama yanıt alamadı, sonra da kadınlardan genç olanına fırtına geçinceye kadar oraya sığınıp sığınamayacaklarını sordu.

Kadın gözlerini ondan Charity'ye çevirdi.

"Sen Royall'ların evindeki kızsın, değil mi?"

Charity'nin yüzüne kan hücum etti. "Ben Charity Royall'ım," dedi, sanki kuşkulanılmaya en açık olabilecek tek yerde o ad üzerindeki hakkını sağlama almak ister gibiydi.

Kadın onun söylediğinin farkında değil gibiydi. "Kalabilirsiniz," demekle yetindi; sonra arkasını döndü, içinde bir şey karıştırdığı kabın üzerine eğildi.

Harney ile Charity iki nişasta kutusunun üzerine yerleştirilmiş bir kalastan yapılma banka oturdular. Karşılarında kırık menteşesinde sallanan bir kapı vardı. Kapının aralığından kırpık saçlı oğlanı ve yanağında bir yara izi olan soluk benizli bir kız çocuğunu görebiliyorlardı. Charity gülümsedi, çocuklara yanına gelmeleri için işaret etti; ama fark edildiklerini anlar anlamaz iki çocuk da kaçıp gittiler, ayakları çıplaktı. Çocukların, uyuyan adamı uyandırmaktan çekinebilecekleri geldi genç kızın aklına, kadın da aynı korkuyu paylaşıyor olmalıydı ki mutfakta ses çıkarmadan dolaşıyor, ocağın yanına gitmekten kaçınıyordu.

Yağmur evi dövmeye devam ediyordu, bir-iki yerde yamalı camlardan içeri sızıyor, yerde su birikintileri oluşturuyordu. Ara sıra kedi miyavlayıp yere inmeye çabalıyor, yaşlı kadın eğilip onu yakalıyor, kemikli ellerinin arasında sıkı sıkı tutuyordu; fıçının üzerinde oturan adam bir-iki kez uyanır gibi oldu, oturduğu yerde konumunu değiştirdi, yeniden daldı, başı kıllı göğsüne düştü. Dakikalar geçtikçe, yağmur hâlâ pencerelere vurdukça, Charity bulunduğu yerden ve oradaki insanlardan tiksinmeye başladı. Yarım akıllı yaşlı kadın, ürkek çocuklar, alkolünün etkisiyle sızan pejmürde adam, kendi hayatının dekorunu bir huzur ve bolluk görüntüsü olarak getirdi gözlerinin önüne. Bay Royall'ın evinin mutfağını düşündü, tertemiz yer döşemesi, porselen tabaklarla dolu dolabı, bira mayasının ve kahvenin ve yumuşak sabunun hep nefret ettiği ama şimdi bir evdeki düzenin simgesi gibi gördüğü garip kokusu. Bay Royall'ın odasını getirdi gözünün önüne, at kılından yüksek arkalıklı koltuğuyla, sol-

muş kilimiyle, bir rafta dizili kitaplarıyla, şöminenin üzerindeki 'Burgoyne'nin Teslim Oluşu' adlı gravürüyle, kenarı yosun yeşili, üzerinde kahveli-beyazlı bir spaniyel olan paspasıyla. Sonra düşünceleri Bayan Hatchard'ın evine gitti, orada her şey taptaze, tertemiz ve güzel kokuluydu, orayla karşılaştırılınca kırmızı ev hep zavallı ve basit gelmişti Charity'ye.

"Ben buraya aitim, ben buraya aitim," diye yineledi içinden; ama bu kelimeler ona hiçbir şey ifade etmedi. Bu kovukta iğrenç yaratıklar gibi yaşayan bu bataklık insanlarının arasındayken, her dürtüsü ve her alışkanlığı onu bir yabancı kılıyordu.

Bütün ruhuyla, keşke Harney'in merakına geçit vermeseydim de onu buraya getirmeseydim, diye düşünüyordu.

Yağmurda iyice ıslanmıştı, incecik elbisenin içinde titremeye başladı. Kadınlardan genç olanı bunu fark etmiş olmalıydı ki mutfaktan çıktı, geri döndüğünde elindeki kırık çay fincanını Charity'ye uzattı. Yarı yarıya viski vardı fincanda, Charity başını hayır anlamında salladı; ama Harney fincanı alıp dudaklarına götürdü. Fincanı bırakınca Charity onun elini cebine atıp bir dolar çıkardığını gördü; bir an tereddüt etti Harney, sonra parayı yine cebine soktu; Charity onun, kendisinin akrabaları olduğunu söylediği insanlara para teklif ettiğini genç kızın görmesini istemediğini tahmin etti.

Uyumakta olan adam kımıldandı, başını kaldırdı, gözlerini açtı. Boş bakışları bir an Charity ile Harney'in üzerinde kaldı, sonra yine kapadı gözlerini, başı öne düştü; ama kadının yüzünü endişe kaplamıştı. Pencereden dışarı baktıktan sonra Harney'e yaklaştı: "Bence şimdi gitseniz iyi olur," dedi. Genç adam onun ne demek istediğini anlayıp ayağa kalktı. "Teşekkür ederim," dedi, elini uzatırken. Kadın onun bu hareketini görmemiş gibiydi, iki genç kapıyı açarlarken o arkasını döndü.

Hâlâ yağmur yağıyordu, ama gençler farkına varmadılar: temiz hava yüzlerine sürülen merhem gibiydi. Bulutlar yükselip

parçalanıyor, uzak mavi oyuklardan gelen ışık bulutların arasından aşağı akıyordu. Harney atı çözdü, azalmakta olan yağmurda yola çıktılar, güneş kendini göstermeye başlamıştı bile.

Charity bir süre suskun kaldı, yanındaki de konuşmadı. Genç kız çekinerek ona baktı: her zamankinden daha ciddi görünüyordu, sanki gördükleri onun da canını sıkmıştı. Sonra birden dili çözüldü Charity'nin: "Ben oradaki gibi insanların arasından geldim. Hatta akrabam bile olabilirler." Hikâyesini ona anlattı diye pişman olduğunu sanmasını istemiyordu genç adamın.

"Zavallıcıklar," dedi Harney. "O berbat yere neden geldiler acaba?"

İstihzayla güldü Charity. "Daha iyi koşullara geçsinler diye! Dağ'da durum daha kötüdür. Bash Hyatt, kahverengi evin sahibi olan çiftçinin kızıyla evlendi. Sanırım ocağın yanında oturan oydu."

Harney söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi, Charity devam etti: "O zavallı kadına vermek için cebinizden bir dolar çıkardığınızı gördüm. Neden cebinize geri soktunuz parayı?"

Harney kızardı, atın boynundaki bir bataklık sineğini kovmak üzere öne eğildi. "Emin olamadım..."

"Benim halkımdan olduklarını bildiğiniz için mi, sizi onlara para verirken görürsem utanacağımı düşündüğünüz için mi?"

Harney'in ona çevirdiği gözleri sitem doluydu. "Ah, Charity..." Kıza ilk kez adıyla hitap ediyordu. Charity ıstıraptan boğulacak gibi oldu.

"Ben hiç... ben hiç utanmam. Onlar benim halkım ve ben onlardan utanmıyorum," diye hıçkırdı.

"Canım..." diye mırıldandı Harney, kıza sarılarak; Charity onun göğsüne yaslanıp acıyla ağladı.

Hamblin'e gidemeyeceklerdi, saat epey ilerlemişti, North Dormer vadisine varıp kırmızı eve geldiklerinde berrak gökyüzü yıldızlarla dolmuştu.

7. Bölüm

Bayan Hatchard'ın gözüne yeniden girdiğinden beri Charity kütüphanede çalıştığı süreleri bir dakikalığına bile olsa eksik bırakmayı göze almamıştı. Hatta zamanından önce geliyor, kitapların temizlenmesi ve düzenlenmesinde yardımcı olsun diye işe alınan Targattların en küçük kızı geç kalıp Sollaslarm delikanlısına pencereden bakmak için işini ihmal edince övgüye değer bir öfke gösteriyordu. Bununla birlikte, hayat dolu özgürlük saatlerinden sonra 'kütüphane günleri' Charity'ye her zamankinden de usandırıcı geliyordu; Bayan Hatchard ayrılmadan önce Lucius Harney'e Hatıra Kitaplığı'nı havalandıracak en iyi yolu köydeki marangozla birlikte araştırma görevi verilmeseydi Charity yanında çalışan kıza iyi bir örnek olmakta zorlanırdı.

Bu görevi kütüphanenin halka açık olduğu günlerde yerine getirmeye özen gösteriyordu Harney; bu yüzden Charity öğle sonrasının bir kısmını onunla geçireceğine emin oluyordu. Targattların kızının oradaki varlığı ve oradan geçerken ansızın edebiyat için yanıp tutuşmaya başlayan birinin konuşmalarını bölmesi riski, iki gencin arasındaki sohbeti havadan sudan kelimelerle sınırlıyordu; ama herkesin içindeki bu kibar görüşmelerle kendi gizli yakınlıkları arasındaki zıtlık Charity'ye büyüleyici geliyordu.

Kahverengi eve gitmelerini izleyen gün 'Kütüphane Günü'ydü. Charity çalışma masasında oturmuş, düzeltilen katalog üzerinde çalışıyordu, gözünü camdan ayırmayan Targattların kızıysa üst üste yığılmış kitapların adlarını okuyordu. Charity'nin aklı başka yerdeydi, bataklığın kıyısındaki kasvet-

li evde, Lucius Harney'in onu sevgi sözcükleriyle avuttuğu, yıldızlı gökyüzü altındaki o uzun dönüş yolculuğundaydı. O gün, evlerinde yemeğe geldiğinden beri ilk kez, öğle yemeğine katılmamıştı Harney, yokluğunu açıklayacak bir haber de gelmemişti, her zamankinden daha suskun olan Bay Royall bu duruma ne şaşırmış ne de bir yorumda bulunmuştu. Aslında bu kayıtsızlığı pek de önemli değildi, çünkü Bay Royall da kasabadaki diğer vatandaşlar gibi her şeyi edilgence karşılardı, North Dormer'de yaşayan hiç kimsenin olayları değiştiremeyeceğine çoktan karar vermiş gibiydi. Ancak tutkulu, coşkulu bir havada olan Charity adamın sessizliğinden huzursuz oluyordu. Sanki Lucius Harney hayatlarında hiç yer almamıştı; Bay Royall'ın nüfuz edilemeyen kayıtsızlığı Harney'i gerçekdışı bir alana sürmüş gibiydi.

Charity işinin başında otururken Harney'in görünmemesi yüzünden kapıldığı hayal kırıklığından sıyrılmaya çalıştı. Herhalde önemsiz bir iş yüzünden öğle yemeğinde onlara katılamamıştı; ama genç adamın kendisini tekrar görmek isteyeceğinden, akşam yemeğinde, Bay Royall ile Verena'nın yanında buluşana kadar beklemek istemeyeceğinden emindi. İlk sözcüklerinin ne olacağını merak ediyor, o gelmeden Targattların kızından kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu; o sırada dışarıdan ayak sesleri duyuldu ve Harney yanında Bay Miles'la göründü.

Hepburn'lu rahip, rastlantı sonucu Episcopal cemaatine ait olan eski beyaz kilisede dini tören yönetmek için gelmesi sayılmazsa North Dormer'e pek uğramazdı. Hareketli, cana yakın bir adamdı, farklı mezheplerin olduğu vahşi bölgede 'kilise müdavimleri'nden oluşan küçük bir çekirdeğin varlığından mümkün olduğunca yararlanmaya çalışırdı, köyün öteki ucundaki zencefil rengi Baptist şapelinin etkisini azaltmaya kararlıydı; ama Hepburn'daki yerel işler onu meşgul ediyordu, orada

kâğıt fabrikaları ve barlar vardı, bu yüzden North Dormer'e pek vakit ayıramıyordu.

North Dormer'deki en iyi insanlar gibi beyaz kiliseye giden Charity Bay Miles'a hayrandı, hatta Nettleton'a yaptığı unutulmaz gezide, onunki gibi düzgün bir burnu olan, onun gibi güzel konuşabilen ve sarmaşık kaplı kahverengi taştan bir papaz evinde yaşayan biriyle evlendiğini hayal etmişti. Bu ayrıcalığın kıvırcık saçlı, kucağında iri bir bebek taşıyan bir hanım tarafından elde edilmiş olduğunu öğrenmek Charity'yi felce uğratmıştı, ama Lucius Harney'in gelişiyle Bay Miles Charity'nin hayallerini süslemez oldu, şimdi Harney'in yanında Charity onu olduğu gibi görüyordu: papaz şapkasının altından keli görünen, Grek burnuna gözlüğünü oturtmuş, şişman, orta yaşlı bir adam. Hafta içi bir günde onun North Dormer'e neden geldiğini merak etti Charity, Harvey'in onu kütüphaneye getirmesine de hafifçe bozuldu.

Papazın geliş nedeninin Bayan Hatchard'dan kaynaklandığı çok geçmeden anlaşıldı. Papaz bir arkadaşına vekâlet etmek üzere Springfield'de birkaç gün geçirmişti, o arada Bayan Hatchard genç Harney'in Hatıra Kitaplığı'nı havalandırmak konusundaki planı hakkında ona danışmıştı. Hatchard'ların mirasına el atmak ciddi bir işti, vicdan konularında dikkatli davranan Bayan Hatchard (Harney'in kelimeleri bunlar) karar vermeden önce Bay Miles'ın fikrini sormak istiyordu.

"Nasıl değişiklikler istediğinizi," dedi Bay Miles, "kuzeninizden tam olarak öğrenemedim, öteki mütevelliler de anlamadıklarından ben de atlayıp geleyim bir bakayım dedim, ama eminim ki," diye ekledi, sevimli bakışlarını genç adama çevirerek, "sizden daha uzman biri yoktur, ancak burasının da böyle bir kutsallığı var işte!"

"Umarım biraz temiz hava bu kutsallığı bozmaz," dedi Harney gülerek; düşüncesini rahibe açarken kütüphanenin içine

doğru yürüdüler.

Bay Miles kızları her zamanki gibi dostça selamlamıştı, ama Charity onun aklında başka şeyler olduğunu anladı, sohbetten kulağına çalınanlara bakarak da papazın hâlâ Springfield'e yaptığı ziyaretin etkisinde olduğunu fark etti, belli ki bu ziyarette pek hoş şeyler yaşanmıştı.

"Ah, Coopersonlar... Evet, elbette tanıyorsunuz onları," dediğini duydu papazın. "Çok güzel, eski bir ev. Ned Cooperson gerçekten dikkat çekici birkaç empresyonist tablo toplamış..." Saydığı isimleri Charity bilmiyordu. "Evet, evet; Schaefer Dörtlüsü cumartesi akşamı Lyric Hall'de çaldı; Pazartesi günü de onları bir kez daha Towers'da dinleme fırsatını buldum... Harikaydı... Bach ve Beethoven... önce bir bahçe partisi vardı... Bayan Balch'ı birkaç kez gördüm, hem... son derece hoş görünüyordu..."

Charity kalemini bıraktı, Targattların kızının tekdüze konuşmasını dinlemeyi unuttu. Bay Miles neden durup dururken Annabel Balch'ın adını anmıştı ki?

"A, öyle mi?" dediğini duydu Harney'in; bastonunu kaldırıp devam etti genç adam: "Bakın, benim planım bu rafları kaldırmak, bu duvarda yuvarlak bir pencere açmak, binanın alınlığının altındakinin ekseninde."

"Sanırım Annabel Balch daha sonra buraya gelip Bayan Hatchard'ın yanında kalacak, öyle değil mi?" diye devam etti Bay Miles, düşüncelerine devam ederek. Sonra döndü, başını arkaya eğerek, "Evet, evet, anlıyorum," dedi, "hiçbir şeyin görünüşü değişmeden havalandıracak burasını. İtiraz edecek bir durum yok."

Birkaç dakika sürdü konuşma, sonunda iki erkek masanın yanına döndüler. Bay Miles yine durup düşünceli bir ifadeyle Charity'ye baktı. "Biraz solgun gördüm seni, tatlım. Fazla mı çalışıyorsun? Bay Harney seninle Mamie'nin kütüphaneyi iyice

elden geçirdiğinizi söylüyor."

Kilise cemiyetinin üyelerinin adlarını hatırlamaya dikkat ederdi, tam doğru zamanda sevecen bakışlarını Targattların kızına çevirdi.

Sonra Charity'ye döndü. "Kendini zorlama canım; kendini zorlama. Bir gün Hepburn'a Bayan Miles'la beni görmeye gel," dedi, kızın elini sıkarak ve Mamie Targatt'a hoşça kal diye el sallayarak. Kütüphaneden çıktı, Harney de peşinden gitti.

Charity, Harney'in gözlerinde bir sıkıntı gördüğünü düşündü. Onun kendisiyle baş başa kalmak istemediğini tahmin etti, genç adamın bir gece önce kendisine söylediği tatlı sözlerden pişman olabileceğini düşününce yüreğine bir sancı saplandı. Harney bir sevgiliden çok bir ağabey gibi konuşmuştu; ama Charity onun sesinin okşayıcı sıcaklığında o sözcüklerin doğru anlamını yitirmişti. Harney ona, Dağ'dan gelen kimsesiz bir çocuk olmasının; ona sarılmasının ve avutucu mırıltılarla yatıştırmasının nedenlerinden sadece biri olduğunu hissettirmişti; yolculukları sona erince, Charity yorgun, üşümüş ve yüreği sızlayarak arabadan inerken sanki zemin güneşle yıkanan bir dalgaymış da kendisi onun tepesindeki serpintiymiş gibi ayak basmıştı yere.

O zaman genç adamın tavrı neden böyle ansızın değişmişti ve neden Bay Miles'la birlikte kütüphaneden çıkmıştı? Charity'nin huzursuz imgelemi Annabel Balch'in adına takılıp kalmıştı: o ad ağza alındığı andan beri Harney'in yüzünün ifadesinin değiştiğini düşünüyordu genç kız. Annabel Balch Springfield'de bir bahçe partisinde, 'son derece hoş' görünerek... Belki de Bay Miles o kızı, Charity ile Harney tam Hyatt'ların kulübesinde, ayyaş biriyle yarım akıllı bir kadının arasında oturdukları sırada görmüştü! Charity bir bahçe partisinin ne olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama Nettleton'daki kenarı çiçekli çimenlikleri gördüğü için o sahneyi gözünde canlandırabiliyordu; genç Ba-

yan Balch North Dormer'e geldiğinde açıkça 'bir kenara bıraktığı' 'eskileri' kıskançlıkla hatırlamak, onu bütün görkemiyle gözünde canlandırmasını kolaylaştırıyordu. Charity o adın neleri çağrıştıracağını anlıyordu, Harney'in hayatındaki görülmeyen etkilere karşı mücadele etmenin yararsızlığını da hissediyordu.

Akşam yemeği için aşağıya indiğinde Harney'i göremedi; verandada beklerken, bir gün önce Bay Royall'ın erkenden yola çıkmaları konusunda kendisine söylediklerini hatırladı. Bay Royall Charity'nin yanında oturuyordu, sandalyesini geriye kaykıltmış, yanları lastikli geniş siyah botlarını parmaklığın alttaki çubuğuna dayamıştı. Karmakarışık kır saçları öfkeli bir kuşun sorgucu gibi alnının üst tarafında dikelmişti, damarları görünen yanaklarının koyu rengi yer yer kırmızılaşmıştı. Charity bu kırmızı lekelerin yaklaşmakta olan bir fırtınanın habercisi olduğunu biliyordu.

Bay Royall ansızın, "Yemek nerede kaldı?" diye sordu. "Verena Marsh sodalı çörek pişirmeyi beceremedi mi yine?"

Charity irkilerek göz attı ona. "Sanırım Bay Harney'i bekliyor."

"Demek Bay Harney'i bekliyor? Yemeği koysa iyi olur, o gelmeyecek." Ayağa kalktı, kapıya gitti, yaşlı kadının kulaklarını sağır etmeye yetecek yükseklikte bir sesle bağırdı: "Yemeği getir, Verena!"

Charity endişeyle titriyordu. Bir şey olmuştu, artık emindi bundan, ne olduğunu da Bay Royall biliyordu. Ama Charity asla endişesini belli ederek onu memnun etmeyecekti. Masadaki yerine geçti, Bay Royall da onun karşısına oturdu, kendisine demli bir çay koyduktan sonra çaydanlığı kıza uzattı. Verena yağda pişirdiği yumurtaları getirince de tabağını doldurdu. "Sen almayacak mısın?" diye sordu Charity'ye. Genç kız kendini toplayıp yemeğe başladı.

Bay Royall'ın 'o gelmeyecek' derken sesinin aldığı ton

Charity'ye tekinsiz bir hoşnutluk yansıtıyor gibi gelmişti. Bay Royall'ın ansızın Lucius Harney'den nefret etmeye başladığını görüyor, bu duygu değişiminin nedeninin kendisi olduğunu tahmin ediyordu. Ama Bay Royall'ın takındığı düşmanca bir tavrın mı genç adamı evden uzak tuttuğunu yoksa kahverengi evden döndükten sonra Harney'in kendisini görmekten mi kaçındığını öğrenmesinin bir yolu yoktu. Charity umursamaz görünmeye çalışarak yemeğini bitirdi, ama Bay Royall'ın gözlerinin üzerinde olduğunu ve huzursuzluğunun adamın gözünden kaçmadığını biliyordu.

Yemekten sonra odasına çıktı. Bay Royall'ın koridordan geçtiğini duydu, az sonra penceresinin altından gelen sesler onun verandaya döndüğünü belli etti. Charity yatağının üzerine oturdu, aşağıya inip neler olduğunu Bay Royall'a sormak için duyduğu arzuyla mücadele etti. "Sormaktansa ölürüm daha iyi," diye mırıldandı. Bay Royall'ın tek bir sözcüğü genç kızın kuşkularını giderebilirdi: ama asla böyle bir şey isteyerek onu memnun etmeyecekti.

Ayağa kalktı, gidip pencereye yaslandı. Alacakaranlık yerini geceye bırakmıştı, hilalin narin kavsinin tepelerin üzerine inmesini seyretti. Karanlığın içinde, yolun aşağısında bir-iki kişi gördü; ama gezinti yapılamayacak kadar soğuk bir geceydi, yoldakiler az sonra gözden kayboldular. Pencerelerde ışıklar görünmeye başlıyordu. Hawes'lerin avlusuna düşen bir ışık çizgisi bir öbek zambağın beyazlığını vurguladı; sokağın aşağısında Carrick Fry'ın Rochester lambasının keskin ışığı çimenliğin ortasındaki ahşap çiçek teknesine vuruyordu.

Yaslandığı pencerede uzun bir süre kaldı Charity. Ama huzursuzluk içini yakıyordu, sonunda aşağı indi, şapkasını askıdan aldı, evden dışarı fırladı. Bay Royall verandada oturuyordu, Verena da onun yanındaydı, yaşlı ellerini yamalı eteğinin üzerinde kavuşturmuştu. Charity merdivenden inerken Bay

Royall, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi. Charity pekâlâ da "Orma'ya," diye yanıtlayabilirdi onu, ya da "Targatt'lara," diye; her iki yanıt da yanlış olmazdı, çünkü bir amacı yoktu. Ama sessizce yürüyüp geçti, adamın kendisini sorguya çekme hakkını umursamamaya kararlıydı.

Bahçe kapısına varınca durakladı, yolun her iki tarafına baktı. Karanlık onu çekiyordu, tepeye tırmanıp otlağın üst tarafındaki karaçam ormanının içlerine dalmayı düşündü. Sonra kararsızlık içinde sokağa göz attı, o sırada Bayan Hatchard'ın bahçe kapısındaki alaçamların arasından bir ışık göründü. Demek Lucius Harney oradaydı, Charity'nin ilk başta sandığı gibi Bay Miles ile birlikte Hepburn'a gitmemişti. Ama akşam yemeğini nerede yemişti, Bay Royall'ın evine gelmemesinin nedeni neydi? Işık, onun evde olduğunun kanıtıydı, çünkü Bayan Hatchard'ın hizmetkârları izinliydiler, çiftçinin karısı da, genç adamın yatağını toplamak ve kahvesini hazırlamak için sadece sabahları uğruyordu. Şu anda kuşkusuz o lambanın yanında oturuyordu genç adam. Gerçeği öğrenmek için Charity'nin köyün yarı yolunu geçmesi ve ışık vuran pencereyi tıklatması yeterliydi. Bir-iki dakika daha tereddüt ettikten sonra Bayan Hatchard'ın evine yöneldi.

Hızlı hızlı yürürken gözlerini kısıp sokakta karşısına biri çıkabilir mi diye bakınıyordu; Fry'ların evine varmadan önce onların camından vuran ışığa yakalanmamak için karşı kaldırıma geçti. Charity ne zaman mutsuz olsa acımasız bir dünyanın karşısında köşeye sıkıştırıldığını hissederdi, bir tür yabani suskunluk çökerdi üzerine. Ama sokak ıssızdı, kimseye yakalanmadan bahçe kapısından geçti, eve giden yolda yürüdü. Evin beyaz cephesi ağaçların arasından belli belirsiz parlıyor, sadece alt katta uzun bir ışık çizgisi görünüyordu. Charity, lambanın Bayan Hatchard'ın oturma odasında olduğunu tahmin etmişti ama şimdi onun evin daha uzak bir köşesindeki pencere-

den göründüğünü anladı. Bu pencerenin hangi odaya ait olduğunu bilmiyordu, ağaçların altında durdu, bir yabancılık duygusu onu engellemişti. Sonra, kısa çimenlere usulca basarak yürümeye devam etti, evin o kadar dibinden yürüyordu ki, odada kim olursa olsun, kızın yaklaştığını sezse bile onu göremezdi.

Pencere, kafesli bir kemeri bulunan dar bir verandaya açılıyordu. Charity kafese yaslandı, üzerindeki klematislerin dallarını aralayarak odanın bir köşesine baktı. Abanoz ağacından bir yatağın ayakucunu, duvarda bir gravür, üzerine bir havlu fırlatılmış bir lavabo ve lambanın bulunduğu yeşil örtülü masanın bir ucunu gördü. Lambanın siperliğinin yarısı Charity'nin görüş açısını kaplıyordu, siperliğin tam altında biri bir kalem, diğeri bir cetvel tutan iki pürüzsüz, güneş yanığı el, bir resim tahtasının üzerinde ileri-geri gidip geliyordu.

Yüreği hopladı, sonra durur gibi oldu. Oradaydı işte, birkaç adım ötede; Charity'nin ruhu elem denizlerinde çırpınırken Harney sakince resim tahtasının başında oturuyordu demek. Her zamanki gibi beceriyle, ustalıkla hareket eden o iki eli görmek genç kızı hayallerinden sıyırdı. Kendi duygularıyla, heyecanlanmasına neden olan şey arasındaki dengesizlik gözlerini açmıştı; tam pencerenin yanından uzaklaşmak üzereydi ki ellerin biri resim tahtasını kenara iterken öbürü de kalemi fırlatıp attı.

Charity, Harney'in çizdiği resimlere ne kadar sevgiyle yaklaştığını, her işini ne kadar düzenli, ne kadar sistemli yapıp tamamladığını sık sık görmüştü. Resim tahtasını sabırsızca kenara itmesi onun mizacının farklı bir yanını ortaya koymaktaydı. Bu hareket ansızın cesaretinin kırıldığını ya da yaptığı işten hoşlanmadığını getiriyordu akla, Charity genç adamın da aklının karışıp karışmadığını merak etti. Oradan kaçıp gitme dürtüsü silinmişti; verandaya geçip odanın içine baktı.

Harney dirseklerini masaya dayamış, çenesini birbirine kavuşturduğu ellerine yaslamıştı. Ceketini ve yeleğini çıkarmış,

yünlü gömleğinin yakasındaki düğmeyi açmıştı; Charity onun genç boynunun diri hatlarını, boyun kaslarının göğsüyle birleştiği yeri gördü. Harney gözlerini tam karşıya dikmişti, yüzünde bezginlik ve kendinden nefret okunuyordu, sanki yüz hatlarının çarpılmış yansısına bakar gibiydi. Bir an Charity ona dehşete benzer bir duyguyla baktı, sanki genç adam tanıdık niteliklere sahip bir yabancıydı, sonra bakışlarını kaydırdı, yerde yarı yarıya giysi dolu, açık bir valiz duruyordu. Genç adamın oradan ayrılmak için hazırlandığı belliydi, büyük olasılıkla kendisini görmeden gidecekti. Nedeni ne olursa olsun bu kararın Harney'i fazlasıyla rahatsız ettiğini görüyordu; onun planını değiştirmesinin Bay Royall'ın el altından yaptığı bir müdahale sonucu olduğunu hemen anladı. Charity'nin eski öfkelerinin ve isyanlarının hepsi alevlendi, aklını karıştırarak Harney'in yakınlığının verdiği özlem duygusuyla birleşti. Daha birkaç saat önce onun anlayışlı şefkatinde kendini güvende hissetmişti; şimdiyse bir başına kalmıştı, o arkadaşlık anından sonra yalnızlığı iki kat olmuştu.

Harney hâlâ onun farkında değildi. Kıpırdamadan oturuyordu, suratını asmış, gözlerini duvar kâğıdındaki bir noktaya dikmişti. Toplanacak gücü bile kalmamıştı, elbiseleriyle kâğıtları yerde, valizinin etrafında duruyordu. Az sonra ellerini çözdü, ayağa kalktı; hızla geri çekilen Charity verandanın basamağına çöktü. O kadar karanlık bir geceydi ki pencereyi açmadıkça Harney'in genç kızı görme şansı olamazdı, o zaman da Charity kaçmaya ve ağaçların gölgesinde gözden kaybolmaya zaman bulurdu. Harney, yüzündeki kendinden nefret eden ifade değişmeden bir-iki dakika daha çevresine bakındı, sanki hem kendinden hem de çevresindeki her şeyden nefret ediyordu. Sonra yeniden masaya oturdu, birkaç kalem darbesi daha vurdu resim tahtasına, kalemini bir kenara attı. Sonunda ayağa kalkıp yolunun üzerindeki valizi tekmeledi, yatağa uzan-

dı, kollarını başının altında kavuşturup öfkeli gözlerini tavana dikti. Charity onu çimenlerin ya da çam iğnelerinin üzerinde aynen böyle görmüştü, gözleri göğe dikili, yüzü zevkten, tıpkı dalların arasından vuran güneş ışığı gibi parlarken. Ama şimdi o yüz Charity'nin tanıyamayacağı kadar değişmişti; Harney'in ıstırabı için çektiği sıkıntı Charity'nin boğazını tıkadı, gözlerine yükseldi ve taştı.

Merdivende çömelip kaldı, soluğunu tutuyor, kıpırdamamak için çabalıyordu. Elinin ufacık bir hareketinin ya da pencereyi tıklatmasının Harney'in yüzünde nasıl bir değişikliğe yol açacağını görür gibiydi. Charity, onun gözlerinde ve dudaklarında okuyacağı memnuniyeti kalbinin her atışında duyabiliyordu; ama onu harekete geçmekten alıkoyan bir şey vardı. Maddi ya da manevi bir engelden korkuyor değildi; hayatında hiçbir şeyden korkmamıştı. Ama içeriye girerse neler olabileceğini anlamıştı ansızın. Genç erkeklerle genç kızların arasında olabilecek ve North Dormer'lilerin herkesin içinde olursa görmezden geldiği, ya da bıyık altından güldüğü bir şeydi. Bayan Hatchard'ın hâlâ bilmediği, oysa Charity'nin sınıfındaki kızların daha okulu bitirmeden öğrendikleri bir şeydi. Ally Hawes'in kız kardeşi Julia'nın başına gelen de buydu, sonunda kız Nettleton'a gitmişti, bir daha da adı anılmamıştı.

Elbette her zaman böyle olaylı ya da tümden bakıldığında böyle trajik bir biçimde bitmezdi. Charity, herkesin dışladığı Julia'nın kaderinin olumlu yanlarının da olabileceğini aklından geçirmişti. Köylülerin tanık olduğu başka, çok daha kötü olaylar da vardı, daha sefil, acınası, itiraf edilmemiş sonlar; görünürde bir değişiklik olmadan, yavan, aynı ikiyüzlülük kalıpları içine sıkıştırılmış yaşamlar. Ama Charity'nin kıpırdamasını bunlar engellemiyordu. Harney kendisini kollarına alırsa neler hissedebileceğini dünden beri biliyordu: elleri birbirlerinin ellerinde, dudakları dudaklarında eriyecek, Charity'nin bedenini

baştan ayağa bir alev kavuracaktı. Ancak başka bir duygu daha katılıyordu buna; genç adamın Charity'den hoşlanmasının genç kıza tattırdığı hayranlıkla karışık gurur, gösterdiği ilginin kızın kalbine yerleştirdiği şaşırtıcı yumuşaklık. Bazen, gençliğin verdiği coşkuyla, Charity de başka kızlar gibi yarı karanlıkta kaçamak okşamalara göz yummayı hayal etmişti; ama Harney'e karşı kendisini böyle ucuzlatamazdı. Onun neden gittiğini bilmiyordu; ama mademki gidiyordu, onda bıraktığı imgeyi zedeleyecek bir şey yapmamalıydı. Harney onu istiyorsa peşinden gelmeliydi; Julia Hawes gibi kızların götürüldüğü şekilde alıp götürmek zorunda kalmamalıydı Charity'yi.

Uykudaki köyden hiç ses gelmiyordu, bahçenin koyu karanlığında ara sıra, sanki aralarından bir gece kuşu geçmiş gibi dalların usulca hışırdadıklarını duyuyordu. Bir ara bahçe kapısından bir ayak sesi gelince Charity olduğu yerde büzüldü; ama ses kesildi, yerini daha da derin bir sessizlik aldı. Genç kızın gözleri hâlâ Harney'in acılar içindeki yüzündeydi: o yerinden kıpırdayana kadar kendisinin de hareket edemeyeceğini biliyordu. Ama o rahatsız pozisyonda her tarafı uyuşmaya başlamıştı, düşünceleri bazen o kadar belirsizleşiyordu ki orada sanki yorgunluğun verdiği müphem bir ağırlıkla duruyordu sadece.

Bu tuhaf gece nöbeti uzun sürdü. Harney hâlâ yatakta uzanmış yatıyordu, kıpırdamıyordu, gözleri sabit bakıyordu, acı sonuna götüren imgeyi izler gibiydi. Sonunda kıpırdadı, hafifçe yer değiştirdi, Charity'nin kalp atışları hızlandı. Ancak genç adam kollarını kaldırıp eski konumuna dönmekle yetindi. Derin derin iç çekerek alnına düşmüş saçlarını geriye itti; sonra bedeni gevşedi, başı yastıkta yan döndü, Charity onun uyumuş olduğunu gördü. Dudaklarına tatlı bir ifade yerleşti, yüzündeki bitkinlik silindi, küçük bir erkek çocuğa benzedi.

Charity ayağa kalktı, yavaşça çekilip gitti.

8. Bölüm

Zaman kavramını yitirmişti, sokağa çıkıp da Bayan Hatchard'ın eviyle Royall'ların evi arasındaki bütün pencerelerin karanlık olduğunu görenceye dek saatin ne kadar geç olduğunun farkına varmamıştı.

Alaçamların karanlığından geçerken ördeklerin yüzdüğü havuzu çevreleyen gölgeler arasında iki kişi görür gibi oldu. Geri çekilip gözledi; ama hiçbir kıpırtı yoktu, ışıklı odaya o kadar uzun süre gözlerini dikip bakmıştı ki karanlık onu sersemletti, yanılmış olduğunu düşündü.

Yürümeye devam etti, Bay Royall'ın hâlâ verandada olup olmadığını merak ediyordu. Öyle heyecanlıydı ki adamın kendisini bekleyip beklememesi umurunda değildi; Charity sanki hayatın, kocaman bir ıstırap bulutunun üstünde süzülüyor, o bulutun altında kalan gündelik gerçekler uzayda birer küçük leke gibi görünüyordu. Ama veranda boştu, Bay Royall'ın şapkası koridordaki askıdaydı, mutfaktaki lamba da Charity yatmaya giderken yanına alsın diye bırakılmıştı. O da öyle yaptı.

Ertesi gün sabah saatleri olaysız geçti. Charity, Harney'in gittiğini şu ya da bu yoldan öğrenebileceğini düşünmüştü; oysa Verena'nın kulaklarının duymaması onun bir haber kaynağı olmasını engelliyordu, Charity'yi aydınlatacak biri de çıkıp gelmedi.

Bay Royall erkenden gitti, Verena öğle yemeği için sofrayı kurana kadar da dönmedi. Eve gelir gelmez doğruca mutfağa yöneldi, yaşlı kadına, "Yemek yiyebiliriz..." diye bağırdı, sonra yemek odasına girdi, Charity zaten oradaydı. Harney için de tabak

konmuştu, ama Bay Royall onun yokluğunu açıklayacak bir şey söylemedi, Charity de soru sormadı. Bir gece öncesinin hummalı coşkusu durulmuştu, genç kız içinden Harney'in kayıtsızca, hatta duygusuzca gitmiş olduğunu düşünüyordu, şimdi kendi hayatı yine genç adamın onu çekip çıkardığı eski tekdüzeliğine dönecekti. Harney'i orada tutabilecek kurnazlıklara başvurmadığı için bir an neredeyse kendini küçümseyecek oldu.

Bay Royall bir şey söylemesin diye yemeğin sonuna kadar masada kaldı; adam kalkınca o da kalktı, Verena'ya yardım etmek için beklemedi. Ayağını merdivene atmıştı ki Bay Royall kendisini geri çağırdı.

"Başım ağrıyor, biraz uzanacağım."

"Önce buraya gelmeni istiyorum; sana söyleyecek bir şeyim var."

Adamın sesinin tonundan, bedeninin her hücresinin bilmek için sızladığı şeyi bir dakika sonra öğreneceğine emin oldu; ama Bay Royall'ın yanına dönerken kayıtsız görünmek için son çabasını harcadı.

Bay Royall çalışma odasının ortasında duruyordu, gür kaşları sarkmıştı, alt çenesi hafifçe titriyordu. Önce adamın içki içtiğini sandı Charity; ama sonra ayık olduğunu fark etti, ancak her zamanki gelip geçici öfkelerinin aksine bu kez derin ve ciddi bir duygunun pençesinde gibiydi. Charity ansızın o ana kadar adama hiç dikkat etmemiş, onun hakkında hiç düşünmemiş olduğunu anladı. Kendisini gücendirdiği tek sefer sayılmazsa adam Charity için sadece o evde hep bulunan biriydi, hayatın sorgulanmayan temel gerçeğiydi, North Dormer kadar kaçınılmaz ve sıkıcıydı, ya da kaderin Charity'nin karşısına çıkardığı bütün koşullar kadar. Bu durumda bile, sadece kendisiyle arasındaki bağ dolayısıyla ilgilenmişti adamla, onun neler hissettiğini hiç düşünmemiş, sadece kendisini bir daha aynı şekilde rahatsız etmeyeceğine içgüdüsel olarak emin olmuştu. Ancak şimdi onun

nasıl bir adam olduğunu merak etmeye başlıyordu.

Bay Royall iki eliyle koltuğunun arkalığını kavramıştı, ayakta durmuş, gözlerini genç kıza dikmişti. Sonunda, "Charity," dedi, "bir kerelik olsun, iki arkadaş gibi konuşalım."

Bir şey olduğunu hemen anladı, kendisinin Bay Royall'ın elinde olduğunu da.

"Bay Harney nerede? Neden geri dönmedi? Onu gönderdiniz mi?" diye sıraladı soruları Charity, ne söylediğini bilmeden.

Bay Royall'deki değişiklik onu ürküttü. Sanki adamın damarlarındaki bütün kan çekilmişti, yüzündeki derin çizgiler soluk esmer teninde kopkoyu görünüyordu.

"Dün gece bu soruları yanıtlamaya zaman bulamadı mı? Onun yanında yeterince kaldın ya!" dedi.

Charity konuşamadı. Bu istihza onun ruhunda olup bitenlerle öylesine ilgisizdi ki anlamakta zorluk çekiyordu. Ama içinden kendini savunma isteği uyandı.

"Dün gece onunla olduğumu kim söyledi?"

"Herkesin dilinde bu."

"Öyleyse bu yalanı onlara siz anlattınız. Ah, sizden nasıl nefret ediyorum!" diye bağırdı genç kız.

Sözlerine aynı şekilde karşılık verileceğini sanmıştı, ancak sessizlikle karşılanınca irkildi.

"Evet, biliyorum," dedi Bay Royall ağır ağır. "Ama şimdi bunun bize yararı yok."

"Benim hakkımda söylediğiniz yalanların umurumda olmamasının yararı var!"

"Sözlerim yalansa bile benim uydurduğum yalanlar değil; İncil üzerine yemin ederim, Charity. Senin nerede olduğunu bilmiyordum, dün gece bu evden dışarıya adımımı atmadım."

Charity yanıt vermeyince adam devam etti: "Neredeyse gece yarısı Bayan Hatchard'ın evinden çıkarken görüldüğün yalan mı?"

Kız bir kahkaha atarak doğruldu, bütün pervasız küstahlığı geri gelmişti. "Saatin kaç olduğuna bakmadım."

"Seni rezil kız... sen... sen... Ah Tanrı'm, neden söyledin bana?" diye bağırdı Bay Royall, bir koltuğa çöktü, başı ihtiyarlar gibi göğsüne düştü.

Charity'nin özgüveni, tehlikede olduğunu hissedince geri gelmişti. "*Size* yalan söyleme zahmetine girer miyim sanıyorsunuz? Hem siz kim oluyorsunuz da gece dışarı çıktığımda nereye gittiğimi soruyorsunuz?"

Bay Royall başını kaldırıp baktı ona. Yüzü sakinleşti, Bayan Royall'ın ölümünden önce, Charity henüz küçük bir kızken olduğu gibi neredeyse tatlı bir ifade aldı.

"Böyle konuşmayalım Charity. İkimize de zararı var. O adamın evine girerken görmüşler seni... Çıkarken de görmüşler... Böyle olacağı belliydi, durdurmaya çalıştım. Tanrı bilir ya ben..."

"Ah, demek *sizdiniz*, ha? Onu gönderenin siz olduğunuzu biliyordum zaten!"

Bay Royall şaşkınlıkla baktı kıza. "Sana öyle söylemedi mi? Onun bunu anladığını sanmıştım." Ağır ağır konuşuyor, arada bir zorlanarak duruyordu. "Ona senin adını vermedim; vermektense bileğimi keserim daha iyi. Ona bundan böyle atı veremeyeceğimi, yemek yapmanın da artık Verena'ya ağır geldiğini söyledim. Sanırım bu tür şeyleri daha önce de duymuştur. Her neyse, sakince karşıladı sözlerimi. Buradaki işinin hemen hemen bittiğini söyledi; aramızda başka bir konuşma da geçmedi; farklı konuştuysa sana yalan söylemiş demektir."

Charity buz gibi bir öfkeyle dinliyordu adamı. Köy halkının ne konuştuğu umurunda bile değildi... ama kendi hayallerinin böyle engellenmesi!

"Bana bir şey söylemedi dedim size. Dün gece onunla konuşmadım."

"Onunla konuşmadın mı?"

"Hayır... Sizlerin ne söylediğine hiç aldırmıyorum. Onunla aramızda sizin... ve buradakilerin sandığı gibi bir şey yok... Bana nazik davranıyordu; arkadaşımdı; birden gelmekten vazgeçti, bunun sizin başınızın altından çıktığını anladım, *sizin* başınızın!" Charity'nin geçmişe dönük bütün kırgın anıları adamın yüzüne fışkırıyordu. "Ona ne söylediğinizi öğrenmek üzere dün gece evine gittim. Hepsi bu."

Bay Royall derin derin içini çekti. "Ama o zaman... eğer evde değildiyse onca zaman ne yaptın orada? Charity, Tanrı aşkına, söyle lütfen. Herkesin ağzını kapatmak için bunu bilmem gerek."

Adamın bütün otoritesinden böyle dokunaklı bir biçimde vazgeçmesi kızı hiç etkilemedi; onun hissettiği sadece onun bu işe karışmasındaki rezillikti.

"Herkesin ne dediği umurumda değil, görmüyor musunuz? Evet, onu görmeye gittim; odasındaydı, dışarıda uzun uzun durup onu seyrettim; ama peşinden gittiğimi sanır diye korktuğumdan içeriye girmeye cesaret edemedim..." Sesi çatallaştı, son bir gayretle kendini toparladı. "Ölene kadar bağışlamayacağım sizi!" diye haykırdı.

"Charity, aldırmıyorum diyorsun; ama sen tanıdığım en gururlu kızsın, insanların senin aleyhinde konuşmasını hiç istemezsin. Gözlerin senin üzerinde olduğunu biliyorsun; herkesten daha akıllı ve daha güzelsin, bu da yeterli. Ama yakın zamana kadar kimsenin eline fırsat vermedin. Şimdi ellerine bir fırsat geçti, onlar da bunu kullanacaklar. Ben sana inanıyorum, ama onlar inanmazlar... Seni içeri girerken gören Bayan Tom Fry'mış... İki-üç kişi de çıkarken görmüş. O adam buraya geldiğinden beri sabahtan akşama kadar yanından ayrılmadın... Ben bir avukatım, iftiranın ne kadar zor silindiğini bilirim." Sustu, kız kıpırdamadan duruyordu, adamı onayladığını, hatta sözlerine dikkat

ettiğini gösteren tek bir belirti yoktu yüzünde. "Onunla sohbet zevkliydi, burada olması hoşuma gidiyordu. Buradaki delikanlılar onun kadar şanslı değiller. Ama gün gibi aşikâr olan bir şey var: eğer seninle dürüstçe ilgilenseydi bunu dile getirirdi."

Charity susuyordu. Bu dudaklardan böyle sözler döküldüğünü duymanın verdiği ıstıraptan daha beteri olamaz diye düşünüyordu.

Bay Royall yerinden kalktı. "Bak Charity Royall; bir zamanlar utanç verici bir düşünceye kapılmıştım, bunun bedelini ödettin bana. Artık cezamı çekmedim mi?.. İçimdeki bazı şeylere hükmedemiyorum; o bir sefer dışında sana hep dürüst davrandım. Böyle davranacağımı biliyordun, bana güvendin. Beni ne kadar hor görsen de, ne kadar alay etsen de, sana karşı bir erkeğin namuslu bir kadına besleyeceği gibi bir sevgiyi içimde yaşattığımı hep biliyordun. Senden çok yaşlıyım, ama buradaki insanlardan üstünüm, sen de bunu biliyorsun. Bir seferlik yanlış yaptım, ama bu yeniden başlamamak için bir neden değil. Benimle gelirsen bunu başarırım. Benimle evlenirsen buradan gideriz, insanların, iş hayatının olduğu, yapılacak işler bulunan büyük bir kente yerleşiriz. Bir yol bulmak için hâlâ geç kalmış değilim... Hepburn'e ya da Nettleton'a gittiğimde insanların bana davranışından anlıyorum bunu..."

Charity kıpırdamadan duruyordu. Adam ne söylerse söylesin etkilenmiyordu, aklına sadece onu yaralayacak, incitecek sözler geliyordu. Ama gitgide artan bitkinliği konuşmasını engelledi. Adamın söylediği sözlerin ne değeri vardı ki? Charity eski yaşamının üzerine çökmekte olduğunu görüyordu, Bay Royall'ın her şeye yeniden başlamak için çizdiği tabloya dikkat bile etmiyordu.

"Charity... Charity... kabul edeceğini söyle bana," diye ısrar ettiğini duydu adamın, kaybolan yılları ve boşa gitmiş tutkusu sesine yansımıştı.

"Ah, bütün bunların ne yararı var? Ben buradan ayrıldığımda hiçbirinin değeri kalmayacak."

Bunları söylerken kapıya doğru yürüyordu, Bay Royall ayağa kalkıp kızla kapının arasına girdi. Birden boyu uzamış, güçlenmişti sanki, böyle aşağılanması ona yeni bir güç kazandırmış gibiydi.

"Hepsi bu mu? Fazla değilmiş." Kapıya yaslandı, duruma öyle hâkimdi ve öyle güçlü görünüyordu ki o daracık odayı doldurur gibiydi. "Eh, o zaman bak bana... Haklısın: Senin üzerinde bir hakkım yok, benim gibi perişan bir adama niye bakasın ki? Gözün öbür adamda, seni suçlayamam. Gördüğün anda el attın en iyisine... eh, ben de hep öyle yapardım." Ciddi bakışlarını kıza dikti, Charity adamın içten içe kendi kendisiyle mücadele ettiğini hissetti. "Onun seninle evlenmesini mi istiyorsun?" diye sordu Bay Royall.

Uzun uzun bakıştılar, gözleri birbirlerine kilitlenmişti; ara sıra olduğu gibi, Charity damarlarında adamın kanı akarcasına Bay Royall'ınkine eşit bir cesaretle duruyordu onun karşısında.

"Onun bunu söylemesini mi istiyorsun? Eğer istiyorsan bir saat içinde burada olmasını sağlarım. Boşuna otuz yıldır hukukla uğraşmıyorum. Hepburn'a götürsün diye Carrick Fry'ın arabasını kiraladı, ama bir saatten önce yola çıkamaz. Önüne öyle şeyler koyarım ki karar vermesi uzun sürmez... Yumuşak biri olduğunu anladım. Sonradan pişman olmayacağını söyleyemem, ama Tanrı aşkına, eğer istiyorsan pişman olma fırsatını sana tanırım."

Charity sessizce dinledi, onun hissettiklerinden ve kendisini rahatlatmak için dile getirdiği alaycı esprilerinden çok uzaktaydı. Bay Royall'ı dinlerken Liff Hyatt'ın çamurlu botunun beyaz çiçekli sarmaşıkların üzerine bastığını görür gibi oldu. Aynı şey yine olmuştu işte; Charity'nin içinde geçici ve keskin bir şey doğmuştu, kendisi de bir kenarda durup o şeyin ayaklar altında

çiğnenmesini seyretmişti. Aklından bu düşünce geçerken Bay Royall'ın, kızın sessizliğinin en korktuğu yanıt olduğunu düşünürcesine yılgınlık içinde, bitkin halde hâlâ kapıya yaslanmış durduğunun farkındaydı.

"Bana vereceğiniz hiçbir fırsatı istemiyorum, onun gitmesinden memnunum," dedi.

Adam bir an olduğu yerde kaldı, eli kapının tokmağındaydı. "Charity!" diye yalvardı. Kız yanıt vermeyince tokmağı çevirip odadan çıktı. Charity onun sokak kapısının sürgüsünü çektiğini duydu, merdivenden indiğini gördü. Bay Royall bahçe kapısından çıktı, ağırlaşmış bedeniyle sendeleyerek sokakta yürüyüp gitti.

Charity bir süre hiç kımıldamadı. Avukatın son sözlerinin yol açtığı aşağılanmayla hâlâ titriyordu, o sözler kulaklarında öyle çınlıyordu ki sanki yankısı bütün köyü kaplıyor, onun böyle kötü teklifleri kabul eden bir yaratık olduğunu duyuruyordu. Duyduğu utanç fiziksel bir baskı gibi binmişti sırtına; sanki tavan ve duvarlar üzerine kapanıyordu; Charity oradan kaçıp kurtulmak, soluk alabileceği açık havaya çıkmak dürtüsüyle kıvranıyordu. Sokak kapısına gitti, tam oraya vardığında Lucius Harney kapıyı açtı.

Her zamankinden daha ciddi ve daha az samimi görünüyordu, bir an ikisi de konuşmadı. Sonra genç adam elini uzattı. "Dışarı mı çıkıyordunuz?" diye sordu. "Girebilir miyim?"

Kızın kalbi deli gibi atıyordu, öyle ki konuşmaya korktu, yaş dolu gözlerle genç adama baktı; sonra sessizliğinin ne anlama geleceğinin farkına varıp telaşla, "Girin, tabii," dedi.

Öne düşüp yemek odasına gitti, masanın iki ucuna karşılıklı oturdular, aralarında şişe tezgahıyla ekmek sepeti duruyordu. Harney hasır şapkasını masaya koydu, flanel yakasının altına bağladığı kahverengi kravatı ve rahat görünümlü yazlık kıyafetiyle, alnından geriye doğru taradığı düz kahverengi saçlarıyla

orada otururken Charity onu bir gece önce gördüğü gibi hayal etti, yatağında uzanmış, saçının bukleleri gözlerine düşmüş, çıplak boynu düğmeleri açık gömleğinden görünürken. Genç adam ona, bu görüntü şimşek hızıyla gözlerinin önünden geçtiğinde olduğu kadar uzak görünmemişti hiç.

"Vedalaşacağım için çok üzgünüm, sanırım buradan ayrılacağımı biliyorsunuz," diye söze başladı, ansızın ve beceriksizce; gitme nedenlerinin ne kadarını bildiğini merak ettiğini tahmin etti Charity.

"Sanırım işinizin sandığınızdan daha çabuk bittiğini gördünüz," dedi.

"Eh, evet, yani hayır: daha yapmak istediğim bir sürü şey var. Ama tatilim sınırlı; Bay Royall'ın artık atına ihtiyacı olduğundan çevrede dolaşmak için bir şey bulmam zor olacak."

"Burada kiralık pek bir şey yoktur," diye doğruladı onu Charity; sonra yine sessizlik çöktü.

"Burada geçirdiğim günler gerçekten çok hoştu, bunu sağladığınız için size teşekkür ederim," diye devam etti Harney, yüzü kızarmıştı.

Kızın aklına, verebileceği bir yanıt gelmedi. Harney de, "Bana çok nazik davrandınız," diyerek sürdürdü sözünü, "şunu söylemek isterim ki, sizin daha mutlu, daha az yalnız olduğunuzu düşünmek isterim... Eminim ki her şey yavaş yavaş değişecek..."

"North Dormer'de hiçbir şey değişmez; insanlar her şeye alışır."

Bu yanıt, Harney'in önceden tasarladığı avutucu sözleri bozmuş gibiydi, kıza şaşkın gözlerle baktı. Sonra dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle, "Sizin için geçerli değil bu. Olamaz," dedi.

Onun gülümsemesi, kızın kalbine sanki bir bıçak sapladı; içindeki her şey titremeye, yerinden kopmaya başladı. Gözlerine yaş dolduğunu hissedince ayağa kalktı.

"Eh, hoşça kalın o zaman," dedi.

Genç adamın elini tuttuğunun, dokunuşunun ne kadar cansız olduğunun farkındaydı.

"Hoşça kalın." Harney döndü, eşikte durdu. "Verena'ya da hoşça kal der misiniz benim için?"

Charity sokak kapısının kapandığını, genç adamın hızlı adımlarının bahçe yolundaki sesini duydu. Bahçe kapısı onun arkasından kapandı.

Ertesi sabah Charity şafağın soğuğunda uyandı; pencerenin panjurunu açtığında yolun karşısında duran çilli bir oğlanın kendisine baktığını gördü. Creston yolunun üç-dört mil aşağısındaki bir çiftlikte yaşayan bir oğlandı; Charity onun bu saatte orada ne aradığını, neden kendisinin penceresine baktığını merak etti. Çocuk Charity'yi görünce yolun karşısına geçti, bahçe kapısına kaygısızca yaslandı. Evde hiçbir hareket yoktu, Charity sırtına bir şal aldı, aşağı inip dışarı çıktı. Bahçe kapısına vardığında oğlanın ıslık çalarak yoldan aşağı yürüdüğünü gördü; ama bahçe kapısının tahtalarının aralığına bir mektup sıkıştırılmıştı. Charity mektubu alıp odasına koştu.

Zarfın üzerinde adı yazılıydı, içinde de bir cep ajandasından koparılmış bir sayfa vardı.

Sevgili Charity,
Böyle gidemem buradan. Birkaç gün Creston River'de kalacağım. Buraya gelip Creston havuzunda görüşür müsün benimle? Akşama kadar bekleyeceğim seni.

9. Bölüm

Charity aynanın önünde oturmuş, Ally Hawes'un binbir gizlilikle kendisi için hazırladığı şapkayı deniyordu. Şapka beyaz hasırdandı, kenarları aşağı dönüktü; kırmızı astarı, Charity'nin yüzünün salondaki şöminenin üzerinde duran istiridyenin içi gibi ışıldamasını sağlıyordu.

Kare aynayı Bay Royall'ın siyah deri kaplı İncil'ine dayadı, önüne de üzerinde Brooklyn Köprüsü'nün resmi bulunan beyaz bir taş dayadı; aynadaki aksinin karşısında oturup şapkanın kenarını bir o yana bir bu yana kıvırdı, Ally Hawes'un solgun yüzü ise onun omzunun üstünden kaçırılmış fırsatların hayaletiymiş gibi bakıyordu.

"Felaket görünüyorum, değil mi?" dedi Charity sonunda mutlulukla içini çekerek.

Ally gülümsedi, şapkayı aldı. "Gülleri şurasına işleyeceğim ki hemen çıkarabilesin."

Charity güldü, parmaklarını gür, siyah saçlarının arasından geçirdi. Saçlarının kızıl uçlarının alnının üstünde kıvrılmasından, ensesinde küçük bukleler oluşturmasından Harney'in hoşlandığını biliyordu. Yatağının üzerine oturdu, alnını kırıştırarak şapkanın üstüne eğilen Ally'yi seyretti.

"İçinden bir günlüğüne Nettleton'a gitmek gelmiyor mu hiç?" diye sordu.

Ally ona bakmadan başını salladı. "Hayır, aklıma hep Julia ile birlikte gittiğimiz o feci gün geliyor, hani şu doktora gittiğimiz."

"Ah, Ally..."

"Elimde değil. Ev, Wing Sokağı'yla göle giden bulvarın köşesinde. İstasyondan kalkan tramvay tam oradan geçiyor, rahip bizi alıp o resimleri göstermeye götürdüğünde evi hemen tanıdım, başka bir şeyi de gözüm görmedi. Bütün cepheyi kaplayan kocaman siyah bir tabela vardı, üzerinde de yaldızlı harflerle 'Özel Danışma' yazıyordu. Kız ölüyordu neredeyse."

"Zavallı Julia!" diye iç geçirdi Charity bulunduğu masum ve güvenli tepelerden. Güvenebileceği ve kendisine saygı duyan bir arkadaşa sahipti. Ertesi günü –4 Temmuz'u– onunla Nettleton'da geçirecekti. Kendisinden başka kimi ilgilendirirdi bu ve ne zararı vardı? İşin acı yanı, Julia gibi kızların seçim yapmayı ve kötü adamları kendilerinden nasıl uzak tutacaklarını bilmemeleriydi... Charity yataktan aşağıya kaydı, ellerini uzattı.

"Diktin mi? Ver de bir kez daha deneyeyim." Şapkayı başına oturttu, aynadaki aksine gülümsedi. Julia aklından çıkıp gitmişti.

Ertesi sabah gün ağarmadan kalktı, doğan güneşin sarısının tepelerin ardında genişlemesini izledi, sıcak geçecek bir günün öncüsü olan gümüşsü bir pırıltı uykudaki tarlaların üzerine yayılmıştı.

Büyük bir dikkatle plan yapmıştı. Hepburn'daki Band of Hope[2] pikniğine gideceğini haber vermişti; o kadar uzağa gitmeyi North Dormer'den kimse göze almayacağından o şenlikte bulunmamasının farkına varılması da olası değildi. Hem varılsa da umurunda değildi. Bağımsızlığını kullanmakta kararlıydı; Hepburn'daki piknik konusunda küçük yalanlar uydurmaya tenezzül ediyorsa bunun esas nedeni mutluluğunun zarar görmesinden korkmasına yol açan bir gizli içgüdüydü. Ne zaman

2 Band of Hope: 1847'de Leeds'te kurulan alkol karşıtı bu örgüte altı yaşından itibaren üye olunabiliyordu. (ç.n.)

Lucius Harney'le birlikte olsa, dağı kaplayan bir sisin ardına gizlenmek geliyordu içinden.

Creston yolunda, Harney'in kendisini alacağı bir noktaya kadar yürümesi konusunda anlaşmışlardı, oradan da kızı arabayla tepelerden geçirip zamanında Hepburn'a götürecek ve Nettleton'a kalkan 9.30 trenine yetiştirecekti. Bu geziye Harney önceleri pek yanaşmamıştı. Kızı Nettleton'a götürmeye hazır olduğunu söylemiş, ama kalabalık, trenlerin olası gecikmesi, gece olmadan evine dönmesindeki zorluk gibi nedenlerle 4 Temmuz eğlencesine gitmemesinde ısrar etmişti; ama kızın hayal kırıklığına uğradığını görünce razı olmuş, hatta bu serüvene –az da olsa– heveslenir gibi de yapmıştı. Charity onun neden daha hevesli olmadığını anlıyordu; herhalde öyle eğlenceler görmüştü ki, Nettleton'daki 4 Temmuz eğlenceleri onların yanında pek basit kalırdı. Oysa kendisi hiçbir şey görmemişti; bir tatil gününde büyük bir kasabanın sokaklarında dolaşmak, Harney'in koluna girmek ve bayramlık giysileri içindeki tembel kalabalıkların arasından ite kaka geçmek için yanıp tutuşuyordu. Bu tabloyu karartan tek bulut, mağazaların kapalı olmasıydı; ama açık oldukları bir gün Harney'in kendisini oraya tekrar götüreceğini umuyordu.

Güneş doğarken kimseye belli etmeden evden çıktı, Verena ocağın üzerine eğildiği sırada mutfaktan sessizce geçti. Dikkat çekmemek için yeni şapkasını özenle sarıp sarmaladı, Ally'nin becerikli parmaklarıyla hazırladığı yeni muslin elbisesinin üzerine de Bayan Royall'a ait uzun, gri bir şal örttü. Bay Royall'ın verdiği on dolara kendi birikimlerinin bir kısmını katarak gardırobunu yenilemişti; Harney onu karşılamak üzere arabadan aşağı atladığında yaptıklarının ödülünü onun gözlerinde gördü Charity.

İki hafta önce Harney'in mektubunu getirmiş olan çilli oğlan onlar dönene kadar atlı arabayla birlikte Hepburn'da bekleyecekti. Çocuk, Charity'nin ayaklarının dibine oturmuş, bacakla-

rını tekerleklerin arasından sarkıtmıştı, onun yanında pek konuşamadılar. Ancak bunun bir önemi yoktu, özel bir dil yaratacak kadar zengin bir geçmişe sahiptiler artık. Tıpkı tepelerin ardındaki mavi uzaklıklar gibi uzun bir gün vardı önlerinde, konuşmayı ertelemek tatlı bir zevk veriyordu onlara.

Harney'in mesajını alınca onunla buluşmak üzere Creston havuzuna giden Charity'nin kalbi hayal kırıklığı ve öfkeyle öylesine doluydu ki genç adamın söyleyeceği ilk sözler aralarını kolayca açabilirdi. Ama Harney doğru sözcüğü kullanmıştı, arkadaşça basit bir sözcüğü. Sesinin tonu genç kızı hemen yatıştırmış, kendini savunmasını gereksiz kılmıştı. Harney Bay Royall ile arasında geçenlerden hiç söz etmemiş, North Dormer'de taşıt bulmanın zorluğu yüzünden ve Creston River daha uygun bir merkez olduğu için gittiğini ima etmişti. Çilli çocuğun Creston Lake'teki bir-iki ıssız yazlık pansiyonun at kiralanan ahırlarında çalışan babasından bir haftalığına atlı arabayı kiraladığını, arabayla gidilebilecek mesafelerde çizimlerini yapmaya değer birkaç ev keşfettiğini anlatmıştı; oralardayken de genç kızı olabildiğince sık görme zevkinden yoksun kalmak istemediğini söylemişti.

Ayrılırlarken Charity ona rehberlik etmeye devam edeceğine söz vermişti; o günü izleyen iki hafta boyunca mutlu bir arkadaşlık havası içinde tepelerde gezinmişlerdi. Köylerde genç kızlarla delikanlılar arasındaki arkadaşlıkların çoğunda sohbet eksikliğinin yerini oynaşmalar alırdı; ancak Hyatt'lardan dönerlerken, endişeli kızı avutmaya çalışırken elini onun omzuna koymak dışında Harney ne bir kez sarılmıştı ona ne de kandırıp okşamaya kalkışmıştı. Bir çiçeği koklar gibi onun yakınlığını solumak genç adama yeter gibiydi; Charity ile birlikte olmanın keyfi, onun gençliğini ve zarafetini hissetmesi, sürekli gözlerine yansıyordu genç adamın, sesinin tonunu yumuşatıyordu, bu nedenle kendini geri çekmesi soğukluğun değil kendi sınıfından bir genç kıza gösterdiği saygının işaretiydi.

Atlı arabayı yaşlı bir at çekiyordu ve içindekileri öyle sertçe sağa sola savuruyordu ki doğan esinti yüzlerini hafifçe okşuyordu; ama Hepburn'e vardıklarında sabahın bungun sıcaklığı üzerlerine çöktü. İstasyonda, sıcaktan bunalan bir kalabalık peronu doldurmuştu, Harney'le Charity bekleme salonuna sığındılar, oradaki kalabalık da sıcaktan ve geciken trenleri uzun uzadıya beklemekten bunalmıştı. Solgun yüzlü anneler ağlayan bebekleriyle uğraşıyorlar ya da büyük çocuklarını rayların cazibesinden kurtarmaya çabalıyorlardı; kızlar ve oğlanlar kıkır kıkır gülüşüp itişiyorlar, yapışkan torbalardaki şekerlemeleri elden ele dolaştırıyorlar, yakalık takmamış, terleyen yaşlıca adamlar ağır çocukları bir kollarından ötekine geçiriyorlar, ailelerinin sağa sola dağılmış üyelerinin üzerinden süzgün bakışlarını eksik etmiyorlardı.

Sonunda tren gürültüyle girdi istasyona, bekleyen kalabalığı yuttu. Harney, Charity'yi ilk vagona soktu, iki kişilik bir koltuk buldular, tren yeşil çayırların ve baygın ağaçlıkların arasından hızla geçerken mutlu bir yalnızlık içinde oturdular. Sabahın pusu her şeyi kaplayan berrak bir titreyişe dönüşmüştü, tıpkı bir alevin çevresindeki renksiz titreyiş gibi; zengin manzara sanki o titreyişin altında çöküyordu. Ama Charity sıcağı kışkırtıcı buluyordu; bütün dünyayı kendi kalbinde yanana benzer bir ateşle sarıp sarmalıyordu. Ara sıra tren sarsılınca Harney'e doğru savruluyor, incecik muslin elbisesinin altından onun ketinin kolunu hissedebiliyordu. Doğrulup oturuyor, gözleri buluşuyor ve günün sıcak soluğu ikisini de kucaklıyordu.

Tren Nettleton istasyonuna girdi, inen insan seline karıştılar, hurdaya dönmüş kiralık arabalarla ve kürek kemiklerinin üstüne saçaklı sinek ağları atılmış, bıkkın kafalarını bir yandan öbür yana çeviren atların çektiği uzun, perdeli otobüslerle dolu bulanık, tozlu bir meydana sürüklendiler.

Otobüslerin ve atlı arabaların sürücüleri 'Eagle House', 'Was-

hington House', 'Göle bu yandan', 'Greytop'a kalkıyor' diye bağırıyorlardı; onların haykırışlarının arasından kestane fişeklerinin ve havai fişeklerin patlaması, oyuncak tabancaların takırtısı, bayrakları dalgalanan bir arabaya doldurulurken Şen Dul'u çalmaya çalışan bir itfaiye bandosunun çatırtısı duyuluyordu.

Meydanın çevresindeki bakımsız otellerin hepsine bayraklar ve kâğıt fenerler asılmıştı; Harney ile Charity eski, alçak dükkânlara tepeden bakan tuğla ve granitten yapılma ticari binalarla dolu, sıcakta titreyip vızıldar gibi görünen sayısız kabloyla dolu yüksek direklerin bulunduğu ana caddeye saparlarken, manzaranın öbür ucundaki parka doğru iki sıra halinde azalarak uzayan bayrakları ve fenerleri gördüler. Bu tatil manzarasının gürültüsü ve rengi Nettleton'u bir büyükkente döndürmüştü. Charity, Springfield'de, hatta Boston'da görülecek bundan daha fazla bir şey olduğuna inanamıyordu; tam o dakikada acaba Annabel Balch yakışıklı bir genç adamın kolunda aynı derecede göz kamaştırıcı bir sahneden geçiyor mu diye merak etti.

"Önce nereye gidelim?" diye sordu Harney, Charity mutlu bakışlarını ona çevirdiğinde Harney yanıtı tahmin etti ve "etrafa bir bakalım, tamam mı?" dedi.

Sokak, trende birlikte seyahat ettikleri insanlarla doluydu; başka yönlerden gelenlere Nettleton'un sakinleri ve Creston'daki fabrikalarda çalışan işçiler de eklenmişti. Mağazalar kapalıydı, ama su-soda muslukları, çilekli pasta, hindistancevizi şekeri, tepsi tepsi parlak melas tatlısı, kutu kutu karamela ve sakızla, nemli çileklerle dolu sepetlerin, muz hevenklerinin doldurduğu meyve ve şekerleme dükkânlarına, salonlara, restoranlara, eczanelere açılan cam kapıların sayısı öyle çoktu ki kimse mağazaların kapalı olduğunu fark etmiyordu bile. Bazı kapıların önünde portakal ve elma, benekli armut ve tozlu böğürtlen dolu kasalar duruyordu; havayı meyve ve bayat kahve, bira ve

saparna[3] ve kızarmış patates kokusu sarmıştı.

Kapalı olan mağazalar bile, geniş vitrin camlarından içlerindeki zenginlikleri gözlere sunuyorlardı. Bazılarında, yapay yosunlarla dolu sahillere ipek ve kurdeleden oluşan dalgalar vurup dağılıyor, yosunların arasından tropikal orkideler gibi ilginç şapkalar yükseliyordu. Başkalarında, gramofonların pembe gırtlakları devasa kıvrımlarını sessiz bir koro halinde açıyorlardı; ya da düzgün dizilmiş pırıl pırıl bisikletler görünmeyen birinin yarışı başlatacak işaretini bekliyorlardı; yapay deri, elmas taklidi cam ya da selüloide sarılı sıra sıra göz alıcı mallar gizli zarafetlerini sergiliyorlardı; onları halkla heyecan verici bir biçimde temas ettirir gibi duran geniş bir pencere çıkıntısında dekolte giysili balmumundan hanımlar zarifçe gevezelik ediyor, ya da samimi ama kusursuz el kol hareketleriyle pembe korselerini ve şeffaf çoraplarını gösteriyorlardı.

Harney saatinin durmuş olduğunu gördü, tesadüfen açık olan bir kuyumcuya girdi. Saat incelenirken Charity camekânın üzerine eğildi, orada lacivert kadifeden bir zeminin üzerinde yaka iğneleri, yüzükler ve broşlar, ay ve yıldızlar gibi ışıldıyorlardı. O güne kadar mücevherleri hiç bu kadar yakından görmemişti, içinden camekânın kapağını kaldırmak, elini o pırıltılı zenginliklerin arasına daldırmak geliyordu. Ama Harney'in saati onarılmıştı, genç adam koluna dokunup gördüğü düşten uyandırdı onu.

"Hangisi hoşunuza gitti?" diye sordu, kızın yanında tezgâha eğilirken.

"Bilmem..." Üzerinde beyaz çiçekler olan altından bir zambağı işaret etti.

Harney, "Şu mavi iğne daha güzel değil mi?" deyince Charity çevresinde ışıltılı küçük taşlar olan, bir dağ gölü kadar mavi taşın yanında zambağın ne kadar değersiz kaldığını hemen an-

3 Zambakgiller familyasından sarmaşık türü, dikenli bir bitki. (ç.n.)

ladı. Bu ayırımı yapamadığı için kıpkırmızı oldu.

"Öyle güzel ki sanırım ona bakmaya korktum," dedi.

Harney güldü, dükkândan çıktılar; birkaç adım atmışlardı ki genç adam, "Aman Tanrı'm, bir şey unuttum," diyerek döndü ve kızı kalabalığın arasında bıraktı. Harney geri gelip koluna girene kadar Charity bir sıra gramofonun pembe gırtlaklarını seyredip bekledi.

"Artık o mavi iğneye korkmadan bakabilirsiniz, çünkü size ait," dedi Harney; Charity eline küçük bir kutu tutuşturulduğunu hissetti. Kalbi sevinçle attı, ama bu sevinç dudaklarına ancak ürkek bir kekeleme olarak ulaştı. Erkek arkadaşlarından hediye almak için planlar kuran kızların konuşmalarını hatırladı, Harney onun içlerinden biri kendisine verilir umuduyla camekândaki güzel şeylerin üzerine eğildiğini sanmıştır diye birden korkuya kapıldı.

Sokağın biraz aşağısında camlı bir kapıdan geçerek abanoz ağacından merdiveni ve köşelerinde cam kafesler olan ışıl ışıl bir salona girdiler. "Bir şeyler yemeliyiz," dedi Harney; Charity bir an sonra kendini aynalar ve pırıl pırıl yüzeylerle dolu bir giyinme odasında buldu; gösterişli kızlar orada yüzlerini pudralıyor, tüylü kocaman şapkalarını düzeltiyorlardı. Onlar gidince Charity cesaretlenip alev alev yanan yüzünü mermer lavabolardan birinde yıkadı, kalabalığın şemsiyelerinin bozduğu şapkasının kenarını düzeltti. Mağazalardaki elbiseler onu öylesine etkilemişti ki, aynada kendine bakmaya cesaret edemiyordu; ama bakınca kırmızı şapkasının altında yüzünün ışıltısı, şeffaf muslinin altından görünen omuzlarının yuvarlaklığı cesaretini yerine getirdi; mavi iğneyi kutusundan çıkarıp göğsüne takınca başını dikleştirip restorana doğru yürüdü, sanki ömrü boyunca flanel giysili genç adamların yanında böyle dayalı döşeli salonlardan geçmişti.

Ama küçümser bir ifadeyle masaların arasında dolaşan, ki-

birli başlarında süslü başlıklar taşıyan, siyah giysili, ince belli garson kızları görünce morali bozulur gibi oldu. "Bir saatten önce olmaz," dedi içlerinden biri Harney'e, yanından geçerken; genç adam kaygılı gözlerini etrafta gezdirdi.

"Burada böyle ter dökerek bekleyemeyiz," diye kararını verdi Harney, "başka bir yere bakalım." Charity ferahlamıştı, konuksever olmayan bu muhteşem sahneden ayrılan genç adamın peşinden gitti.

"Başka bir yer"in, bir arka sokaktaki, adına Fransız restoranı denen küçük bir açık hava mekânı olduğu –sıcakta yeniden yürümenin ve birkaç başarısız girişimin ardından– ortaya çıktı; burası kral kızı çiçekleri ve petunyaların arasında, üzerine yan taraftaki avludan kocaman bir karaağacın sarktığı, kırmızı bir tentenin altındaki iki-üç kırık-dökük masadan ibaret bir yerdi. Orada tuhaf lezzetleri olan şeyler yediler, bir bacağı kırık bir sallanan koltukta oturan Harney yemeğin arasında sigara içti, Charity'nin kadehine açık sarı bir şarap koydu ve onun Fransa'da böyle keyifli yerlerde içilen şarabın aynısı olduğunu söyledi.

Charity şarabı saparna kadar beğenmedi, ama Harney'in yaptığının aynısını yapmanın zevkini tatmak ve kendini yabancı ülkelerde onunla baş başa hayal etmek için bir yudum aldı. Harney'le anlaşılmaz kelimelerle konuşan, onun da kendisine aynen yanıt verdiğini görünce hem şaşırıp hem de sevinen, iri öğüslü, düz saçlı, güzel gülüşlü bir kadın onlara hizmet edince bu hayali iyice büyüdü. Başka masalarda da oturanlar vardı, herhalde fabrika işçileriydiler, kaba sabaydılar ama sevimli görünüyorlardı, onlar da aynı tiz sesli şiveyle konuşuyorlar, Harney ile Charity'ye dost gözlerle bakıyorlardı; tüyleri yer yer dökülmüş, pembe gözlü bir köpek masaların bacaklarının arasında yiyecek artığı arıyor, arka bacaklarının üzerine garip bir biçimde oturuyordu.

Harney yerinden kıpırdayacak gibi görünmüyordu, bulun-

dukları yer ne kadar sıcak olursa olsun yine de gölgeydi ve sakindi; ana yollardan tramvayların tıkırtısı, havai fişeklerin bitmek bilmeyen patlaması, laternaların çıngırtısı, megafonlu adamların haykırışları ve gitgide artan kalabalığın yüksek sesli mırıltıları duyuluyordu. Harney arkasına yaslandı, purosunu tüttürdü, köpeği okşadı, çatlak fincanındaki kahveyi karıştırdı. "Biliyor musun, içki buna denir," dedi; bunun üzerine Charity içki hakkındaki fikrini hemen değiştirdi.

Günün geri kalan kısmı için plan yapmamışlardı, Harney ona bundan sonra ne yapmak istediğini sorunca seçenek bolluğu karşısında Charity verecek yanıt bulamadı. Sonunda göl kıyısına gitmeyi çok istediğini itiraf etti, daha önceki ziyaretinde oraya götürülmemişti; Harney, "A, buna daha zaman var, bir sene sonra daha hoş olur orası," deyince Charity, Bay Miles'ın götürüp gösterdiği gibi gidip resimlere bakalım dedi. Harney'in bundan rahatsız olabileceğini düşündü, ama genç adam ince mendiliyle alnını sildi, neşeli bir sesle, "Gelin öyleyse," dedi, pembe gözlü köpeği son kez okşadıktan sonra ayağa kalktı. Bay Miles'ın gösterdiği resimler Y.M.C.A.'ya[4] ait, içinde bir org bulunan, beyaz duvarlı, sade bir salonda sergileniyorlardı; ama Harney'in Charity'yi götürdüğü yer pırıl pırıldı –kızın gördüğü her şey parıltılı gibiydi zaten– gece kıyafetli çapkınları hançerleyen sarı saçlı güzellerin dev tablolarının arasından geçirip seyircilerin tıka basa doldurduğu kadife perdeli bir salona soktu. Bundan sonra Charity'nin beyninde her şey yüzen sıcak halkaların ve ışıkla karanlığın kör edici yer değiştirmelerinin içine gömülmüş gibi oldu. Dünyanın sunabileceği her şey sanki gözlerinin önünden palmiyeler ve minarelerden, hücuma kalkmış

4 Young Men's Christian Association kelimelerinin baş harflerinden oluşan Y.M.C.A., genç erkek Hıristiyanları bir çatı altında toplayan ve 45 milyon üyesi olan, din temelli bir kuruluştur; günümüzde dil, din ve ırk gözetmeden gençlerin ve ait oldukları toplumun adalet ve barış içinde yaşamalarını hedeflediğini ifade etmektedir (ç.n.)

süvari birliklerinden, kükreyen aslanlardan, komik polislerden, kaşlarını çatan katillerden oluşan bir karmaşa halinde geçer gibiydi; çevresindeki kalabalık, sıcak, solgun, şeker yiyen, genç, yaşlı, orta yaşlı, ama hepsi aynı bulaşıcı heyecana kapılmış yüzlerce surat, eğlencenin bir parçası oldular, ötekilerle birlikte perdede dans ettiler.

Tramvayla serin serin göle gitme düşüncesi baskın gelince tiyatrodan çıktılar. Kaldırımda dururlarken sıcaktan Harney'in rengi atmış, Charity bile sersemlemişti; tam o sırada küçük bir elektrikli otomobile binmiş genç bir adam geçti önlerinden, otomobilde, üzerinde "On Dolara Gölün Çevresi Gezdirilir" yazan bez bir afiş vardı. Charity daha neler olduğunu anlamadan Harney elini sallamış ve kendilerini arabada bulmuşlardı bile. Sürücü kurnaz kurnaz sırıtarak, "Yirmi beş dolar verirseniz sizi maçı izlemeye de götürüp getirebilirim, dedi. Ama Charity hemen, "A, ben gölde kürek çekmek isterim," diye atıldı.

Sokak çok kalabalıktı, zorlukla ilerleyebiliyorlardı; ama dolu otobüslerin ve tramvayların arasında kıvrıla kıvrıla geçen küçük araçta oturmanın verdiği mutluluk dakikaları kısalttı. "Bir sonraki dönemeç Avenue Gölü," diye seslendi sürücü, omzunun üstünden; yana eğdikleri şapkaları ve kılıçlarıyla Knights of Pythias'ların[5] doldurduğu kocaman bir otobüsün arkasında durunca Charity başını kaldırdı ve köşede tuğla bir ev gördü, cephesinde siyahlı, altın yaldızlı göz alıcı bir tabela vardı. 'Dr. Merkle; Özel Danışma, her saatte. Hanım Görevliler' diye okudu Charity; birden Ally Hawes'un sözlerini hatırladı: "Ev, Wing Sokağı'yla göle giden bulvarın köşesindeydi... önyüzünde kocaman siyah bir tabela var..." Bütün sıcağa ve sevincine rağmen Charity buz gibi oldu.

---

5 Knights of Pythias: ABD'de, Washington'da 1864 yılında kurulmuş bir kardeşlik örgütü ve gizli dernek (ç.n.)

10. Bölüm

Nihayet göl: üzerine eğilen ağaçların korumasında pırıltılı bir metal levha. Charity ile Harney bir sandala binmişler, iskeleden ve içecek satan büfelerden uzaklaşarak ağır ağır, kıyının gölgesine sığınarak gölde süzülüyorlardı. Güneşin suya vuran okları, sıcağın bir tül gibi örttüğü gökyüzüne gözleri kamaştırarak, alev alev yanarak geri dönüyordu; ve en zayıf tonu tam tersine siyahtı. Göl öyle durgundu ki kıyısındaki ağaçların yansıması mineyle kaplanmış sert bir yüzeye benziyordu; ama güneş batarken sular yavaş yavaş saydamlaşıyordu; göle eğilen Charity hayranlık dolu bakışlarını derinlere yöneltti, su o kadar berraktı ki, ağaç tepelerinin yansımasıyla dipteki yeşillikler birbirine girmiş gibi görünüyordu.

Gölün öbür ucunda bir burnu döndüler, bir girintiye girerken sandalın baş tarafını çıkıntı yapan bir ağaç gövdesine dayadılar. Yeşil bir söğüt, dallarını perde gibi indirdi üstlerine. Ağaçların ötesinde buğday tarlaları güneşte pırıl pırıl parlıyordu; ufuk boyunca çıplak tepeler ışıldıyordu. Charity arkasına yaslandı, Harney de kürekleri yana alıp sandalın içine uzandı, konuşmuyordu.

Creston havuzunda buluştuklarından beri böyle uzun uzun sessiz kalıyordu genç adam; kelimeler gereksiz olduğu için sustukları zamanlardan son derece farklıydı bu sessizlikleri. Böyle anlarda Harney'in yüzünde Charity'nin onu karanlıkta gözlerken gördüğü ifade oluyordu, o zaman genç kız aralarındaki anlaşılmaz mesafeyi yine hissediyordu; ama bu dalgınlık nöbetlerini genellikle neşe patlamaları izliyor, Charity'yi ürpertebile-

cek gölgeler kovalanıyordu.

Charity hâlâ, Harney'in arabacıya verdiği on doları düşünüyordu. Kendilerine yirmi dakikalık zevk sağlamıştı bu para, insanın eğlenmek için bu kadar yüksek bir bedel ödemesini aklı almıyordu. On dolarla kendisine bir nişan yüzüğü alabilirdi Harney; Bayan Tom Fry'm Springfield'den gelen yüzüğünün, hem de pırlantalı iken, sekiz yetmiş beş tuttuğunu biliyordu. Ama bu düşüncenin aklına neden geldiğini bilmiyordu Charity. Harney ona asla nişan yüzüğü almazdı, onlar sadece arkadaştılar, fazlası değil. Harney kendisine son derece dürüst davranmıştı, onu yanlış yönlendirecek hiçbir söz çıkmamıştı ağzından. Harney'in vereceği yüzüğü bekleyen kızın nasıl biri olacağını merak etti Charity.

Göldeki sandalların sayısı artıyordu, durmaksızın gelen tramvayların takırtısı insanların top sahasından döndüklerini duyuruyordu. İnci grisi suda gölgeler uzuyor, güneşe yakın duran iki bulutun rengi beyazdan altına dönüyordu. Karşı sahildeki bir çayırda işçiler tahta bir yapı iskelesini çekiçliyorlardı. Charity bunu neden yaptıklarını sordu Harney'e.

"Donanma fişekleri için. Büyük bir gösteri olacak sanırım." Harney kıza bakarken dalgın gözlerine bir gülümseme yerleşti. "Siz hiç donanma fişeği gösterisi izlemediniz mi?"

"Bayan Hatchard 4 Temmuz'da hep şirin havai fişekler atar," dedi genç kız tereddütle.

"Aa..." Harney'in bunu küçük gördüğü açıkça belliydi. "Bunun gibi büyük bir gösteri demek istiyorum, ışıklı kayıklar filan."

Charity çizilen tablo karşısında kızardı. "Gölden de mi fırlatıyorlar?"

"Hem de çok. Yanından geçtiğimiz büyük salı görmediniz mi? Havai fişeklerin yörüngelerini çizip insanın ayaklarının dibine inmelerini izlemek harika bir şey." Kız sustu, Harney de kürekleri yerlerine taktı. "Kalacaksak gidip yiyecek bir şeyler alalım."

"Ama daha sonra nasıl geri döneceğiz?" dedi Charity, cılız bir sesle, eğer bu gösteriyi kaçırırsa çok üzüleceğini de biliyordu.

Harney tarifeye baktı, saat onda bir tren olduğunu gördü, "Ay geç doğuyor, karanlık da saat sekizde çöker, böylece seyretmek için bir saatten fazla zamanımız olur," diyerek teskin etti Charity'yi.

Hava kararmaya başladı, sahil boyunca ışıklar birer birer yandı. Nettleton'dan gürültüler içinde gelen tramvaylar ağaçların arasına dalıp çıkan kocaman ışıklı yılanlara benziyorlardı. Gölün kıyısındaki ahşap restoranlarda fenerler dans ediyor, alacakaranlıkta kahkahalar, haykırışlar ve beceriksizce kullanılan küreklerin şıpırtısı yankılanıyordu.

Harney ile Charity gölün üstüne çıkıntı yapan bir balkonun bir köşesinde yer buldular, bir türlü gelmek bilmeyen sebze çorbasını sabırla beklediler. Tam altlarında su direkleri yalıyor, yolculara gölde dolaştıracak renkli ampullerle süslenmiş küçük beyaz bir vapurun hareketi suları dalgalandırıyordu. İlk seferine çıktığında yolcular gemiyi doldurmuştu bile.

Charity birden arka tarafında bir kadın kahkahası duydu. Ses tanıdıktı, dönüp baktı. Gösterişli kıyafetler giymiş kızlardan ve gizli bir örgütün rozetini takmış, kısa kesilmiş saçlarının üzerindeki yeni hasır şapkalarını iyice geriye itmiş, şık genç adamlardan oluşan bir grup balkonu doldurmuş, masa bulmak için yaygara yapıyordu. Gülen kız en baştaydı. Başında uzun beyaz tüylü kocaman bir şapka vardı, şapkanın altından Charity'ye boyalı gözleriyle bakarken onu tanıdığı için eğlendiğini belli ediyordu.

Yanındaki kıza, "Vay! Burada yabancılık çekmeyeceğiz," dedi; ikisi de kıkır kır gülüp bakıştılar. Charity beyaz tüylü kızın Julia Hawes olduğunu hemen anlamıştı. Tazeliğini yitirmişti kız, gözlerinin altındaki boya yüzünü daha zayıf gösteriyordu; ama dudaklarının sevimli kıvrımı ve sanki baktığı kişide garip

bir gizem varmış da bunu kendisi hemen anlamış gibi soğuk ve alaycı gülümsemesi yerli yerindeydi.

Charity saçlarının dibine kadar kızardı ve başını çevirdi. Julia'nın tavrıyla aşağılanmış hissediyordu kendini, böyle bir yaratığın alaycılığının kendisini etkilemesine ise kızıyordu. Bu şamatacı grubun kendisini tanıdığını Harney anlar diye ürktü, ama gelenler masa bulamayınca gürültü patırtı içinde gittiler.

Az sonra havada tatlı bir hışırtı duyuldu, akşamın mavi göğünden bir gümüş yağmuru indi. Başka bir tarafta, ağaçların arasından yıldızlı beyaz maytaplar geçiyor, bir başka fişek bir şeyleri haber verircesine ufku tarıyordu. Aralıklarla görülen bu ışık çakmalarının arasında karanlığın kadife perdeleri iniyordu, hava kararırken kalabalığın sesleri boğuk mırıltılara dönüşür gibiydi.

Yeni gelenlere masalarını vermek zorunda kalan Harney ile Charity kalktılar, iskelelerin çevresine birikenlerin arasından kendilerine yol açtılar. Bir süre, geç gelenlerin selinden kurtulamayacaklarını sandılar; ama sonunda Harney, daha ayrıcalıklı seyircilerin donanma fişeği gösterisini izleyeceği tribündeki son iki yeri elde etmeyi başardı. Yerleri bir sıranın ucunda, arka arkayaydı. Charity rahatça görebilmek için şapkasını çıkarmıştı; fırlatılan bir fişeği izlemek için ne zaman arkaya kaykılsa başının Harney'in dizlerine değdiğini hissediyordu. Bir süre sonra donanma fişeklerinin arkası kesildi. Uzun bir karanlık izledi bunu, sonra gecenin tamamı çiçek açtı. Ufkun her noktasından altın ve gümüş yaylar fırlıyor, birbiriyle kesişiyor, gökteki meyve bahçeleri çiçekleniyor, çiçeklerin alev alan yaprakları dökülüyor, dallar altın meyvelerle ağırlaşıp sarkıyordu; bütün bu zaman boyunca sanki iri kuşlar o ağaçların görünmeyen tepelerine yuva kuruyorlarmış gibi havayı yumuşak, doğaüstü bir uğultu dolduruyordu.

Ara sıra geçici bir sükûnet çöküyor, ay ışığı gölü yalayıp ge-

çiyordu. Yüzeye vurduğunda, ışıklı dalgacıkların üzerinde kapkara duran yüzlerce sandalı aydınlatıyordu; sonra kocaman, yarı saydam kanatlarla sarmalanmış gibi çekilip gidiyordu. Charity'nin kalbi keyifle çarpıyordu. Sanki her şeyin saklı güzelliği gözlerinin önüne serilmişti. Dünyada bundan güzel bir şey olabileceğini hayal edemiyordu; ama yakınında birinin, "Bekleyin de asıl hazırlananı görün," dediğini duyunca umutları yeniden yeşerdi. Sonunda, gökkubbenin tamamı, kendisinin kamaşmış gözlerinin üzerine kapanan ve onların içinden birbirini izleyen cevherli ışıklar fışkırtan kocaman bir kapakmış gibi görünmeye başladığında, kadife karanlık bir kez daha çöktü, beklentili kalabalıktan mırıltılar yükseldi.

"İşta bakın!" dedi aynı ses, heyecan içinde; kendinden geçmemeye çabalarken dizlerinin üzerinde duran şapkasını kavrayan Charity, onu ellerinin arasında ezdi.

Bir an, gece sanki daha da karanlık oldu; sonra kocaman bir tablo gecenin fonunda bir takımyıldız gibi belirdi. Üzerinde 'Delaware'i Geçen Washington' yazılı yaldızlı bir rulo bu görüntünün tepesindeydi; sel gibi akan kıpırtısız altın dalgacıkların üzerinden Ulusal Kahraman geçti, ağır ağır giden altın yaldızlı bir kayığın burnunda, kollarını kavuşturmuş dimdik, vakur ve devasa duruyordu.

Seyircilerin dudaklarından uzun bir "A-a-a" döküldü; tribün gıcırdadı, insanların mutluluk dolu titreyişleriyle sarsıldı. "A-a-a" diye iç geçirdi Charity; nerede olduğunu unutmuştu, hatta Harney'in yanında olduğunu bile sonunda unutmuştu. Yıldızların büyüsüne kapılmıştı.

Tablo silindi, karanlık çöktü. O karanlıkta Charity iki elin başını kavradığını hissetti, yüzü geriye doğru çekildi, Harney'in dudakları dudaklarına kapandı. Ani bir coşkuyla kıza sarıldı Harney, Charity onun öpüşlerine karşılık verirken o da kızın başını göğsüne çekti. Bilinmedik bir Harney çıkmıştı orta-

ya, Charity'ye hükmeden, onun da kendisi üzerinde gizemli bir güce sahip olduğunu genç kıza hissettiren bir Harney.

Kalabalık hareket etmeye başlayınca Harney kızı bırakmak zorunda kaldı. "Gel," dedi boğuk bir sesle. Tribünün yan tarafından aşağı atladı, Charity atlarken de onu tutmak için kolunu uzattı. Kızın beline sarıldı, telaşla yürüyen insanların arasında dik durmasını sağladı; kız da, konuşmadan, sevinçten uçarak ona tutundu, sanki çevrelerindeki bütün o kalabalık ve karmaşa sadece havanın amaçsızca kımıldayışıydı.

"Gel," diye yineledi Harney, "tramvaya yetişmeye çalışalım." Kızı elinden çekti, o da onu izledi, hâlâ düş görür gibiydi. Tek bedenmiş gibi ilerlediler, öylesine soyutlanmış bir kendinden geçiş halindeydiler ki dört bir yanlarında itişip kakışan insanları görmüyorlardı bile. Terminale vardıklarında ışıklı tramvay hareket etmişti, sahanlıkları insan doluydu. Arkasında bekleyen vagonlar da aynı derecede doluydu, terminalin çevresindeki kalabalık öylesine yoğundu ki yer bulmaya çabalamak yararsız göründü.

"Gölün yukarısına son sefer" diyen bir anons duyuldu iskelenin megafonundan; küçük vapurun ışıkları karanlığın içinden titreşerek göründü.

"Burada beklemenin bir yararı yok; gölün yukarısına gidelim mi?" diye sordu Harney.

Kendilerine zorlukla yol açarak gölün kıyısına vardıklarında teknenin yanından iskele indirilmek üzereydi. Rıhtımın ucundaki elektrik ışığı inen yolcuların üzerine vuruyordu, Charity onların arasında Julia Hawes'u gördü, beyaz tüyü çarpılmıştı, yüzünde kaba bir kahkaha okunuyordu. İskeleden inerken durdu, etrafı siyah halkalı gözlerinden kötülük yansıyordu.

"Merhaba Charity Royall!" diye seslendi; sonra omzunun üstünden geriye bakarak, "Size aile partisi var dememiş miydim?" diye bağırdı. "Dedesinin küçük kızı onu eve götürmeye

gelmiş işte!"

Alaylı kahkahalar duyuldu gruptan; sonra boyu herkesi aşan, dik durmak için çaresizce korkuluğa tutunan Bay Royall rıhtıma sertçe adım attı. Gruptaki genç erkekler gibi o da siyah ceketinin iliğinde gizli bir derneğin rozetini taşıyordu. Başında yeni bir hasır şapka vardı, yarıya kadar çözülmüş dar, siyah kravatı buruşmuş gömleğinin önüne sarkmıştı. Canlı esmerlikteki yüzünde öfkeden kaynaklanan kırmızı benekler oluşmuştu, dudakları yaşlılar gibi büzülmüştü, keskin ışıkta acınası bir yıkıntı gibiydiler.

Julia Hawes'un tam arkasındaydı, bir eli kızın kolunun üzerindeydi; ama iskeleden inince elini çekti, yanındakilerden biriki adım uzaklaştı. Charity'yi hemen görmüştü, gözleri ağır ağır ondan kolu kızın belinde olan Harney'e gitti. Durup ikisine dikti gözlerini, dudaklarındaki titremeyi önlemeye çalışıyordu; sonra sarhoşluğun verdiği titrek bir azametle kendini toparladı, kolunu uzatarak, "Seni orospu, seni lanet olası başı açık orospu!" dedi uzata uzata.

Gruptakilerden çakırkeyif kahkahalar patladı, Charity ister istemez ellerini başına götürdü. Tribünden atlarken kucağında duran şapkasının yere düştüğünü hatırlıyordu; birden kendisini görür gibi oldu, şapkasız, saçı-başı darma dağınık, beline sarılmış bir adamla, acınası görünümlü vasisinin başını çektiği o sarhoş grubun karşısında. Bu tablo içini utançla doldurdu. Çocukluğundan beri Bay Royall'ın 'alışkanlıklarını' bilirdi; kendisi yatmaya giderken onun dirseğinin dibinde bir şişeyle kasvet içinde çalışma odasında oturduğunu görmüştü; veya Hepburn ya da Springfield'e yaptığı iş gezilerinden eve somurtkan ve kavgaya hazır halde dönerdi; ama onun bir grup kötü şöhretli kızla, barlarda gezen adamlarla açıkça herkesin içinde görünmesi Charity için yeni ve korkunç bir şeydi.

"Ah..." diye acıyla içini çekti Charity; kendini Harney'in ko-

lundan kurtarıp doğruca Bay Royall'm yanına gitti.

"Benimle eve geliyorsun, benimle doğruca eve geliyorsun," dedi alçak ve ciddi bir sesle, adamın daha önce söylediklerini duymamış gibiydi; kızlardan biri, "Baksanıza, kaç erkekte gözü var bunun?" diye bağırdı.

Bir kahkaha daha duyuldu, onu merak dolu bir sessizlik izledi, o arada Bay Royall Charity'ye bakmaya devam ediyordu. Sonunda titreyen dudakları aralandı. "Sana lanet olası orospu dedim!" diye tekrarladı kesin bir sesle, bir yandan da Julia'nın omzuna dayanıyordu.

Grubun çevresindeki insanlardan da kahkahalar ve alaylı sözler duyulmaya başlamıştı; iskeleden biri, "Haydi bakalım, hareket edin, herkes tekneye!" diye bağırdı. Yaklaşan ve ayrılan yolcuların kalabalığı sahnedeki oyuncuları birbirinden ayırdı, kalabalığın arasına karıştılar. Charity kendisini Harney'in koluna yapışmış, umarsızca ağlarken buldu. Bay Royall ortalıkta görünmüyordu, uzaktan Julia'nın kahkahası geldi, sonra duyulmaz oldu.

Ağzına kadar dolu olan tekne son seferini yapmak üzere hareket etti.

11. Bölüm

Sabah saat 2'de Creston'lu çilli çocuk uykulu atını kırmızı evin kapısında durdurdu, Charity arabadan indi. Harney onunla Creston River'da vedalaşmış, kızı evine kadar götürmesi için çocuğa para ödemişti. Charity'nin aklı hâlâ bir ıstırap pusu içindeydi, Nettleton'dan ayrılmalarını izleyen uzunca bir süre içinde neler olduğunu ya da birbirlerine neler söylediklerini net olarak hatırlayamıyordu; ama acı çeken hayvanlar gibi öyle güçlü bir içgüdüsü vardı ki, Harney arabadan inip kendisi yola yalnız devam edince birden rahatlamıştı.

Dolunay North Dormer'ın üstünde asılı duruyor, tepelerin arasındaki boşlukları dolduran ve tarlaların üstünde saydamca süzülen pusu beyazlatıyordu. Charity bir an bahçe kapısında durdu, solan geceye baktı. Çocuğun arabaya binip gitmesini izledi, atının kafası inip kalkıyordu; sonra mutfak kapısına gitti, paspasın altındaki anahtarı aradı. Bulunca alıp kapıyı açtı, içeri girdi. Mutfak karanlıktı, ama bir kutu kibrit buldu, bir mum yakıp üst kata çıktı. Kendi odasının karşısındaki Bay Royall'ın kapısı açıktı, oda karanlıktı, belli ki adam henüz eve dönmemişti. Charity kendi odasına girdi, kapısını sürgüledi, belindeki kurdeleyi ağır ağır çözmeye, elbisesini çıkarmaya koyuldu. Yeni şapkasını meraklı gözlerden gizleyecek torba yatağının altında duruyordu.

Uzunca bir süre uyumadan yattı yatağının üzerinde, gözlerini alçak tavandaki ay ışığına dikmişti; uykuya daldığında şafak sökmek üzereydi, uyandığında ise güneş yüzüne vuruyordu.

Giyinip aşağıya, mutfağa indi. Verena orada yalnızdı. Charity'ye sakince, yaşlı, sağır gözleriyle baktı. Evde Bay Royall'den bir işaret yoktu, saatlerce de olmadı. Charity odasına dönmüş, orada elleri kucağında, huzursuzluk içinde oturuyordu. Sıcak hava pamuklu perdelerini kımıldatıyor, sinekler mavimtırak pencere camlarında boğulurcasına vızıldıyorlardı.

Saat birde Verena öğle yemeğine inip inmeyeceğini öğrenmek için yukarı çıktı; ama Charity başını iki yana salladı, yaşlı kadın da, "O zaman masayı toplayayım," diyerek aşağı indi.

Güneş alçalıp odasından çekildi, Charity pencereye oturdu, aralık duran panjurların arasından köy yoluna dikti gözlerini. Hiçbir şey düşünmüyordu, zihnine üşüşenler sadece karanlık bir burgaç şeklindeki imgelerdi; sokaktan geçenleri izledi, Dan Targatt'ın ekibi bir araba dolusu çam kütüğünü Nettleton'a götürüyordu, zangocun yaşlı beyaz atı yolun karşısındaki çayırda otluyordu, Charity bütün bu tanıdık görüntüleri mezarın öte yanından bakar gibi seyrediyordu.

Ally Hawes'un Fry'ların bahçe kapısından çıkıp ağır, aksayan adımlarla kırmızı eve doğru geldiğini görünce Charity durgunluğundan sıyrıldı. Gerçekle ciddi temasına kavuştu. Ally'nin gününün nasıl geçtiğini sormak üzere geldiğini sezdi, Charity'nin Nettleton'a gizlice gittiğini bilen başka kimse yoktu, kendisinin bu sırra dâhil edilmesi Ally'nin gururunu okşamıştı.

Kızı görmek, onunla göz göze gelmek ve sorularını yanıtlamak ya da yanıtsız bırakmak düşüncesiyle birlikte, bir gece önce yaşadıklarının bütün dehşeti Charity'nin üzerine çöktü. Müthiş bir karabasan olan şey, soğuk ve kaçınılması olanaksız bir gerçeğe dönüştü. Zavallı Ally o anda bütün sefil merakıyla, sinsi gareziyle, kötülüğün bilincinde değilmiş gibi numara yapmasıyla North Dormer'lileri temsil ediyordu. Julia Hawes ile bütün ilişkileri sözde kopmuş olmasına rağmen yufka yürekli

Ally'nin onunla gizlice görüştüğünü biliyordu Charity; hiç kuşkusuz Julia rıhtımda yaşanan rezaleti ayrıntılarıyla anlatma fırsatından keyfince yararlanacaktı. Abartılan ve çarpıtılan hikâye North Dormer'e doğru yola çıkmış olmalıydı bile.

Ally aksayan ayağıyla Fry'ların bahçe kapısından pek uzaklaşamamıştı ki yaşlı Bayan Sollas onu durdurdu; geveze bir kadın olan Bayan Sollas Hepburn'da yaptırdığı yeni dişlerine alışamadığından pek yavaş konuşuyordu. Ancak bu mola da uzun sürmeyecekti, on dakika sonra Ally kapıda olacak, Charity onun mutfakta Verena'ya selam verdiğini, sonra da merdivenin dibinden kendisine seslendiğini duyacaktı.

Ansızın en akla yakın şeyin kaçmak, oradan hemen uzaklaşmak olduğunu anladı. Sıkıntılı anlarda kaçmak, tanıdık yüzlerden, tanındığı yerlerden uzağa gitmek arzusu hep doğardı içinde. Yabancı ortamların ve yeni yüzlerin hayatını değiştirme ve acı anıları silme konusunda mucizevi bir gücü olduğuna dair çocukça bir inancı vardı. Ama şimdi içini dolduran azimle kıyaslanınca bu tür dürtüler birer geçici kapris sayılırdı. Charity kendisini herkesin önünde rezil eden bir adamın çatısı altında bir saat daha kalamayacağını hissetti, aşağılanmasının bütün ayrıntılarını zevkle izleyecek insanlarla karşılaşmak da istemiyordu.

Bay Royall için duyduğu geçici merhamet yerini nefrete bırakmıştı: Her hücresi, sarhoş ihtiyarın bir grup serseri ve fahişenin önünde söylediği sözlerin utanç verici manzarası karşısında ürperiyordu. Ansızın, adamın kendi odasına zorla girmeye çalıştığı o korkunç ânı tekrar yaşadı; daha önce çılgın bir sapıklık saydığı şeyi şimdi ahlaksız ve sefil bir hayattaki adi bir olay gibi görüyordu.

Bir yandan bunları düşünürken bir yandan da yelken bezinden eski okul çantasını çıkarmış, içine birkaç parça giysi ve Harney'in yazdığı mektupların olduğu küçük paketi koyuyor-

du. İğne yastığının altından kütüphanenin anahtarını çıkardı, görünür bir yere bıraktı; sonra bir çekmecenin dibini eliyle yoklayarak Harney'in verdiği mavi broşu buldu. Onu North Dormer'de açıkça takmayı göze alamazdı, ama şimdi sanki kaçarken kendisine uğur getirecek bir şeymiş gibi göğsüne iğnelemişti. Bu hazırlıklar birkaç dakikadan fazla sürmemişti, bittiğinde Ally Hawes hâlâ Fry'ların köşesinde yaşlı Bayan Sollas'la konuşuyordu.

İsyan ettiği anlarda hep söylediği gibi kendi kendine şöyle demişti: "Dağ'a gideceğim, halkımın arasına gideceğim." Daha önce böyle bir amacı olmamıştı; ama şimdi, durumunu gözden geçirince kendisine başka seçenek kalmadığını görüyordu. Yabancı bir ortamda kendisini bağımsız kılacak bir meslek öğrenmemişti, iş bulma olasılığı bulunan vadideki büyük kasabalarda tanıdığı kimse yoktu. Bayan Hatchard hâlâ dönmemişti; ama North Dormer'de olsaydı bile, Charity'nin başvuracağı en son kişi olurdu, çünkü Charity'yi kaçmaya sevk eden nedenlerden biri, Lucius Harney'i görmeme arzusuydu. Kalabalık, aydınlık trende Nettleton'dan dönerken, aralarında hiçbir yakınlık olamamıştı; ama Hepburn'dan Creston River'a giderlerken Harney'in avutucu konuşmalarından anladığı kadarıyla –çilli oğlanın varlığı yine engelliyordu konuşmaları– kendisini ertesi gün görmek istiyordu genç adam. O anda bu ikna edici sözler Charity'yi az da olsa avutmuştu; ama o dakikaları izleyen perişan saatlerin ışığında, onunla tekrar görüşmenin olanaksız olduğunu anlamıştı. Charity'nin arkadaşlık düşü sona ermişti; rıhtımdaki sahne ne kadar kötü ve utanç verici olsa da, genç kızın çılgınlık ânına gerçeğin ışığını yansıtmıştı. Vasisinin sözleri sanki sırıtan kalabalığın karşısında onu çırılçıplak soymuş ve dünyaya onun vicdanında saklı sitemleri duyurmuştu.

Charity bütün bunları net bir biçimde düşünmüyordu; sadece yaşadığı perişanlığın şuursuz tahrikine kapılıyordu. Tanıdı-

ğı hiç kimseyi bir daha asla görmek istemiyordu; hele Harney'i hiç görmek istemiyordu...

Evin arkasındaki tepeyi tırmandı, ormandaki kestirme bir patikayı izleyerek Creston yoluna çıktı. Çayırların üstünde kurşuni renkte bir gök asılıydı, ormanda durgun, boğucu bir hava vardı; ama Charity yoluna devam etti, Dağ'a giden en kısa yola bir an evvel ulaşmak istiyordu.

Bunu yapmak için bir-iki mil kadar Creston yolunda yürümesi ve köyün yarım mil kadar dışına çıkması gerekiyordu; Harney'e rastlamaktan korkarak hızlı adımlarla yürüdü. Ama genç adam görünürlerde yoktu; Charity yan yola varmak üzereydi ki büyük beyaz bir çadırın yolun kenarındaki ağaçların arasından uzandığını gördü. Çadırın, 4 Temmuz kutlamaları için gelen bir sirke ait olduğunu düşündü; ama yaklaşınca, açık duran kapı örtüsünün üstünde, 'Hakikat Çadırı' yazan büyük bir levha gördü. İçi boş gibiydi, ama siyah alpaka ceket giymiş, beyaz, toparlak yüzünü çevreleyen düz saçları ortadan ayrılmış genç bir adam örtünün altından çıktı, gülümseyerek Charity'ye yaklaştı.

"Kardeşim, Hazreti İsa her şeyi bilir. İçeri girip günah çıkartmak istemez misin?" diye sordu, kurnazca, elini kızın koluna koyarak.

Charity irkildi, kızardı. Bir an, o gezici vaizin Nettleton'da olup bitenlerden haberi olduğunu düşündü; ama bu düşüncesinin saçmalığının farkına vardı.

"Keşke anlatacak günahım olsaydı!" diye yanıtladı adamı, kendisiyle acımasızca alay ettiği anlardan birini yaşıyordu; genç adam dehşete kapıldı, "Ah, kardeşim, günaha girmeyin," dedi.

Ama Charity kolunu adamın elinden kurtarmış, yan yoldan koşmaya başlamıştı, tanıdık bir yüze rastlamanın korkusuyla tir tir titriyordu. Çok geçmeden köyden görülemeyecek karad uzaklaştı, ormanın içine daldı. O öğle sonrasında Dağ'a kadar

olan on beş millik yolu yürüyemezdi; ama Hamblin'e kadar olan yolun yarısında uyuyabileceği bir yer biliyordu, kendisini orada aramak da kimsenin aklına gelmezdi. Tepelerin ıssız yarıklarından birindeki bir yamaçta bulunan metruk bir evdi burası. Yıllar önce, alt tarafındaki ceviz ağaçlarının olduğu yere ceviz toplamaya gittiğinde bir kez görmüştü onu. Ansızın fırtına kopunca grupça o eve sığınmışlardı; kızları korkutmaktan hoşlanan Ben Sollas'ın o evin perili olduğunu söylediğini hatırladı Charity.

Bitkinleşip halsizleşiyordu, sabahtan beri ağzına bir lokma koymamıştı, bu kadar uzun yürümeye de alışık değildi. Başı döner gibi olunca birkaç dakikalığına yolun kenarına oturdu. Orada otururken bir bisiklet zili duydu, kalkıp yeniden ormana dalmak istedi; ama yerinden kımıldayamadan bisiklet virajı dönmüştü bile; yere atlayan Harney kollarını açarak genç kıza doğru yürüdü.

"Charity! Burada ne işin var senin?"

Hayalet görmüş gibi baktı ona Charity, genç adamın orada karşısına çıkması o kadar beklenmedik bir şeydi ki, dili tutulmuş gibi konuşamadı.

"Nereye gidiyordun? Geleceğimi unuttun mu?" diye devam etti Harney, kızı kendine çekmeye çalışarak; ama Charity ondan uzak durdu.

"Gidiyordum ben, seni görmek istemiyorum, beni rahat bırakmanı istiyorum," dedi, kopuk kopuk.

Harney kıza baktı, bir önsezinin gölgesi yalayıp geçmiş gibi yüzü ciddileşti.

"Gidiyor musun? Benden mi kaçıyorsun, Charity?"

"Herkesten. Beni bırak."

Harney, güneşle yıkanan uzaklıklara yayılan ıssız orman yolunu kuşkulu gözlerle inceleyerek dikildi orada.

"Nereye gidiyordun?"

"Evime."

"Evine mi? Bu yoldan mı?"

Charity başını küstahça arkaya attı. "Yuvama... öte taraftakine, Dağ'a."

Konuşurken, Harney'in yüzünün değiştiğini fark etti. Artık genç kızı dinlemiyordu, sadece bakıyordu ona, Nettleton'daki tribünde öpüştükten sonra Charity'nin onun gözlerinde gördüğü o tutkulu, dalgın ifadeyle. Yeniden o yeni Harney'e dönüşmüştü, o kucaklaşmada ansızın ortaya çıkan Harney'e, genç kızın varlığının verdiği sevinçle yoğrulan ve bu yüzden kızın ne düşündüğünün ya da ne söylediğinin farkında olmayan Harney'e.

Gülerek kızın ellerini tuttu. "Seni nasıl bulduğumu sanıyorsun?" dedi neşeyle. Mektuplarının bulunduğu küçük paketi çıkardı ve kızın şaşkın gözlerinin önünde salladı.

"Düşürmüşsün onları, seni tedbirsiz genç hanım, yolun ortasında düşürmüşsün, hemen yakında; ben tam önünden geçerken Hakikat Çadırı'ndaki genç adam paketi yerden alıyordu." Geriye doğru bir adım attı, kızdan bir kol boyu uzaklaştı, onun kaygılı yüzünü miyop gözleriyle inceden inceye araştırdı.

"Benden kaçabileceğini gerçekten düşündün mü? Bak gördün mü, kaçamıyorsun," dedi; kızın yanıt vermesine fırsat kalmadan onu tekrar öptü, hırsla değil ama yumuşakça, neredeyse kardeşini öper gibi; sanki Charity'nin şaşkınlığını ve ıstırabını anlıyor, anladığını onun bilmesini istiyordu. Parmaklarını kızınkilere kenetledi.

"Gel, yürüyelim biraz. Seninle konuşmak istiyorum. Anlatacak çok şeyim var."

Küçük bir oğlan çocuğu gibi neşeyle konuşuyordu, kaygısız ve samimiydi, sanki onları utandıracak ya da rahatsız edecek hiçbir şey olmamıştı; bir an Charity tek başına çektiği acılardan kurtulmanın verdiği ani ferahlamayla Harney'in havasına kapı-

lır gibi oldu. Ama genç adam dönmüş, onu geldiği yoldan geriye sürüklüyordu. Charity kendini toparlayıp olduğu yerde kaldı.

"Geri dönmeyeceğim," dedi.

Bir an sessizce bakıştılar; sonra Harney tatlı bir sesle, "Tamam o zaman," dedi, "öbür tarafa yürüyelim."

Genç kız kımıldamadan durdu, gözlerini yere dikmişti; Harney, "Buralarda bir yerde bir ev yok muydu?" dedi. "Küçük, boş bir ev, bana bir gün göstermek istiyordun hani?" Charity hâlâ susuyordu, Harney yine aynı ikna edici, tatlı sesle devam etti: "Haydi gel oraya gidelim, oturup sakince konuşalım." Kızın iki yanına sarkıttığı ellerinden birini tuttu, dudaklarını onun avucuna bastırdı. "Beni kendinden uzaklaştırmanı kabul edeceğimi mi sandın? Anlamadığımı mı sanıyorsun?"

Eski küçük ev –tahta duvarları güneşte solmuş, ürkütücü bir gri renk almıştı– yolun üst tarafındaki bir meyve bahçesinin içindeydi. Bahçenin çitleri kopmuştu, kırık kapı menteşelerinde sallanıyor, eve uzanan bahçe yolunun iki yanındaki yabanileşmiş gül ağaçları küçük, soluk çiçeklerini altlarını bürüyen otlara sarkıtıyorlardı. Eskiden ev kapısının olduğu yeri şimdi çerçevenin etrafındaki duvara yapışık sütunlar ve parmaklıklı pencereler belirliyordu; kapının kendisi otların üzerinde çürümeye bırakılmıştı, üzerine yaşlı bir elma ağacı devrilmişti.

İçeride de rüzgâr ve hava koşulları her şeyi ağartmış, aynı soluk gümüşsü rengi vermişti; ev, uzun zamandır boş kalan bir istiridyenin içi gibi kuru ve temizdi. Ama son derece kaliteli yapılmış olmalıydı, çünkü küçük odalar insani yanlarını korumuşlardı: klasik süslemeleriyle ahşap şömine rafları yerli yerindeydi, tavanlardan birinin köşelerinde alçıdan yaprak süslemelerin izleri hâlâ duruyordu.

Harney arka kapıda eski bir bank bulmuş ve alıp evin içine taşımıştı. Charity ona oturdu, başını duvara yasladı baygın bir

bitkinlik içindeydi. Harney onun aç ve susuz olduğunu tahmin etmiş, bisikletinin çantasından birkaç parça çikolata getirmişti, meyve bahçesindeki bir çeşmeden de bardağını doldurmuştu. Kızın ayaklarının dibine oturdu, sigarasını içerken hiç konuşmadan Charity'ye baktı. Dışarıda ikindinin gölgeleri çimenlerin üzerinde uzuyor, Charity tam karşısındaki boş pencereden Dağ'ın durgun gün batımına karşı simsiyah görünen kütlesini görüyordu. Gitme vaktiydi.

Genç kız ayağa kalkınca Harney de yerinden fırladı, otoriter bir tavırla koluna girdi. "Haydi Charity, benimle geri dönüyorsun."

Kız ona bakıp başını iki yana salladı. "Asla geri dönmem. Sen bilmiyorsun."

"Neyi bilmiyorum?" Charity susunca Harney devam etti. "Rıhtımda olanlar korkunçtu,böyle hissetmen normal. Ama gerçekten hiç önemli değil, böyle şeyler seni incitmemeli. Unutmaya çalışmalısın. O adamları anlamaya da çalışmalısın... Erkekler bazen..."

"Erkekleri tanıyorum. Bu yüzden."

Bu karşılık Harney'in kızarmasına yol açtı, sanki Charity'nin aklına gelmeyen bir biçimde etkilenmişti.

"Eh öyleyse... hoş görmek gerekir... alkol almıştı..."

"Bunları ben de biliyorum. Onu daha önce de öyle gördüm. Ama benimle böyle konuşmaya cesaret edemezdi, eğer..."

"Eğer ne? Ne demek istiyorsun?"

"Eğer benim öbür kızlar gibi olmamı istemeseydi..." Charity sesini alçaltıp başka tarafa baktı. "O zaman dışarı gitmek zorunda kalmazdı..."

Harney ona bakakaldı. Bir an kızın sözlerinin anlamını çözememiş gibi oldu; sonra yüzü karardı. "Lanet olası köpek! Sefil alçak köpek!" Öfkeden patlayacak gibiydi, kan beynine çıkmıştı. "Aklıma bile gelmezdi, ulu Tanrı'm, berbat bir şey bu..." Cüm-

lesini yarıda kesti, sanki keşfettiği şeyi düşünmek istemiyordu. "Oraya asla geri dönmem," diye yineliyordu Charity, inatla.

"Yo..." diye onayladı onu Harney.

Uzun bir sessizlik oldu, o arada Charity genç adamın, ona anlattıkları hakkında daha başka aydınlatıcı şeyler bulmak için yüzünü incelediğini tahmin ediyordu; birden utanca kapıldı.

"Hakkımda neler düşündüğünü biliyorum," diye atıldı, "... sana böyle şeyler anlattığıma göre..."

Ama bunları söylerken Harney'in artık kendisini dinlemediğini bir kez daha fark etti. Harney kıza yaklaştı, onu bekleyen bir tehlikeden kurtarır gibi tutup kendine çekti; aceleci gözleri kızın gözlerindeydi, Harney onu sıkı sıkı tutarken Charity onun kalbinin hızlı atışlarını hissedebiliyordu.

"Bir kez daha öp beni," dedi Harney, "dün geceki gibi." Kızın yüzünün tamamını öpüşünün içine çekmek istercesine onun saçlarını geriye itti.

12. Bölüm

Ağustos sonuna doğru bir ikindi vakti, bir grup kız Bayan Hatchard'ın evinin bir odasında, bayraklar, kıpkırmızı, mavi ve beyaz kâğıt muslinler, hasat ekmekleri ve ışıklı kâğıt rulolar arasında oturuyorlardı.

North Dormer, Yuvaya Dönüş Haftası'na hazırlanıyordu. Sorumluluğun böyle dağıtılması henüz ilk evrelerindeydi, önceden pek az örneği olduğu ve örnek oluşturması istendiği için de bu olay, Bayan Hatchard'ın evinde uzun ve heyecanlı tartışmaların konusu olmuştu. Kutlama konusundaki girişimi North Dormer'de kalmak zorunda olanlar değil de oradan ayrılanlar başlatmıştı, köydekileri tam anlamıyla heveslendirmek de hiç kolay olmamıştı. Ama Bayan Hatchard'ın soluk, fazla resmi salonu Hepburn'dan, Nettleton'dan, Springfield'den, hatta daha da uzak kasabalardan gelip gidenlerin uğrak yeri olmuştu; ne zaman bir ziyaretçi gelse koridordan geçiriliyor, tatlı tatlı hazırlık yapmakta olan kızlara bir göz atmasına fırsat veriliyordu.

"Hep eski adlar... hep eski adlar..." dediği duyuluyordu Bayan Hatchard'ın, koridorda koltuk değneklerine dayanarak yürürken. "Targatt... Sollas... Fry: Bu gördüğünüz Bayan Orma Fry, orgun bulunduğu balkonunda kullanılacak kumaşa yıldızlar dikiyor. Kıpırdamayın kızlar... Bu da Bayan Ally Hawes, en becerikli terzimiz... Bayan Charity Royall da çiçekten çelenklerimizi yapıyor... Hepsinin ev yapımı olması çok hoşuma gidiyor, ya sizlerin? Yabancıları çağırmamıza gerek kalmadı; genç kuzenim Lucius Harney, mimar olan –biliyorsunuz sömürge dönemi binaları üzerine bir kitap hazırlamak üzere burada bu-

lunuyor–, her şeyi çok akıllıca eline aldı; Belediye Binası'na kuracağımız sahne için yaptığı taslağı görmelisiniz."

Yuvaya Dönüş Haftası hazırlıklarının ilk sonuçlarından biri, Lucius Harney'in yeniden köyün sokaklarında görünmesi olmuştu. Köyün pek uzağında olmadığı söyleniyordu, ama son birkaç haftadır onu North Dormer'de gören olmamıştı; kaldığı söylenen Creston River'den ayrıldığı ve oralardan temelli gittiği haberi de dolaşmıştı ortalıkta. Ama Bayan Hatchard döner dönmez o da onun evindeki odasına yeniden yerleşmiş, şenliklerin hazırlanmasında önemli bir rol üstlenmişti. Bu işe olağanüstü bir keyifle girişmiş, öyle çok taslak hazırlayıp öyle çeşitli icatlarda bulunmuştu ki, oldukça ağır ilerleyen işleri hemen hızlandırmış, heyecanı bütün köye bulaşmıştı.

"Lucius'un geçmişe dair öyle bir duygusu var ki, ayrıcalıklarımız konusunda bizi de duyarlı kıldı," diyordu Bayan Hatchard, pek sevdiği 'ayrıcalık' sözcüğünün üzerine basa basa. Konuğunu yeniden salona götürmeden önce yüzüncü kez, koca kasabadaki hiç kimse henüz bunu düşünmemişken North Dormer'in harekete geçip kendi şenliğini kutlamasının cesaret istediğini yeğeninin düşündüğünü yineliyordu; ama ne de olsa nüfusun büyüklüğünden çok derneklerin önemi vardı, öyle değil mi? Ve elbette North Dormer'de pek çok dernek vardı... tarihi, edebi (burada Honorius için evlada yakışır şekilde iç geçirdi) ve dini... Herhalde konuğunun İngiltere'den 1769'da getirtilen eski kalaylı komünyon takımından haberi vardı, öyle değil mi? Zengin, maddiyatçı bir çağda eski ideallere, aileye ve eve filan dönmenin örneğini oluşturmak çok önemliydi. Bu sıkıcı konuşması genellikle koridorun yarısına kadar sürüyor, kızlar da ara verdikleri çalışmalarına geri dönüyorlardı.

Charity Royall'ın geçit töreni için baldıran otlarından çelenkler ördüğü gün, kutlamaların arifesiydi. Bayan Hatchard North Dormer'deki kızları şenlik hazırlıklarına katılmaları için davet

ettiğinde Charity ilk başta uzak durmuştu; ama ortada görünmemesinin birtakım varsayımlara yol açabileceğini fark etmiş ve istemeyerek de olsa diğerlerine katılmıştı. İlk başta çekingen ve şaşkın davranan, nasıl bir kutlama töreni yapılacağını tam anlayamayan genç kızlar, çok geçmeden görevlerinin eğlenceli ayrıntılarıyla ilgilenmeye başlamış, önemsenmelerinden heyecanlanmışlardı. Bayan Hatchard'ın evinde geçirdikleri öğle sonralarını dünyalara değişmezlerdi, kesip biçer, diker, kıvırır ve yapıştırırken çeneleri dikiş makinesine öyle bir eşlik ediyordu ki Charity'nin suskunluğu onların gevezeliklerinin arasında fark edilmiyordu.

Ruhen, çevresindeki keyifli hareketliliğin hâlâ farkında değildi. Kırmızı eve döndüğünden, Dağ'a giderken Harney'in kendisine yetiştiği günün akşamından beri, bir boşlukta asılı kalmışçasına yaşamıştı North Dormer'de. Oraya dönmüştü, çünkü Harney onun köye dönmesinin olanaksızlığını kabul eder görünse de sonradan başka bir yol seçmesinin çılgınlık olacağını söyleyerek kızı ikna etmişti. Bay Royall'dan artık korkmasına gerek yoktu. Bundan emindi Charity, ama Bay Royall'ı temize çıkarmak için onun kendisine iki kez evlenme teklif ettiğinden hiç söz etmemişti. Bay Royall'a duyduğu nefret, o anda o adamı Harney'in gözünde kısmen de olsa mazur gösterecek bir şey söylemesini olanaksız kılıyordu.

Charity'nin korkmayacağından emin olan Harney ise onu geri dönmeye zorlayacak pek çok neden bulmuştu. İlki ve en itiraz edilemeyecek olanı, kızın gideceği başka bir yer bulunmamasıydı. Ancak genç adam en çok, kaçmanın itiraf etmekle aynı anlama geleceği üzerinde duruyordu. Eğer Nettleton'daki skandalın haberi North Dormer'e ulaşacak olursa –ki hemen hemen kaçınılmazdı bu– kızın yokluğu nasıl yorumlanırdı? Vasisi herkesin içinde onu rezil etmiş, o da hemen çıkıp gitmişti adamın evinden. Neden arayanlar bundan hiç de hoş olmayan

sonuçlar çıkarmakta gecikmezdiler. Ama Charity şimdi geri dönerse ve alışıldık hayatını sürdürürse olay gerçek boyutlarına kavuşur, uygunsuz kişilerin yanında yakalanan yaşlı ve sarhoş bir adamın öfkesi diye yorumlanırdı. İnsanlar Bay Royall'ın kendini mazur göstermek için himayesindeki kıza hakaret ettiğini söylerler ve bu pis hikâye adamın karanlık sefahat tarihindeki yerini bulurdu.

Charity bu tezin sağlamlığının farkındaydı; ama dönmeyi kabul edecekse bu nedenle değil Harney öyle istiyor diye dönecekti. Boş evde geçirdikleri o akşamdan beri Harney'in arzuladığı ya da arzulamadığı dışında bir şeyi yapmak ya da yapmamak için hiçbir neden göremiyordu. Bütün zıt dürtüleri genç adamın arzularını kaderci bir görüşle benimsemesinin içinde eriyip gitmişti. Harney'in kişiliğinin üstün olduğunu düşünüyor değildi, kendisinin daha güçlü olduğunu hissettiği anlar vardı, ancak hayatın geri kalanı, ikisinin tutkularının merkezindeki ihtişamın kenarında bulanık bir çerçeve olmaktan öteye gitmiyordu. Bunu düşünmekten vazgeçtiği anlarda, çimenlere uzanıp gökyüzüne uzun uzun baktığı zamankine benzer şeyler hissediyordu; gözleri öylesine ışıkla doluyordu ki çevresindeki her şey bulanıklaşıyordu.

Bayan Hatchard belirli aralıklarla iş odasına ne zaman girse ve laf arasında genç kuzeninden söz etse Charity hep aynı şekilde etkileniyordu. Elindeki çiçek çelengi dizlerine düşüyor, trans haline geçer gibi oluyordu. Bayan Hatchard'ın Harney'den, üzerinde bir hakkı varmış ya da hakkında bir şey biliyormuş gibi böyle samimiyetle, sahiplenircesine söz etmesi son derece garipti. Dünya üzerinde Harney'i gerçekten tanıyan tek kişi Charity Royall'dı, ayak parmağından saçlarının ucuna kadar tanıyordu onu, gözlerindeki ışığın yer değiştirmesini, sesindeki iniş çıkışları, hoşlanmadığı ve hoşlandığı şeyleri ve hakkında bilinmesi gereken ne varsa, her sabah içinde uyandığı odasının du-

varlarının her köşesini, ama farkında olmadan bilen bir çocuk gibi tanıyordu. Kimsenin tahmin etmediği ya da kimsenin anlayamayacağı bu olgu, sırrı güvende olduğu sürece hiçbir şeyin kendisini incitecek ya da rahatsız edecek bir gücü olamazmış gibi genç kızın hayatını bazen farklı ve dokunulmaz kılıyordu.

Kızların oturduğu oda eskiden Harney'in yatak odasıydı, Yuvaya Dönüş Haftası çalışanlarına yer açılsın diye genç adam üst kata gönderilmişti; ama odadaki mobilya yerinde bırakılmıştı, Charity orada otururken gözlerinin önünde hep geceyarısı bahçeden içeri bakarken gördüğü manzara vardı. Harney'in oturmuş olduğu masanın çevresinde şimdi kızlar oturuyorlardı; kendisi de daha önce onu yatarken gördüğü yatağın yanındaydı. Bazen, ötekiler bakmazken yerden bir şey alır gibi eğiliyor, yanağını bir an yastığa dayıyordu.

Güneş batmak üzereyken kızlar dağıldılar. İşleri bitmişti, ertesi sabah güneş doğarken perdeler ve çelenkler asılacak, Belediye Binası'na ışıklı yazılar yerleştirilecekti. Hepburn'dan gelecek ilk konuklar, Bayan Hatchard'ın bahçesine kurulacak bir çadırdaki öğle ziyafetine yetişeceklerdi; ondan sonra da kutlamalar başlayacaktı. Yorgunluktan ve heyecandan yüzü solan Bayan Hatchard, genç yardımcılarına teşekkür etti, verandada durdu, koltuk değneklerine dayandı, kızlar yoldan aşağı giderken onlara el salladı.

"Gelip elbiseni dener misin?" diye sordu Ally, arzulu bir hayranlıkla ona bakarak. "Kolların yenlerinin dün olduğu gibi kırışmayacağından emin olmak istiyorum."

Charity şaşkın gözlerle baktı ona. "Ah, çok güzel," dedi, Ally'nin itirazlarına aldırmadan koşup gitti. Kendi elbisesinin de öteki kızlarınki kadar güzel olmasını istiyordu, aslında ötekilerin güzelliğini bastırmak istiyordu, çünkü 'alıştırmalarda' yer alacaktı, ama o sırada aklını bunlara veremiyordu...

Sokaktan koşarak geçip kütüphaneye gitti, kapının anahtarı

boynunda asılıydı. Arka taraftaki koridordan bir bisiklet aldı, sokağın kenarına götürdü. Kızlardan biri yaklaşıyor mu diye çevresine bakındı; ama onlar hep birlikte Belediye Binası'na yönelmişlerdi, Charity bisikletin selesine atlayıp Creston yoluna girdi. Herkes Creston'a akar gibiydi, pedallara bastırarak durgun akşam havasından hızla geçti, tıpkı hareketsiz kanatlarıyla gökten aşağı süzülürken izlediği şahinler gibiydi. Bayan Hatchard'ın kapısından ayrıldıktan yirmi dakika sonra, kaçtığı gün Harney'in kendisine yetiştiği orman yoluna sapmıştı; birkaç dakika sonra da metruk evin bahçe kapısında bisikletinden aşağı atlıyordu.

Altın tozuna bulanmış günbatımında ev, her zamankinden de çok mevsimler boyu kuruyan, sularla yıkanan narin bir deniz kabuğunu andırıyordu; ama Charity'nin bisikletini peşinden çekerek geldiği arka tarafta yakın zamanda oraya yerleşildiğini gösteren izler vardı. Mutfağın girişindeki, kalaslardan yapılma kaba kapı, pervazından sallanıyordu, kapıyı iterek açan genç kız portatif eşyayla, basit döşenmiş bir odaya girdi. Pencere girintisinde bir masa vardı, o da kalaslardan yapılmıştı, üzerinde yabani yıldız çiçekleriyle dolu toprak bir kap duruyordu, masanın yanında iki bez iskemle, bir köşede de Meksika tarzı bir battaniyeyle örtülü bir şilte vardı.

Oda boştu, bisikletini evin duvarına dayayan Charity yamaca tırmandı, yaşlı bir elma ağacının altındaki bir kayaya oturdu. Hava çok durgundu, oturduğu yerden yolun aşağısından gelen bir bisikletin zilini duyabilecekti...

O küçük eve Harney'den önce gitmek onu sevindiriyordu. Harney'in ilk öpücüğü bütün bunları –elma ağaçlarının çimenlerin üstünde salınan gölgelerini, yolun alt tarafında kavisli doruklarını kabartan yaşlı ceviz ağaçlarını, ikindi güneşinde batı yönünde eğimlenen otlakları– silmeden önce oranın gizli şirinliğinin her bir ayrıntısının tadını çıkaracak vakit bulmak hoşu-

na gidiyordu. O dingin yerde geçirdiği saatlerle ilgisi olmayan her şey, bir düşe ait anılar kadar silikti. Tek gerçek, Charity'nin yeni benliğinin böyle harika bir biçimde ortaya çıkması, içindeki küçülmüş filizlerin ışığa doğru uzanmasıydı. Bütün hayatını, kullanılmadığı için bütün duyarlılıkları kurumuş gibi görünen insanların arasında geçirmişti; Harney'in sevgi ifadelerinden daha harika olan, onları oluşturan sözcüklerdi. Charity aşkın karmaşık ve sinsi bir şey olduğunu düşünmüştü hep, Harney ise aşkı yaz havası gibi parlak ve berrak kılmıştı.

Metruk evi Harney'e gösterdiği günün ertesinde, genç adam eşyasını toplayıp Boston'a gitmek üzere Creston River'den ayrılmıştı; ama ilk istasyonda bir el çantasıyla trenden atlamış ve tepelere çıkmıştı. Ağustos'ta pırıl pırıl, yağmursuz iki hafta boyunca o evde kalmış, kendisini kimsenin tanımadığı vadideki tek çiftlikten yumurta ve süt sağlamış, bir ispirto ocağında yemek pişirmişti. Her sabah güneş doğarken kalkmış, bildiği kahverengi bir havuzda yıkanmış, evin üst tarafındaki mis kokulu köknar ormanında saatlerce uzanıp yatmıştı, ya da sonu görünmeyen tepelerin arasında doğuya ve batıya uzanan puslu mavi vadilerin çok yukarısında, Eagle Ridge'in çatalı boyunca yürümüştü. Öğleden sonraları da Charity gelmişti yanına.

Genç kız birikiminden elinde kalanlarla bir aylığına bir bisiklet kiralamış ve her gün yemekten sonra, vasisi bürosuna gitmek üzere evden çıkar çıkmaz kütüphaneye koşmuş, bisikletini almış ve Creston yoluna yönelmişti. North Dormer'deki herkes gibi Bay Royall'ın da bisikletin farkında olduğunu anlamıştı; büyük olasılıkla köydekiler gibi o da onu ne amaçla kullandığını biliyordu. Ama Charity aldırmıyordu; avukatı o kadar güçsüz buluyordu ki, adam onu sorguya çekse herhalde gerçeği söylerdi. Ama ikisi, Nettleton rıhtımındaki geceden beri birbirleriyle konuşmamışlardı. Bay Royall, o karşılaşmadan ancak üç gün sonra, Charity ile Verena akşam yemeğine oturmak üzerelerken

North Dormer'e dönmüştü. Sandalyesini çekmiş, büfenin çekmecesinden peçetesini almış, peçete halkasını çıkarmış, Carrick Fry'lardaki mutad öğle sonrası toplantısından dönmüşçesine kayıtsız bir tavırla yerine oturmuştu; evdeki eski düzen, avukat içeri girdiğinde Charity'nin göz ucuyla bile ona bakmamasını neredeyse doğal kılmıştı. Bay Royall yemeğini bitirmeden Charity'nin sofradan kalkması, tek kelime etmeden yukarı çıkıp odasına kapanması, az önceki sessizliğinin rastlantısal olmadığını ona göstermek içindi. O günden sonra Bay Royall Charity odada olduğunda Verena ile yüksek sesle ve neşeyle konuşmayı alışkanlık edindi; bunun dışında aralarındaki ilişkide görünür bir değişiklik yoktu.

Oturmuş Harney'i beklerken bunları birbirinden bağımsız olarak düşünüyordu, ama hepsi, Harney'le geçirdiği kısa saatlerin bir orman yangını gibi üzerinde parladığı kasvetli bir fon olarak aklında kaldı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, ne iyi ne de kötü olanın, ya da Charity Harney'i tanımadan önce öyle görünenlerin. Harney onu tutup yeni bir dünyaya götürmüştü, belli saatlerde o dünyadan kendi hayaleti bazı alışıldık işleri görmek üzere geri geliyordu, ama bunların hepsi o kadar cılız ve önemsizdi ki, Charity bazen aralarında dolaştığı insanların kendisini görebileceğinden kuşkuya düşüyordu.

Kapkara Dağ'ın ardında güneş pürüzsüz bir altın rengiyle batmıştı. Yamaçtaki bir otlaktan ineklerin çıngırakları duyuldu; vadideki çiftliğin üstünden duman yükseliyor, berrak havada iz bırakarak kayboluyordu. Birkaç dakika, her şeyin gölgeden ibaret olduğu berrak ışıkta, tarlalar ve ormanlar gerçekdışı bir kesinlikle belirdiler; sonra alacakaranlık onları bulanıklaştırdı, küçük ev grileşti, pörsümüş elma dallarının altında hayalete benzedi.

Charity'nin kalbi sıkıştı. Pırıl pırıl bir günün ardından gecenin çökmesi sık sık gizli bir tehdit gibi gelirdi ona: aşkın yok ol-

duğu bir dünyaya bakar gibi olurdu. Günün birinde aynı yerde oturup sevgilimin gelmesini boşuna bekler miyim acaba diye düşündü.

Harney'in bisikletinin zili yolun aşağısından duyuldu, bir dakika sonra da Charity bahçe kapısındaydı, gözleri birbirlerine gülerek bakıyordu. Uzun otların arasından geçtiler, evin arkasındaki kapıyı itip açtılar. Oda önce çok karanlık göründü, el ele etrafı yoklayarak ilerlediler. Pencereden gökyüzü açık renkli görünüyordu, toprak kapta koyu renkli bir kütleye benzeyen yıldız çiçeklerinin üstünde beyaz bir yıldız pervane gibi ışıldıyordu.

"Son dakikada yapılacak bir sürü iş çıktı," diye açıklıyordu Harney, "gösteriler sırasında kuzinimin evinde kalacak birini karşılamak üzere Creston'a gitmem gerekti."

Kıza sarılmış, saçlarını, dudaklarını öpüyordu. Onun temasının altında Charity'nin ta içindeki şeyler ışığa çıkmak için mücadele ediyor, güneşi gören çiçekler gibi açılıyorlardı. Parmakları birbirine kenetlendi, kanepe yerine kullandıkları şeyde yan yana oturdular. Harney'in geç kaldığı için sıraladığı mazeretleri duymuyor gibiydi genç kız: o yokken binlerce kuşkuyla kıvranıyordu, ama o görünür görünmez nereden geldiğini, onu neyin geciktirdiğini, onu kendisinden uzak tutanın kim olduğunu merak etmekten vazgeçiyordu. Sanki Harney ayrılır ayrılmaz bulunduğu yerler, görüştüğü kişiler artık var olmamalıydılar, tıpkı onun yokluğunda Charity'nin hayatının da boşlukta asılı kaldığı gibi.

Harney genç kızla durmadan, neşeyle konuşuyordu, geciktiği için üzülüyor, insanlar zamanını aldıkları için homurdanıyor, Bayan Hatchard'ın yardımsever heyecanını taklit edip eğleniyordu. "Bay Royall yarın Belediye Binası'nda konuşma yapsın diye Miles'ı gönderdi ona: Benim daha önce haberim olmadı." Charity sessizdi, Harney, "Ne de olsa belki doğrusu budur. Baş-

ka yapacak kimse yok," diye ekledi.

Charity yanıt vermedi. Yarınki törenlerde vasisinin oynayacağı rol umurunda değildi onun. Yavan dünyasını dolduran öteki insanlar gibi onu da yok sayıyordu Charity artık. Hatta ondan nefret etmekten bile vazgeçmişti.

"Yarın seni ancak uzaktan görebileceğim," diye devam etti Harney. "Ama akşam Belediye Binası'ndaki dans var. Başka bir kızla dans etmeyeceğim diye söz vermemi istiyor musun?"

Başka bir kız mı? Başka kızlar da mı var? Harney ile o gizli dünyalarına o kadar kapanmış görünüyorlardı ki bu tehlikeyi bile unutmuştu Charity. Kalbi korkuyla çarptı.

"Evet, söz ver."

Harney güldü, Charity'yi kollarına aldı. "Seni ördek... çok çirkin olsalar bile mi?"

Kızın saçlarını alnından geriye atıp hep yaptığı gibi başını geriye itti, onun üzerine eğildiğinde kendi başı beyaz yıldızın süzüldüğü soluk gökyüzüyle kızın gözlerinin arasına siyah bir gölge gibi girdi...

Bisikletlerine binip karanlık orman yolundan yan yana köye doğru hızla gittiler. Geç saatte doğan ay yusyuvarlak ve pırıl pırıldı, dağ sıralarını sıvı bir griden koyu bir siyaha çeviriyor, gökyüzünün üst tabakalarını saydamlaştırıyor, yıldızlar suya vuran yansıları kadar soluklaşıyorlardı. Ormanın kıyısına, North Dormer'in yarım mil yakınına varınca Harney bisikletinden atladı, son kez öpmek için Charity'yi kollarına aldı, sonra o tek başına yola devam ederken orada bekledi.

Her zamankinden de geç kalmışlardı, Charity bisikleti kütüphaneye götürmek yerine odunluğun duvarına dayadı, kırmızı evin mutfağına girdi. Verena içerde yalnızdı; Charity girince ifadesiz, yumuşak bakışlarını ona çevirdi, sonra raftan bir tabakla bir bardak süt aldı, hiç konuşmadan masaya bıraktı. Charity te-

şekkürünü başını sallayarak ifade etti, oturdu, tabaktaki pastayı iştahla yiyip bardağını boşalttı. Gece vakti hızla bisiklet sürmenin sonucunda yüzü yanıyor, mutfak lambasının titreyen ışığı gözlerini acıtıyordu. Ansızın yakalanıp kafese tıkılan bir gece kuşuna benziyordu.

"Yemekten sonra eve dönmedi," dedi Verena. "Belediye'ye gitti."

Charity onu dinlemiyordu. Ruhu hâlâ ormanda kanat çırpar gibiydi. Tabağıyla bardağını yıkadı, sonra karanlık merdivenden üst kata çıktı. Odasının kapısını açtığında bir mucizeyle karşılaştı. Evden çıkmadan önce öğle sonrası güneşi girmesin diye panjurlarını kapamıştı, ama şimdi aralıktılar, odaya vuran ayışığı, karşıya, yatağının üzerine bir çizgi halinde düşüyor, üzerindeki saf beyazlıktaki ipek elbiseyi görünür kılıyordu. Charity bu elbiseye olanaklarının üstünde para harcamıştı, bütün kızların elbiselerinden güzel olmalıydı; Harney'in hayranlığına layık olduğunu bütün North Dormer'e göstermek istiyordu. Elbisenin üst tarafında, 'alıştırmalara' katılan genç kadınların başlarına takacakları yıldız çiçeğinden bir çelengin altına tutturacakları beyaz peçe katlanmış duruyordu; peçenin yanında da Ally'nin içinde gizemli hazineler sakladığı eski bir sandıktan bulup çıkardığı bir çift saten ayakkabı vardı.

Charity, yatağının üzerine serilmiş bu beyazlığa gözlerini dikti. Harney ile ilk gece buluşmasından sonra gördüğü bir hayali hatırlatmıştı bu beyazlık ona. Artık öyle hayaller görmüyordu... Onların yerini daha sıcak, daha göz kamaştırıcı şeyler almıştı. Ama Ally'nin bütün bu beyaz giysileri yatağın üzerine sermesi budalalıktı, tıpkı Springfield'li Hattie Targatt'ın, Tom Fry ile evlenirken komşular görsün diye sergilediği gelinliğine benzemişti.

Charity saten ayakkabıları eline aldı, merakla inceledi. Gündüz, eski oldukları anlaşılacaktı kuşkusuz, ama ay ışığında fil-

dişinden oyulmuş gibiydiler. Yere oturup denemek istedi, tam uydular, ama ayağa kalkınca yüksek topukların üzerinde sendeler gibi oldu. Zarif ayakkabıların muhteşem bir eğim verip incelttiği ayaklarına baktı. Daha önce böyle ayakkabılar gördüğü olmamıştı, Nettleton'daki mağazaların vitrinlerinde bile... asla, bir tek... evet bir kez aynı biçimdeki ayakkabıları Annabel Balch'ın ayaklarında görmüştü.

Charity onurunun kırıldığını hissetti. Miss Balch North Dormer'e geldiğinde Ally bazen o muhteşem yaratığa dikiş dikerdi ve kuşkusuz giyilmeyen elbiseleri de hediye olarak kabul ederdi. O gizemli sandıktaki hazinelerin hepsi yanında çalıştığı kişilerden gelmeydi; o beyaz ayakkabıların da Annabel Balch'ınkiler olduğu kesindi.

Charity orada durmuş dalgın dalgın ayaklarına bakarken penceresinin altında bir bisikletin zilinin üç kez çın-çın-çın diye çaldığını duydu. Evine dönerken Harney'in verdiği gizli işaretti bu. Charity yüksek ökçelerinin üzerinde sendeleyerek pencereye gitti, panjurları açtı, dışarı sarktı. Harney ona el sallayıp hızla yoluna devam etti, ay ışığının aydınlattığı boş yolda kapkara gölgesi kendisinden önce gidiyor, neşeyle dans ediyordu; genç adam Hatchard'ların alaçamlarının altında gözden kaybolana kadar Charity pencereye yaslanıp onu izledi.

13. Bölüm

Belediye Binası kalabalık ve aşırı sıcaktı. Charity, başını Orma Fry'ın çektiği muslin kıyafetli kızların arasında üçüncü sırada içeriye girerken yeşil halı kaplı sahneyi çevreleyen burmalı kolonların bıraktığı muhteşem etkinin ve yaklaşan kızları görmek için ilk sıralarda onlara doğru dönen başların farkındaydı.

Kendini sahnenin gerisinde, elinde büyük bir yıldızçiçeği ve altın başak buketiyle durup Bay Miles'ın kilisesindeki, harmonyum çalmak üzere Nettleton'dan gelen ve şimdi de çalgının arkasında oturan, gözlerini dalgalanan kızların üzerinde yönetircesine gezdiren orgcu Lambert Sollas'ın sinirli bakışlarına karşılık verirken bulana kadar etrafını sadece şaşkına çeviren, bulanık renklerden ibaret görüyordu.

Az sonra Bay Miles pespembe yüzüyle, gözlerini kırpıştırarak, sanki geniş beyaz giysisinden destek alarak arka taraftan ortaya çıktı, ilk sıralardaki öne eğilmiş başların üzerinde hemen üstünlük kurdu. Kısaca, hızla dua edip geri çekildi; Lambert Sollars başıyla sert bir işaret vererek kızların 'Evim, Güzel Evim'e başlamalarını istedi. Şarkı söylemek neşelendiriyordu Charity'yi, sanki ilk kez içindeki gizli bir coşku fışkırarak çıkacak ve bütün dünyaya meydan okuyacaktı. Kanındaki bütün ateş, yaz toprağının soluğu, ormanın hışırtıları, güneş doğarken kuşların taze cıvıltıları ve öğle vaktinin ağır bitkinliği sanki onun eğitimsiz sesine geçiyor, yanındaki koro o sese destek verip yönlendiriyordu.

Sonra birden şarkı bitti; Bayan Hatchard inci grisi eldivenleriyle salonun dibine doğru kaçamak bir işaret yaptı; Bay Royall

göründü, sahnenin merdivenini çıkarak çiçekle bezeli kürsünün arkasında durdu. Charity'nin çok yakınından geçmişti, genç kız onun ciddi yüzünde, bütün çocukluğu boyunca kendisini ürküten, büyüleyen o heybetli ifadeyi gördü. Ceketi özenle fırçalanıp ütülenmişti, dar, siyah kravatının uçları öylesine aynı boydaydı ki kravatı bağlamak için epeyce çabalamış olması gerekirdi. Avukatın görünüşü Charity'yi çok etkiledi, çünkü onun yüzüne Nettleton'daki geceden beri ilk kez böyle açıkça bakıyordu ve onun bu vakur ve etkileyici tavrında rıhtımdaki o zavallı adamı çağrıştıran en ufak bir şey yoktu.

Bay Royall parmaklarını dayayarak, hafifçe dinleyicilere doğru eğilerek bir an durdu kürsünün gerisinde; sonra doğrulup başladı.

Charity ilk önce onun söylediklerine pek dikkat etmedi; cümle parçacıkları, vurgulanan alıntılar, Honorius Hatchard'a usul gereği yapılan övgü dâhil ünlü adamlara göndermeler dikkatsiz kulaklarını sıyırıp geçti. Ön sırayı dolduran seçkin kişiler arasında Harney'i görmeye çalışıyordu; ama genç adam, eldivenleriyle bir örnek inci grisi şapkası, yanında Bayan Miles ve önemli görünüşlü yabancı bir hanımefendiyle birlikte kürsünün hemen dibinde oturan Bayan Hatchard'ın yakınında yoktu. Charity sahnenin bir ucundaydı, harmonyumu bir perde gibi gizleyen yapraklar yüzünden oturduğu yerden ön sıranın öbür ucunu göremiyordu. Yaprakların köşesinden ya da aralarından Harney'i görme çabası başka şeylere karşı duyarsız kılmıştı onu; ama çabaları başarısız kaldı ve Charity dikkatini yavaş yavaş vasisinin konuşmasına verdi.

Onu dinleyici karşısında konuşurken ilk kez görüyordu, ama yüksek sesle kitap okumasına ya da Carrick Fry'ın evinde kasaba meclisindeki adamlarla konuşmasına alışıktı. Bugün Bay Royall'ın tonlamaları o güne kadar duyduğundan daha da zengin, daha da vakurdu: ağır ağır konuşuyor, aradaki duraklama-

ları dinleyicilerini düşüncelerine sessizce katılmaya davet eder gibi görünüyordu; Charity salondakilerin yüzlerinde bir yanıt ışığı sezdi.

Bay Royall, konuşmasının sonuna geliyordu. "Çoğunuz," dedi, "bu küçük köyle buluşmak üzere bir saatliğine buraya dönmüş olanlarınızın çoğu sadece hacca gider gibi geldi; sonra hareketli kentlerinize ve sizi daha büyük görevlerin beklediği hayatlarınıza geri döneceksiniz. Ancak North Dormer'e dönmenin tek yolu bu değildir. Gençlik yıllarında buradan ayrılmış olan bazılarımız, sizler gibi büyük kentlere ve daha önemli görevlere gidenlerimiz, başka bir biçimde geri döndüler, kalmak üzere döndüler..." Durdu, salonda bir beklenti duygusu dolaştı. "Benim hikâyemin ilginç bir yanı yok, ama ders çıkarılabilir: Sözüm hayatlarını başka yerde kuranlara değil, bu sakin tepeleri bırakıp mücadeleye atılmak üzere gitmeyi şu anda bile planlayan genç adamlara. Öngöremeyecekleri şeyler bu genç adamlardan bazılarının bu eski kasabaya ve eski evlerine geri dönmelerine yol açabilir; temelli kalmak üzere dönebilirler..." Etrafına bakınıp ciddi bir sesle devam etti: "*Temelli*. İşte vurgulamak istediğim budur. North Dormer, yoksul, küçük bir yer, muhteşem bir manzaranın içinde neredeyse görünmez olmuş; belki daha büyük bir yer olabilirdi, manzarayla daha uyumlu olabilirdi, eğer geri dönenlerin içlerinde bu duygu olsaydı, yani *temelli* kalmak üzere dönme arzusu... kalmamak üzere değil, ya da umurlarında olmadan değil...

"Beyler, şimdi her şeyi olduğu gibi görelim. Kimimiz, başka yerlerde başarısızlığa uğradığımız için döndük doğduğumuz yere. Şöyle ya da böyle, işler umduğumuz gibi gitmedi... hayallerimiz gerçek olmadı. Ama başka bir yerde başarısız olmamız burada da başarısız olmamızı gerektirmez. Büyük yerlerde yaşadıklarımız, başarısız olsak da, North Dormer'i daha büyük bir yer yapmamıza yardımcı olmalı... Şu anda bile arzuların se-

sine kulak vermeye, yuvalarına sırt çevirmeye hazırlanan gençler... size şunu söyleyeyim, buralara geri dönerseniz temelli dönün... Bunu yapmak için de buralardan uzaktayken de burayı sevmeye devam etmelisiniz; istemeyerek geri dönseniz bile, kaderin bir cilvesiyle geri döndüğünüzü düşünseniz bile, elinizden geleni yapın, eski kasabanızın tadını çıkarın, evet, hanımlar ve beyler, size bu konudaki formülümü söyleyeceğim, bir süre sonra sizin de benim bugün söylediğim gibi şunu söyleyebileceğinize inanıyorum: 'İyi ki buradayım.' Bana inanın, hepiniz inanın, yaşadığımız yerlere yardım etmenin en iyi yolu, burada yaşadığımız için memnun olmamızdır."

Sustu, kalabalık arasında bir duygu ve şaşkınlık mırıltısı dolaştı. Hiç de bekledikleri bir konuşma değildi bu, ama kendilerini duygulandıracağını sandıkları her şeyden daha çok duygulandırmıştı. "Salonun ortasından biri, "Hele hele!" diye bağırdı. Bu haykırışı coşkulu bir tezahürat izledi, sesler dinerken Charity Bay Miles'ın yanındakine, "*Ne* biçim bir konuşmaydı," dediğini duydu. Sonra da gözlüğünü temizledi Bay Miles.

Bay Royall kürsüden inmiş, harmonyumun önündeki koltuklardan birine oturmuştu. Şık giyimli, beyaz saçlı bir beyefendi –Hatchardların uzaktan akrabası– kürsüye çıktı ve eski meşe kovalar, sabırlı, beyaz saçlı anneler ve çocukların fındık toplamaya gittikleri yer hakkında güzel şeyler söylemeye başladı... Charity de yeniden Harney'i görmek için etrafına bakınmaya başladı.

Ansızın Bay Royall koltuğunu geriye itince harmonyumun önündeki akçaağaç dallarından biri büyük bir çatırtıyla yere devrildi. Öndeki sıranın öbür ucu ortaya çıkınca Charity koltuklardan birinde Harney'i gördü, yanındaki koltukta yüzü ona dönük bir kadın oturuyordu, şapkasının inik kenarı yüzünü yarı yarıya saklıyordu. Charity'nin onun yüzünü görmesine gerek yoktu. Bir bakışta tanıdı o ince bedeni, şapkanın altında toplanmış sarı saçları, bileziklerin üzerine kaydığı uzun, açık renk-

li, kırışık eldivenleri. Dal devrilince genç Bayan Balch yüzünü sahneye döndürdü, zarif, ince dudaklarındaki gülümsemede yanındaki kişinin kulağına fısıldadığı şeyin yansısı duruyordu.

Düşen dalı kaldırmak için birisi geldi, Harney ile Bayan Balch bir kez daha görünmez oldular. Ama o ikisinin yüzü dışında her şey silinmişti Charity'nin gözlerinden. Kendi durumunun çıplak gerçeğini o iki kişi bir çırpıda göstermişlerdi. Sevgilisinin okşamalarının narin perdesinin gerisinde hayatının bütün anlaşılmaz gizemi saklıydı: Başka insanlarla –başka kadınlarla– ilişkileri, fikirleri, önyargıları, ilkeleri, her erkeğin hayatının karıştığı etkilerin ve çıkarların ve hırsların ağı. Harney'in mimarlık konusundaki emelleri hakkında anlattıkları dışında bunların hiçbirini bilmiyordu Charity. Onun önemli kişilerle teması olduğunu, karmaşık bağlantıları bulunduğunu aşağı yukarı tahmin etmişti hep, ancak bütün bunları anlamaktan çok uzak olduğunu hissettiği için bu konunun tamamı düşüncelerinin kıyısında parlak bir pus perdesi gibi asılı kalmıştı. Ön planda olan, her şeyin önüne geçen, Harney'in ışıl ışıl varlığıydı; yüzündeki ışık ve gölgelerdi, genç kız yanına yaklaştığında miyop gözlerinin irileşip kızı içine almak istercesine derinleşmesiydi; ve hepsinden öte, Harney'in sözlerinin kızı kendine çeken, gençliğin ve sevecenliğin coşkusuydu.

Şimdiyse Harney'in kendisinden koptuğunu görüyordu, bilinmeze çekildiğini ve kendi dudaklarına kaç kez yerleşmesini sağladığı, suç ortaklığına işaret eden o hınzır gülümsemeyi uyandıracak sözleri bir başka kıza fısıldadığını görüyordu. Kıskançlığa kapılmamıştı, Harney'in aşkından emindi. Bilinmezden korkuyordu, Harney'i şu anda bile kendisinden uzaklaştırdığını düşündüğü bütün o gizemli güzelliklerden ve kendisinin onlarla mücadele etmekte yetersiz kaldığından.

Sahip olduğu her şeyi vermişti Harney'e, ama hayatın ona sunduğu başka armağanlar yanında kendi verdikleri neydi ki?

Bu tür şeyler yaşayan kızların durumunu şimdi anlıyordu Charity. Sahip oldukları her şeyi verirler ama bunlar yeterli olmazdı: Birkaç andan fazlasını satın almaya yetmezdi.

Sıcak boğucu bir hal almıştı, Charity buharı tüterek üzerine dalga dalga çöken sıcağı hissediyordu, kalabalık salondaki suratlar Nettleton'daki perdeye yansıtılan resimler gibi dans etmeye başlıyordu. Bir an, Bay Royall'ın suratı o bulanık görüntüden sıyrıldı. Harmonyumun önündeki yerine oturmuştu, Charity'nin çok yakınındaydı, gözleri kızın yüzündeydi; yüzü, kızın karmaşık duygularının tam ortasına saplanır gibiydi... Bedensel bir rahatsızlık çöktü Charity'nin üstüne, sonra da öldürücü bir korkuya kapıldı. Küçük evdeki ateşli saatlerin ışığı bir korku aleviyle birlikte aklına düştü.

Gözlerini vasisinden başka yana çevirmeye çalıştı, o sırada Hatchardların kuzeninin konuşmasının sona erdiğini, Bay Miles'ın yeniden kanatlarını çırptığını fark etti. Ağdalı konuşması bölük pörçük Charity'nin şaşkın beyninde geziniyordu... "Kutsal anıların bereketli bir hasatı... Sınanma anlarında düşüncelerinin dua edercesine döneceği kutsanmış bir saat... ve şimdi de Tanrım, yeniden bir araya geldiğimiz bu kutsal gün için alçakgönüllülükle ve heyecanla şükredelim, burada, ta uzaklardan dönüp geldiğimiz eski yuvamızda. Gelecekte onu bize bağışla Tanrım, bütün o sade tatlılığıyla bağışla, eski insanlarının nezaketiyle ve bilgeliğiyle, gençlerinin cesareti ve çalışkanlığıyla, bu masum genç kızların erdemi ve saflığıyla..." Onların bulunduğu yöne doğru beyaz bir kanat çırptı, aynı anda başını sertçe sallayan Lambert Sollas, Auld Lang Syne'ın ilk notalarını çaldı. Charity gözlerini karşıya dikmişti, sonra elindeki çiçekler yere kaydı, kendisi de yüz üstü Bay Royall'ın ayaklarının dibine düştü.

14. Bölüm

North Dormer'deki kutlama doğal olarak aynı kasabaya bağlı köyleri de içine alıyordu, şenlikler Dormer ve iki Creston'dan Dağ'ın kuzey yamacındaki, ilk karın düştüğü ıssız Hamblin'e kadar bütün köylere yayıldı. Üçüncü gün, Creston'da ve Creston Nehri'nde kutlamalar oldu; dördüncü gün baş göstericiler arabalarla Dormer ve Hamblin'e götürüldüler.

Charity küçük eve ancak dördüncü gün ilk kez gidebildi. Şenliklerin başlamasından önceki gece ormanın kıyısında ayrılmalarından beri Harney'i görmemişti. Aradan geçen günlerde ruh hali pek çok kez değişmişti, ama artık Belediye Binası'nda kapıldığı korkudan sıyrılıp aklını başına toplamıştı. Salon aşırı sıcak olduğu, konuşmacılar da susmak bilmediği için bayılmıştı. Sıcaktan başkaları da etkilenmiş, gösteri sona ermeden salondan çıkmışlardı. Bütün öğleden sonra içerisi boğucu olmuş, sonradan herkes salonu havalandırmak için bir şey yapılması gerektiğini söylemişti...

O akşam Charity'nin istemeyerek, salt gitmemekten korktuğu için katıldığı dansta içi yeniden güvenle dolmuştu. İçeri girer girmez kendisini bekleyen Harney'i görmüştü, genç adam tatlı, neşeli gözlerle kendisine yaklaşmış, kızı alıp valse götürmüştü. Charity'nin ayakları müzikle çok uyumluydu, köydeki gençlerden başka kimseyle dans etmemiş olsa da Harney'e ayak uydurmakta zorlanmamıştı. Pistte dönerlerken Charity'nin bütün gereksiz korkuları silinmiş, hatta büyük olasılıkla Annabel Balch'ın ayakkabılarıyla dans etmekte olduğunu bile unutmuştu.

Vals bitince Harney onun elini son bir kez sıkarak yanından

ayrılmış, o sırada içeri girmekte olan Bayan Hatchard ile Bayan Balch'ın yanına gitmişti. Bayan Balch girdiğinde Charity bir an korkuya kapılmış, ama bu uzun sürmemişti. Kendisinin daha güzel olmasının verdiği zafer duygusu ve Harney'in de bunu hissediyor olması bütün kaygılarını bir yana itmişti. Kendisine yakışmayan bir elbise giymiş olan Bayan Balch solgun ve sıkıntılı görünüyordu; Charity onun renksiz kirpikli gözlerinde kaygılı bir ifade olduğunu düşündü. Bayan Balch, Bayan Hatchard'ın yanındaki koltuğa oturdu ve dansa niyetli olmadığı hemen belli oldu. Charity de sık sık dans eden biri değildi. Harney ona, öteki kızlarla da birer kere dans etmesi için Bayan Hatchard'ın ricada bulunduğunu açıkladı; ama her kızı dansa kaldırdığında gelip Charity'den izin aldı, bu da Charity'ye, genç adamla salonda fır dönerken olduğundan daha da eksiksiz, gizli bir zafer duygusu tattırdı.

Metruk evde Harney'i beklerken aklından bütün bunlar geçiyordu. Sıcak ve nemli bir ikindiydi, Charity şapkasını çıkarmış, yerdeki kilimin üzerine boylu boyunca uzanmıştı, evin içi ağaçların altından daha serindi. Kollarını başının altında birleştirmiş, gözlerini Dağ'ın kaba tüylü sırtına dikmişti. Dağ'ın arkasındaki gökyüzü batmakta olan güneşin parça parça pırıltısıyla doluydu; Charity, Harney'in bisikletinin zilini çok geçmeden yolda duymayı bekliyordu. Harney Hamblin'e kuzeni ve arkadaşlarıyla birlikte arabaya binip gitmektense bisikletle gitmeyi seçmişti, böylece oradan daha erken kaçabilir, geri dönerken Hamblin yolundaki metruk eve uğrayabilirdi.

Kendileri yolun üst tarafındaki gizli yerlerinde birbirlerine sarılmışlarken tıka basa dolu arabaların geri dönerken geçip gideceğinin şakasını yapıp gülümsemişlerdi. Bu tür çocukça zaferler Charity'ye hâlâ pervasız bir güvenlik duygusu veriyordu.

Bununla birlikte Belediye Binası'nda, önünde beliriveren ürkütücü görüntüyü henüz tamamıyla aklından çıkaramamıştı.

Devamlılık duygusunu yitirmişti, Harney'le geçirdiği her an artık kuşkunun gölgesinde yaşanacaktı.

Ateşten bir gün batımının önünde Dağ mora dönüşüyor, bıçak sırtına benzeyen titrek bir ışık ikisini birbirinden ayırır gibi görünüyordu; bu alevden duvarın üstünde bütün gökyüzü, tıpkı gölgede kalan soğuk bir dağ gölü gibi soluk yeşil renkteydi. Charity yattığı yerden oraya bakıyor, görünecek ilk beyaz yıldızı bekliyordu...

Görkemli odada kayan gölgeyi fark ettiğinde Charity'nin gözleri hâlâ gökyüzünün uzak noktalarına dikiliydi; gelen herhalde batan güneşe karşı pencerenin önünden geçen Harney olmalıydı. Charity doğrulur gibi oldu, sonra yeniden kollarının üzerine bıraktı kendini. Başındaki taraklar kaymış, saçı kalın bir siyah halat gibi göğsüne düşmüştü. Dudaklarında uykulu bir gülümsemeyle sessizce yatıyordu orada, miskin gözkapakları aralıktı. Kapının kilidinde bir tıkırtı duyunca, "Zinciri açtın mı?" diye seslendi. Kapı açıldı, içeri Bay Royall girdi.

Charity irkilerek doğruldu, oturup sırtını yastıklara dayadı, hiç konuşmadan bakıştılar. Sonra Bay Royall kapıyı sürgüledi, birkaç adım yaklaştı.

Charity ayağa fırladı. "Neden geldiniz?" diye kekeledi.

Batan güneşin son ışıltısı, vasisinin sarı ışıkta kül rengine dönen yüzüne vurmuştu.

"Çünkü burada olduğunu biliyordum," diye kestirip attı adam.

Charity göğsünün üstüne düşen saçının farkındaydı, kendisine çeki düzen vermeden Bay Royall ile konuşamayacakmış gibi hissetti. Elini tarağına attı, saçını toplamayı denedi. Bay Royall sessizce onu seyrediyordu.

"Charity," dedi, "az sonra o burada olur. O gelmeden izin ver de konuşayım seninle."

"Benimle konuşmaya hakkınız yok. Canım ne isterse onu ya-

parım."

"Evet. Peki, canın ne yapmak istiyor?"

"Buna yanıt vermek zorunda değilim, ya da başka bir şeye."

Bay Royall başını çevirdi, aydınlık odada gözlerini gezdirerek durdu orada. Mor yıldız çiçekleri ve kırmızı akçaağaç yaprakları masanın üzerindeki kavanozu doldurmuştu; duvardaki rafta bir lamba, çaydanlık, fincanlar ve tabakları duruyordu. Masanın çevresinde yelken bezinden sandalyeler diziliydi.

"Demek burada buluşuyorsunuz?" dedi adam.

Sesi sakin ve kontrollüydü, bu da Charity'yi rahatsız etti. Şiddete, şiddetle karşılık vermeye hazırdı, ama adamın her şeyi böyle serinkanlılıkla kabullenmesi kızı savunmasız bırakmıştı.

"Buraya bak, Charity, senin üzerinde hakkım olmadığını söyleyip duruyorsun. Buna iki açıdan bakabilirsin, ama bunu seninle tartışmayacağım. Bütün bildiğim, seni elimden geldiğince iyi yetiştirdiğim, hep iyiliğini istediğim, bir tek istisnası oldu bunun, yarım saatliğine. O yarım saati öteki yaptıklarımla karşılaştırmak haksızlıktır, sen de farkındasın bunun. Farkında olmasan benim evimde yaşamaya devam etmezdin. Öyleyse benim de bazı şeyler yapma hakkım doğuyor; senin başını dertten uzak tutmaya çalışma hakkı. Aklına başka bir şey getirme."

Charity sessizce dinledi, sonra da güldü. "O zaman başımın derde girmesini bekleyin," dedi. Bay Royall bir an sustu, söyleyeceklerini tartar gibiydi. "Yanıtın bu mu?"

"Evet, bu."

"Eh, ben de beklerim o zaman."

Ağır ağır arkasını döndü, tam o sırada Charity'nin beklediği şey oldu; kapı açıldı, Harney içeri girdi.

Genç adam şaşırarak durdu, ama hemen kendini topladı, gözlerinde dürüst bir ifadeyle Bay Royall'ın yanına gitti.

"Beni mi görmeye geldiniz efendim?" dedi soğuk bir sesle, oranın efendisi olduğunu gösterircesine şapkasını masanın üze-

rine atarken.

Bay Royall yine ağır ağır etrafına bakındı, sonra gözlerini genç adama çevirdi.

"Burası sizin eviniz mi?" diye sordu.

Harney güldü. "Eh, herkesin olduğu kadar benim de. Ara sıra resim yapmaya geliyorum buraya."

"Ve Bayan Royall ile buluşmaya mı?"

"Bana o şerefi verdiğinde..."

"Evlendiğinizde onu buraya mı getireceksiniz?"

Müthiş ve ezici bir sessizlik oldu. Öfkeden titreyen Charity öne doğru bir adım attı, sonra sesini çıkarmadan kaldı olduğu yerde, konuşamayacak kadar aşağılanmış hissediyordu kendini. Harney yaşlı adamın bakışlarına dayanamayıp gözlerini yere eğmişti; ama yine kaldırdı, Bay Royall'a dik dik bakarak, "Bayan Royall çocuk değil," dedi, "ondan sanki çocukmuş gibi söz etmeniz tuhaf değil mi? Bana kalırsa buraya istediği gibi gelip gitmekte özgür hissediyor kendini, kimseye hesap vermeden." Biraz durup devam etti: "Bana bir sorusu olursa yanıtlamaya hazırım."

Bay Royall genç kıza döndü: "O zaman seninle ne zaman evleneceğini sor ona..." Yeniden sessizlik oldu, Bay Royall kesik kesik güldü, sesi gıcırdar gibiydi. "Cesaret edemezsin, değil mi!" diye haykırdı aniden, coşarak. Charity'nin yanına yaklaştı, sağ kolunu kaldırdı, tehdit edercesine değil, trajik bir tavırla kızı uyarırcasına.

"Cesaret edemezsin, bunu sen de biliyordun... nedenini de biliyorsun!" Yeniden genç adama döndü. "Siz de ona neden evlenme teklif etmediğinizi biliyorsunuz, neden böyle bir niyetiniz olmadığını da. Çünkü buna gerek duymuyorsunuz, başka erkekler de duymaz. Bunu bilemeyecek kadar budala olan tek erkek benim; sanırım benim düştüğüm hataya düşecek başka biri yoktur, ne Eagle ilçesinde ne de başka bir yerde. Charity'nin

ne olduğunu, nereden geldiğini herkes biliyor. Annesinin Nettleton kasabasından bir kadın olduğu, Dağlılardan birinin peşine takıldığı, onunla Dağ'da barbarlar gibi yaşadığı biliniyor. O kadını orada on altı yıl önce gördüm, bu çocuğu alıp buraya getirmek için gittiğimde. Annesinin sürdürdüğü yaşamdan çocuğu kurtarmak için gitmiştim oraya, ama keşke o köpek kulübesinde bıraksaymışım onu..." Sustu, karanlık bakışlarını iki gence dikti, sonra ötelere, kenarı alev alev tutuşmuş tehditkâr Dağ'a baktı; Harney ile Charity'nin kaç kez kır sofralarını kurdukları masaya oturdu, ellerini yüzüne kapattı. Harney alnını kırıştırarak pencereye yaslanmış duruyordu; ipin ucunda sallanan küçük bir paketi parmaklarında çeviriyordu... Charity Bay Royall'ın bir-iki kez derin derin içini çektiğini duydu, adamın omuzları titriyordu. Biraz sonra ayağa kalktı, odanın karşı tarafına yürüdü. Gençlere bir daha bakmadı, eliyle yoklayarak kapıyı bulmasını, sürgüyü çekmeye çalışmasını seyrettiler; sonra dışarıya, karanlığa çıktı.

O gittikten sonra uzun bir sessizlik oldu. Charity Harney'in konuşmasını bekledi; ama görünüşe göre ilk başta genç adam söyleyecek bir şey bulamıyordu. Sonunda konuyu değiştirircesine, "Acaba burayı nasıl buldu?" diye sordu.

Charity yanıt vermeyince Harney elindeki paketi bir kenara bırakıp onun yanına geldi.

"Çok üzüldüm canım... bunların olmasına..."

Genç kız başını gururla arkaya attı. "Ben hiç üzgün değilim, bir an bile!"

"Hayır."

Charity onun kendisine sarılmasını bekledi, ama Harney kararsızlık içinde arkasını döndü kıza. Günün son aydınlığı Dağ'ın arkasında kaybolmuştu. Odadaki her şey grileşmiş, şekiller belirsizleşmişti, meyve bahçesinin altındaki çukurdan yukarıya sonbahar nemi yükseliyor, soğuk eli gençlerin kızarmış

yanaklarına dokunuyordu. Harney odanın karşı tarafına yürüdü, sonra geri gelip masaya oturdu.

"Gel," dedi, emredercesine.

Charity onun yanına oturdu, Harney paketin ipini çözdü, birkaç sandviç çıkardı içinden.

"Bunları Hamblin'deki ziyafetten çaldım," dedi, gülerek, eliyle kızın önüne iterken. Kız da güldü, birini alıp yemeye başladı.

"Çay hazırlamadın mı?"

"Yo, unuttum."

"Tamam, suyu ısıtacak zaman yok artık." Başka bir şey söylemedi, karşılıkla oturarak sandviçlerini yemeye devam ettiler. Küçük odaya karanlık çökmüştü, Charity Harney'in yüzünü bulanık görüyordu. Genç adam birden masanın üzerinden uzanıp kızın elini tuttu.

"Bir süreliğine buradan gideceğim, bir-iki aylığına belki; bazı işlerim var; sonra döneceğim... O zaman evleniriz."

Sesi bir yabancının sesiydi: Charity'nin tanıdığı o titreşimlerden yoksundu. Eli kıpırdamadan Harney'in elinin altında duruyordu, çekmedi, başını kaldırdı, Harney'e yanıt vermek istedi. Ama sözcükler boğazına takılıp kaldı. Sanki tuhaf bir ölüm haberi almış gibi, birbirlerine duydukları güven ve sevgiyle kımıldamadan oturdular. Sonunda Harney ürpererek ayağa fırladı. "Tanrım! Çok nemli burası, artık pek gelemeyiz." Şöminenin rafına gitti, ince bir mum alıp yaktı; menteşesiz panjurlardan birini camsız pencereye dayadı, mumu masaya koydu. Mumun alevi genç adamın kırışık alnına garip bir gölge düşürüyor, dudaklarındaki gülümsemeyi sırıtışa benzetiyordu.

"Ama iyiydi, değil mi Charity?.. Ne oldu, neden orada durmuş bana bakıyorsun? Burada güzel günler geçirmedin mi?" Kızın yanına gidip onu göğsüne bastırdı. "Başka günler de olacak... bir sürü gün olacak... daha neşeli.... Daha da güzel... değil mi sevgilim?"

Kızın başını geriye itti, kulağının altını, boynuyla birleştiği noktayı, saçlarını, gözlerini ve dudaklarını öptü. Charity ona umarsızca sarıldı, Harney onu kanepenin üzerine, dizlerine çekerken genç kız ikisinin birlikte derin bir uçuruma yuvarlanır gibi olduklarını hissetti.

15. Bölüm

O gece, her zamanki gibi, ormanın kenarında vedalaştılar.

Harney ertesi sabah erkenden ayrılacaktı oradan. Charity'den, kendisi dönene kadar kimseye bir şey söylememesini istedi, genç kız kendisine de tuhaf gelen bir duyguyla bu ertelemeye memnun oldu. Sırtında bütün öteki duygularını uyuşturan kurşun gibi ağır bir utanç yükü vardı, Charity en ufak bir duygusunu dışarı vurmadan vedalaştı genç adamla. Durmadan yinelediği geri dönme vaatleri neredeyse yaralayıcıydı. Onun geri dönmeyi amaçladığından kuşkusu yoktu Charity'nin, onun kuşkuları çok daha derinde, çok daha az tanımlanabilir durumdaydı.

İlk buluşmalarında gelecek günlerin hayalini aklından geçirdiğinden beri onun kendisiyle evleneceğini aklına bile getirmemişti Charity. Aklından çıkarması da gerekmemişti o düşünceyi; zaten öyle bir düşünce yer etmemişti orada. Ne zaman geleceğe baksa Harney'le aralarında büyük bir uçurum bulunduğunu, tutkularının o uçurumun bir yanından öbür yanına kurduğu köprünün de bir gökkuşağı kadar dayanıksız olduğunu içgüdüsel olarak hissediyordu. Ama Charity nadiren bakıyordu geleceğe, yaşadığı her gün öylesine zengindi ki Charity'yi tamamıyla içine çekiyordu. Şimdi ilk duygusu her şeyin farklı olacağıydı, kendisi de Harney'in gözünde farklı bir insan olacaktı. Ayrı ve somut kalmayacak, başkalarıyla karşılaştırılacaktı, bilinmeyen şeyler beklenecekti kendisinden. Korkmayacak kadar gururluydu, ama özgür ruhu zayıflamaktaydı...

Harney döneceği günü belirtmemişti, önce her şeyi yoluna

koyması gerektiğini söylemişti. Kesin bir şeyler söyleyebilecek duruma gelince yazacağına dair söz vermişti, Charity'ye adresini bırakmış, ondan da kendisine yazmasını istemişti. Ama verdiği adres Charity'yi ürkütmüştü. New York'ta, Beşinci Cadde'deki bir kulübün adresiydi ve ikisinin arasında aşılmaz bir engel oluşturuyor gibiydi. İlk günlerde, bir-iki kez Charity eline bir kâğıt almış, gözlerini ona dikmiş, ne söyleyeceğini düşünmeye çalışmıştı; ancak yazacağı mektubun hedefine ulaşmayacağını hissediyordu. Daha önce Hepburn'dan daha uzaktaki birine mektup yazdığı olmamıştı.

Harney'in ilk mektubu, gitmesinden yaklaşık on gün kadar sonra geldi. Tatlı ama ciddiydi, Creston River'daki çilli çocukla gönderdiği neşeli küçük notlara hiç benzemiyordu. Kesinlikle geri dönme niyetinde olduğunu söylüyor, ama tarih vermiyordu, kendisi işleri yoluna koyana kadar planlarından kimseye söz edilmemesi konusundaki anlaşmalarını hatırlatıyordu Charity'ye. Ne zaman geri dönebileceğini henüz bilemiyordu, ama her şey hallolur olmaz döneceğinden emin olmalıydı Charity.

Mektubu, ölçülemeyecek kadar uzak yerlerden geldiği ve yolda anlamının çoğunu yitirdiği duygusuyla okudu Charity; karşılık olarak kendisi de Creston Falls'un renkli bir kartpostalını yolladı, üzerine 'Charity'den sevgilerle' yazmıştı. Bunun acınacak kadar yetersiz olduğunun farkındaydı, kendisini ifade edemediği için genç adamda bir soğukluk ve isteksizlik izlenimi bırakacağını umarsızlık içinde anlıyordu; ama elinden bir şey gelmiyordu. Bay Royall'ın zoruyla o sözcükler dudaklarından dökülene kadar Harney'in evlilikten hiç söz etmediğini unutamıyordu; kendisini genç adama bağlayan büyüyü silkinip atacak gücü olmasa da içinde hiçbir duygu doğmuyordu, kaçamayacağı bir kaderi karşı çıkmadan bekler gibi görüyordu kendini.

Kırmızı eve döndüğünde Bay Royall'ı görmemişti. Harney'den ayrıldığı günün ertesinde, sabah odasından çıkıp alt kata indiğinde Verena, vasisinin Worcester ve Portland'a gittiğini söylemişti. Temsil ettiği sigorta acentelerine genellikle yılın o döneminde rapor verirdi, gidişinin aniliği dışında durumda olağandışı bir şey yoktu. Adamı pek düşünmedi Charity, sadece evde olmamasından memnun oldu...

North Dormer, kısa süre gündemde kaldıktan sonra normal yaşamına dönerken Charity ilk günlerde ortada görünmedi, ortalık yatışırken de kimse onun farkına varmadı. Ama sadık Ally'den uzun süre kaçınamayacaktı. Yuvaya Dönüş haftası bittikten sonra ilk birkaç gün Charity kütüphanede görevi olmadığı zaman tepelerde dolaşarak Ally'den kaçtı; ama ondan sonra yağmurlar başladı, böyle bir öğle sonrasında arkadaşını evde bulacağına emin olan Ally elinde dikişiyle kırmızı eve geldi.

İki kız üst katta, Charity'nin odasında oturdular. Boş duran ellerini kucağına koyan Charity kurşun gibi ağır hayallere dalmıştı, karşısındaki alçak bir hasır koltukta oturan, ince dudaklarını birbirine bastırıp dizlerine yerleştirdiği elişinin üzerine eğilen Ally'yi görmüyor gibiydi.

"Kırmaların arasından kurdele geçirmek benim fikrimdi," dedi Ally gururla, kenarlarını bastırdığı bluzu incelemek üzere geri çekilirken. "Bayan Balch içindi: dehşetli memnun kaldı." Biraz durup tiz sesini garip bir tarzda titreterek ekledi: "Bu fikri Julia'nın üzerinde gördüğüm bir şeyden aldığımı ona söylemeye cesaret edemedim."

Charity neşesiz gözlerle baktı ona. "Julia'yı hâlâ ara sıra görüyor musun?"

Ally kızardı, Julia'dan istemeyerek söz etmiş gibiydi. "Ah, ondaki şu kırmaları çok uzun zaman önce görmüştüm..."

Yeniden sessizlik oldu, sonra Ally devam etti. "Bayan Balch bana bu sefer bir sürü iş bıraktı."

"Neden, gitti mi ki?" diye sordu Charity, birden durumu anlayarak.

"Bilmiyor muydun? Hamblin'deki kutlamanın ertesi sabahı gitti. Erkenden Bay Harney'le birlikte arabada giderken gördüm onu."

Pencereye düzenli vuran yağmur ve Ally'nin elindeki makasın ara sıra tıkırdamasıyla ölçülen bir sessizlik daha oldu.

Ally güldü, düşünceliydi. "Biliyor musun, gitmeden önce bana ne dedi? Beni Springfield'e aldıracağını, düğünü için kendisine bir şey hazırlamamı istediğini söyledi."

Charity ağırlaşan gözkapaklarını kaldırarak Ally'nin hareket halindeki parmaklarının yukarısında gidip gelen solgun, sivri yüzüne baktı.

"Evleniyor mu?"

Ally bluzu dizlerinin üzerine bıraktı, gözlerini ona dikip oturdu. Dudakları ansızın kurumuş gibiydi, diliyle ıslattı.

"Öyle sanıyorum... dediklerinden öyle anladım... Sen bilmiyor muydun?"

"Nereden bileyim?"

Ally yanıt vermedi. Bluzun üstüne eğildi, makasın ucuyla teyel ipliklerinden birini çıkarmaya başladı.

"Ben bilemem ama... burada insanlar onun Bay Harney'le nişanlandığını söylüyorlar."

Charity bir kahkaha atarak ayağa kalktı, kollarını başının üstüne kaldırıp tembel tembel gerindi.

"Eğer insanların evlenecek dediği herkes evlenseydi sen başını kaldırmadan gelinlik dikerdin," dedi, alaycı bir tavırla.

"Neden, evleneceğine inanmıyor musun?" diye sordu Ally.

"Evlenmeleri benim inanıp inanmamama bağlı değil ki."

"Öyle de... Partinin verildiği gece elbisesi üzerinde düzgün durmuyor diye ağladığını biliyorum sadece. O yüzden hiç dansa..."

Charity dalgın dalgın Ally'nin kucağında duran dantelli giysiye bakarak ayakta durdu. Birden atılıp yakaladı onu.

"O zaman dans ederken bunu da giyemeyecek," dedi aniden vahşileşmişti; bluzu genç ve güçlü elleriyle sıkıca tutarak parçaladı, yırtılan kumaşı yere fırlattı.

"A, Charity..." diye bağırdı Ally, ayağa fırlarken. İki kız uzunca bir süre yırtılan giysinin iki yanında karşı karşıya durdular. Sonra Ally gözyaşlarına boğuldu.

"Ah, de diyeceğim şimdi ben ona? Ne yapacağım? Gerçek danteldi bu!" diye sızlandı düdük gibi çıkan sesiyle hıçkırırken.

Charity hiç yumuşamadan baktı ona. "Buraya getirmemeliydin zaten," dedi, solukları hızlanırken. "Başkalarının giysilerinden nefret ediyorum, sanki kendileri buraya gelmiş gibi oluyor." Bu açıklamadan sonra iki kız yeniden bakıştılar, sonunda Charity, ıstırapla içini çekip, "Ah, git artık," dedi, "yoksa senden de nefret edeceğim..."

Ally gidince de hıçkırıklar içinde yatağının üzerine attı kendini.

Uzun süren fırtınayı kuzey batıdan esen sert rüzgârlar izledi, dindiğinde tepeler yavaş yavaş kehribar rengine boyandı, göğün mavisi koyulaştı, büyük beyaz bulutlar tepelerin önünde kar yığınları gibi sıralandılar. Bayan Hatchard'ın bahçesindeki akçaağaçların kuru yaprakları çimenlerin üzerinde savrulmaya başladı, Hatıra Kitaplığı'nın üzerindeki sarmaşık beyaz verandayı kızılla canlandırdı. Altın rengi, parlak bir sonbahardı. Günler ilerlerken sarmaşığın alevi git gide genişleyen açıklı-koyulu kızıl dalgalarla tepelerin yamaçlarına yayıldı, karaçamlar ateşin çevresindeki incecik sarı haleler gibi ışıldadılar, akçaağaçlar tutuşup için için yandılar, ormanın akkorunun önünde köknarların koyu rengi çivit mavisine dönüştü.

Geceler soğuktu, kuru kuru parlayan yıldızlar o kadar yüksekteydi ki daha ufak ve daha canlı görünüyorlardı. Bazen,

Charity uzun saatler boyu yatağında uyanık yatarken kendini o dönüp duran ateşlere bağlanmış ve onlarla birlikte büyük, kara gökkubbenin altında sallanırmış gibi hissediyordu. Geceleri pek çok plan yapıyordu... işte o zaman Harney'e mektup yazmak istiyordu. Ama mektuplar asla kâğıda dökülmüyordu, çünkü ona söylemek istediklerini nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. Bu yüzden bekledi. Ally ile konuştuğundan beri Harney'in Ally Balch'la nişanlandığına ve 'işleri yoluna koyma'ya, kendisiyle genç adam arasmdaki bağın koparılmasının da dâhil olacağına emin olmuştu. Kıskançlıkla kapıldığı ilk öfkesi dinince bu konuda başarısız olmaktan korkmadı. Harney'in geri geleceğine ve en azından o anda onun sevdiği kızın Bayan Balch değil de kendisi olduğuna emin oldu. Ama o kız yine de rakibiydi, çünkü Charity'nin anlamayı ya da başarmayı beceremeyeceğini hissettiği ne varsa o temsil ediyordu. Annabel Balch, Harney'in evlenmesi gereken kız olmasa da en azından onun evlenmesinin doğal sayılacağı türden bir kızdı. Charity kendini onun karısı olarak gözlerinin önüne getirememişti bir türlü; bu görüntüyü koruyup gündelik hayattaki sonuçlarını hayal edememişti; ama Annabel Balch'ı Harney'in yanında bu konumda gayet güzel hayal edebiliyordu.

Bunları ne kadar çok düşünürse felaket duygusu o kadar çöküyordu üstüne: koşullara karşı mücadele etmenin yararsızlığını hissediyordu. Uyum sağlamayı asla bilememişti; sadece kırmayı, yırtmayı ve mahvetmeyi biliyordu. Ally ile arasında geçen sahne, bir çocuk gibi vahşice davrandığı için utanç içinde bırakmıştı onu. Harney buna tanık olsaydı neler düşünürdü? Ama Charity şaşkın zihninde bu olayı evirip çevirdiğinde, benim yerimde uygar bir insan olsaydı ne yapardı diye düşündü ama bunu kafasında canlandıramadı. Bilinmedik güçlere karşı eşit olmayan bir mücadele içinde olduğu duygusuna kapılmıştı.

Bu duygu onu sonunda harekete geçmeye zorladı. Bay

Royall'ın çalışma odasından bir kâğıt aldı, bir akşam Verena yatmaya gittikten sonra mutfaktaki lambanın ışığında Harney'e ilk mektubunu yazmaya koyuldu. Çok kısaydı mektup:

Eğer söz verdiysen Annabel Balch'la evlenmelisin. Bu konuda kendimi kötü hissetmemden korkuyor olabilirsin. Ben senin doğru olanı yapmanı isterim.

Seni seven Charity.

Ertesi sabah erkenden postaya verdi mektubu ve birkaç gün kalbinde nedense büyük bir hafiflik duydu. Sonra da neden mektubunun yanıtının gelmediğini merak etmeye başladı.

Bir gün kütüphanede tek başına oturmuş bunları kafasından geçirirken çevresindeki kitap dolu duvarlar dönmeye, dirseklerini dayadığı gül ağacından masa sallanmaya başladı. Baş dönmesini, Belediye Binası'ndaki çalışmaların yapıldığı gün hissettiğine benzer, dalga dalga gelen bir mide bulantısı izledi. Ama Belediye Binası kalabalıktı, boğucu bir sıcak vardı, kütüphaneyse boştu ve öyle soğuktu ki ceketini çıkaramamıştı bile. Beş dakika önce kendini gayet iyi hissediyordu, şimdiyse ölecek gibiydi. İsteksizce üzerinde çalıştığı dantel parmaklarının arasından kaydı, çelik tığ yere düştü. Nemli ellerini şakaklarına bastırdı, rahatsızlık bir dalga gibi içinden geçerken Charity masaya dayandı. Yavaş yavaş kendine geldi, birkaç dakika sonra ayağa kalktı, sarsılmıştı, dehşet içindeydi, şapkasını bulup aldı, sendeleyerek açık havaya çıktı. Eve doğru uzanan ve bitmek bilmeyen yolda sürüklenerek ilerlerken güneşli sonbahar çevresinde dönüyor, yuvarlanıyor, kükrüyordu.

Kırmızı eve yaklaşırken kapıda tek atlı bir araba görünce yüreği hopladı. Oysa elinde seyahat çantasıyla arabadan inen kişi Bay Royall'dı. Adam Charity'nin geldiğini gördü, verandada bekledi. Genç kız onun, sanki tuhaf bir şey görmüş gibi gözle-

rini üzerine diktiğinin farkındaydı, rahatlamak için umarsız bir çabayla başını geriye attı. Gözleri buluştu, Charity, "Döndünüz mü?" diye sordu, hiçbir şey olmamış gibi; Bay Royall de, "Evet, döndüm," dedi, kızdan önce eve girdi, çalışma odasının kapısını açtı. Charity kendi odasına çıktı, ayaklarının altında zamk varmış gibi merdivenin basamaklarına yapışıyordu.

İki gün sonra Nettleton'da trenden indi, istasyondan tozlu meydana çıktı. Kısa süren soğuklar sona ermiş, hava Harney'le birlikte aynı sahneye adım attıkları 4 Temmuz'da olduğu kadar yumuşayıp ısınmıştı. Meydanda aynı kırık-dökük külüstür arabalar ve kaptıkaçtılar bedbince dizilmişlerdi, kürek kemiklerinin üzerine sinek ağları atılmış sıska atlar başlarını bıkkınca sağa sola sallıyorlardı. Charity lokantaların ve bilardo salonlarının üstündeki tabelaları ve ana caddeden aşağıya, yolun sonundaki parka doğru küçülerek uzayan yüksek direklerin tepesindeki uzun telleri gördü. Telleri izleyerek, başını öne eğerek hızla yürüdü, sonunda köşesinde tuğla bir yapı olan geniş bir sokağa ulaştı. Sokağın karşı tarafına geçti, tuğla yapının cephesine kaçamak bakışlar attı; sonra arkasına dönüp kenarı pirinç korkuluklu dik bir merdivene açılan bir kapıdan geçti. İkinci sahanlıkta bir kapıyı çaldı, fırfırlı bir önlük takmış kıvırcık saçlı, melez bir kız onu bir hole aldı; arka ayaklarının üzerinde oturan doldurulmuş bir tilki ziyaretçilere kartvizitlerini bırakacakları bir tepsi tutuyordu. Holün gerisinde, üzerinde 'Büro' yazılı buzlu camlı bir kapı vardı. Gösterişli genç kadınların yaldızlı çerçeveli büyük fotoğraflarının altında duran tüylü kadifeden kanepelerle döşenmiş güzel bir odada birkaç dakika bekledikten sonra Charity büroya alındı.

Buzlu camlı kapılardan geçip dışarı çıktığında Dr. Merkle de peşinden geldi ve Charity'yi başka, daha küçük bir odaya aldı, orası da tüylü kadifelerle ve yaldızlı çerçevelerle tıka basa dol-

durulmuştu. Dr. Merkle küçük parlak gözleri, alnının üzerine düşen gür siyah saçları, olağandışı beyazlıkta ve düzgünlükte dişleri olan tombul bir kadındı. Sırtında dökümlü siyah bir elbise vardı, göğsünde altın zincirler ve süsler sallanıyordu. Elleri iri ve pürüzsüzdü, hareketleri hızlıydı; misk ve asit fenik kokluyordu.

İnci gibi dişlerini göstererek gülümsedi Charity'ye. "Otur canım. Kendine gelmek için bir şey içmek ister misin? Hayır mı?.. Eh, o zaman bir dakika uzan lütfen... Şimdilik yapılacak bir şey yok; ama bir ay kadar sonra, yeniden uğrarsan... iki-üç günlüğüne seni kendi evime alabilirim, hem hiç de sorun olmaz. Tanrı aşkına! Bir dahaki sefere akıllı ol da böyle surat asma..."

Charity irileşen gözlerle baktı ona. Bu takma saçlı, takma dişli, yüzünde sahte, ölümcül bir gülümseme olan kadın, inanılmaz bir suça karşı bağışıklık mı öneriyordu ona? O zamana kadar Charity sadece kendinden tiksindiğinin, ürkütücü bir bedensel sıkıntısı olduğunun farkındaydı; şimdi, birdenbire, annelik gibi ciddi bir sürprizle karşılaşmıştı. Durumu konusunda yanılmadığına emin olmak istemiş, başka bir çözüm bulamadığı için bu berbat yere gelmişti; kadın da onu Julia gibi sefil bir yaratık sanmıştı... Bu düşünce o kadar korkunçtu ki, yerinden fırladı, bembeyaz olmuştu, tir tir titriyordu, öfke nöbetlerinden birine kapılmak üzereydi.

Hâlâ gülümseyen Dr. Merkle de kalktı. "Neden bu kadar acele ediyorsun?" diye sordu. "Burada kanepeme uzanabilirsin." Sustu, gülümsemesi daha sevecenleşti. "Daha sonra, evde bu konu konuşulursa ve sen de bir süre uzaklaşmak istersen... Boston'da bir hanım arkadaşım var, kendine eşlik edecek birini arıyor... Sen tam onun aradığı kişisin, canım..."

Charity kapıya ulaşmıştı. "Kalmak istemiyorum. Buraya tekrar gelmek istemiyorum," diye kekeledi, eli kapının tokmağındaydı; ama Dr. Merkle atılıp onu eşikte yakaladı.

"Tamam öyleyse. Beş dolar lütfen."

Charity doktorun sıkılmış dudaklarına ve sert ifadeli yüzüne umarsızca baktı. Elindeki son parayı Bayan Balch'ın berbat olan bluzu için Ally'ye vermişti, tren bileti ve doktorun ücreti için arkadaşından dört dolar borç almıştı. Doktor ücretinin iki dolardan fazla olacağını aklına bile getirmemişti.

"Bilmiyordum... O kadar para yok yanımda..." diye kekeledi, gözyaşlarına boğulurken.

Dr. Merkle kesik kesik güldü, ama dişleri ortaya çıkmadı; Charity acaba bu müesseseyi eğlence olsun diye mi işlettiğini sanıyordu, diye kısaca sordu. Konuşurken dik sırtını kapıya dayamıştı, yakaladığı kişiyle pazarlık eden zalim bir gardiyan gibiydi.

"Demek daha sonra gelip kapatacaksın borcunu? Ben bu lafları çok duydum. Bana adresini ver, paramı ödemezsen ben de faturayı ailene yollarım... Ne? Ne dediğini anlayamıyorum. Bu da mı işine gelmedi? Kendi harcamalarını ödeyecek parası olmayan bir kız için fazla güzelsin..." Durdu, Charity'nin bluzuna taktığı mavi taşlı broşa dikti gözlerini.

"Üzerinde böyle bir mücevher varken, hayatını kazanmak zorunda olan bir hanımla böyle konuşmaya utanmıyor musun?.. Benim tarzım değil ve sadece iyilik etmek için yapıyorum bunu... ama sen bu broşu rehin bırakmak istersen hayır demem... Evet, elbette, paramı getirdiğinde broşunu geri alırsın..."

Eve dönerken büyük ve beklenmedik bir gönül rahatlığı duydu Charity. Harney'in hediyesini o kadına bırakmak dehşet vericiydi, ama aldığı haberin karşılığında böyle bir bedel bile fazla değildi. Tren tanıdığı manzaraların içinden geçerken yarı aralık gözlerle oturdu; önceki yolculuğunun anıları şimdi kuru yapraklar gibi gözlerinin önünde uçuşmak yerine uyuyan tohumlar gibi kanında olgunlaşıyorlardı. Kendini yalnız hissetmenin nasıl olduğunu bir daha asla bilmeyecekti. Her şey ansızın ber-

raklaşıp basitleşmiş gibiydi. Onun çocuğunu karnında taşıdığına göre artık kendini Harney'in eşi olarak hayal etmekte zorlanmıyordu; kendi mutlak hakkının yanında Annabel Balch'ın talebi duygusal bir genç kız düşü gibi kalıyordu.

O akşam, kırmızı evin bahçe kapısında, Ally'yi alacakaranlıkta beklerken buldu. "Tam kapadıkları sırada postaneye gitmiştim," dedi Ally, "Will Targatt sana bir mektup geldiğini söyledi, ben da alıp getirdim."

Ally mektubu uzattı, büyük bir sempatiyle bakıyodu Charity'ye. Bluzun yırtıldığı günden beri arkadaşına bakarken gözlerinde hep yeni ve korku dolu bir hayranlık okunuyordu.

Charity gülerek kaptı mektubu. "Ah, teşekkür ederim, iyi geceler," diye seslendi omzunun üstünden, bahçe yolunda koşarak uzaklaşırken. Orada bir an daha oyalansa Ally'nin peşinden geleceğini biliyordu.

Üst kata koştu, karanlıkta el yordamıyla odasına girdi. Kibriti arayan ve mumu yakan elleri titriyordu, mektubun zarfı öyle sıkı yapıştırılmıştı ki makası bulup keserek açması gerekti. Sonunda yazılanı okudu:

Sevgili Charity,

Mektubunu aldım, beni ne kadar duygulandırdığını söylemem mümkün değil. Elimden geleni yapacağıma güvenmiyor musun? Açıklaması çok güç olan şeyler vardır, bunları haklı çıkarmak daha da zordur; ama senin cömertliğin her şeyi kolaylaştırıyor. Yapabileceğim tek şey, anlayışın için sana gönülden teşekkür etmek. Doğru olanı yapmamı istediğini söylemen bana ifade edemeyeceğim kadar yardımcı oldu. Hayallerimizin gerçekleşmesi için en ufak bir umut varsa benim geri döndüğümü göreceksin demektir; ben o umudu henüz yitirmedim.

Charity mektubu bir çırpıda okudu; sonra yeniden, yeniden okudu, her seferinde daha da yavaş ve inceden inceye üzerinde durarak. İfade öyle güzeldi ki Nettleton'daki centilmenin İncil tablolarını anlamakta zorlandığı kadar zorlandı bu mektubu anlamakta; ama giderek mektubun özünün son birkaç kelimede yattığının farkına vardı: "Hayallerimizin gerçekleşmesi için en ufak bir umut varsa..."

Demek Harney bundan bile emin değildi. Her bir kelimenin ve söylenmeyen her sözün, Annabel Balch'ın önceliğinin itirafı olduğunu şimdi anlıyordu. Demek Harney'in o kızla nişanlandığı, o nişanı bozmanın bir yolunu henüz bulamadığı doğruydu.

Charity mektubu okurken, onu yazmanın genç adama neye mal olduğunu anladı. Israrlı bir talepten kaçmaya çalışıyor değildi, zıt sorumluluklar arasında dürüstçe ve pişmanlıkla mücadele ediyordu. Harney serbest olmadığını kendisinden sakladı diye onu düşüncelerinde bile kınamıyordu Charity; onun davranışında kendisininkinden daha fazla eleştirilecek bir şey de göremiyordu. Daha ilk baştan onun kendisini arzuladığından daha çok kendisinin ona ihtiyacı olmuştu, onları birbirine sürükleyen güç, bir ormanın yapraklarını dallarından söken büyük bir fırtına kadar karşı konulmazdı... ama aralarında, o karmaşanın ortasında sabit ve dimdik duran bir şey vardı: Annabel Balch'ın yıkılmaz figürü.

Harney'in ifade ettiği bu gerçekle yüz yüze gelince Charity gözlerini mektuba dikip oturdu. Sırtından aşağı buz gibi bir ürperti indi, içinden kopan çığlıklar boğazını tıkadı, tepeden tırnağa sarstı onu. Bir süre keder dalgaları onu yakalayıp sağa sola fırlattı, öyle ki onların saldırılarına bilinçsizce karşı koymak dışında her şey silindi gözünden. Sonra yavaş yavaş zavallı aşkının her evresini korkunç bir netlikle yeniden yaşamaya başladı. Söylediği budalaca sözler geldi aklına, Harney'in verdiği neşeli yanıtlar, havai fişeklerin arasında kendisini karanlıkta ilk

öpüşü, birlikte mavi broşu seçmeleri, gezici vaizden kaçarken düşürdüğü mektuplar yüzünden kendisiyle alay etmesi. Bütün bu anılar ve daha binlercesi beyninin içinde uğuldadı, sonunda Harney'in yakınlığı o kadar gerçek oldu ki başını bir çiçek gibi geriye eğerken onun parmaklarını saçlarının arasında, sıcak soluğunu yanağında hissetti. Bütün bunlara sahipti Charity, kanına girmişler, kendisinden bir parça olmuşlardı, karnındaki çocuğu oluşturuyorlardı; böyle iç içe girmiş hayat liflerini birbirinden ayırmak olanaksızdı.

Buna inanmak ona yavaş yavaş güç verdi, Harney'e yazacağı mektubun ilk sözcüklerini zihninde kurmaya başladı. Hemen yazmak istiyordu, heyecandan titreyen ellerle çekmecesinde mektup kâğıdı aramaya başladı. Ama kalmamıştı, aşağıya inip alması gerekiyordu. Mektubun o anda yazılması gerektiğine dair körinançlı bir duygu girmişti içine, sırrını kelimelere dökmesi kendisine güven ve güvenlik sağlayacaktı sanki; mumunu alarak aşağıya, Bay Royall'ın çalışma odasına gitti.

O saatte Bay Royall'ın orada olmayacağından emindi, yemeğini yemiş ve Carrick Fry'a gitmiş olmalıydı. Charity karanlık odanın kapısını itip açtığında elindeki mumun ışığı adamı aydınlattı, karanlıkta yüksek arkalıklı koltuğunda oturuyordu. Kollarını koltuğun kolçaklarına dayamış, başını hafifçe öne eğmişti, ama Charity içeri girince hemen doğruldu. Gözgöze geldiklerinde genç kız irkildi, gözlerinin ağlamaktan kızarmış olduğunu, seyahatinin verdiği yorgunluk ve heyecanın yüzünden okunacağını hatırlamıştı. Ama kaçmak için geç kalmıştı, orada durup sessizce adama baktı.

Bay Royall koltuğundan kalkmıştı, ellerini uzatarak kızın yanına geldi. Hareketi öyle beklenmedikti ki genç kız onun ellerini ellerine almasına izin verdi, böyle hiç konuşmadan durdular, sonunda Bay Royall ciddi bir sesle, "Charity, beni mi arıyordun?" diye sordu.

Genç kız ellerini hızla çekti, bir adım geriledi. "Ben mi? Yo..." Mumu masaya bıraktı. "Mektup kâğıdı alacaktım, o kadar." Adamın yüzü gerildi, gür kaşları gözlerine düştü. Yanıt vermeksizin masanın çekmecesini açtı, bir kâğıtla bir zarf çıkardı, kıza doğru itti. "Mühürü de istiyor musun?" diye sordu.

Kız başıyla onaylayınca mührü de verdi Bay Royall. Bunu yaparken Charity onun gözlerini kendisine dikmiş olduğunu hissetti, solgun yüzüne vuran mum ışığının şişmiş hatlarını çarpıtacağını ve gözlerinin altındaki siyah halkaları büyüteceğini biliyordu. Kâğıdı kaptı, adamın acımasız bakışları altında kendine güvenini yitiriyordu, onun gözlerinde kendi durumunun korkunç bir biçimde anlaşıldığını ve o odada Bay Royall'ın Harney'i kendisiyle evlenmeye zorladığı günün ironik anısını okur gibiydi. Adamın bakışları, Charity'nin o kâğıdı, tıpkı kendi söylediği gibi onu bırakıp giden sevgilisine mektup yazmak için aldığını bildiğini gösterir gibiydi. O gün onu nasıl küçümseyerek terslediğini hatırladı Charity, eğer durumumu bilse kimbilir eskinin öcünü nasıl alır diye düşündü. Arkasını dönüp merdivenden yukarı koştu; ama odasına girdiğinde kafasının içinde bekleyen bütün sözcükler çoktan uçup gitmişti...

Harney'in yanına gidebilse her şey farklı olurdu; kendisini ona göstermesi genç adamın kafasındaki anıları canlandırırdı. Ama hiç parası kalmamıştı, böyle bir yolculuğa çıkmak için kimseden para isteyemezdi. Yazmaktan ve Harney'in yanıtını beklemekten başka çaresi yoktu. Uzunca bir süre boş kâğıdın başına çöktü kaldı; ama hissettiklerini tam anlamıyla ifade edecek sözcükleri bulamadı...

Harney, Charity'nin kendisi için her şeyi kolaylaştırdığını yazmıştı, böyle olduğuna da memnundu genç kız; işleri zorlaştırmak istemiyordu. İstese bunu yapabileceğini biliyordu; Harney'in kaderi onun ellerindeydi, tek yapacağı ona gerçeği söylemekti; ama tam da bu gerçek onun elini kolunu bağlıyor-

du... Bay Royall'la beş dakika karşı karşıya kalmak genç kızın son hayallerini de yıkmış, onu North Dormer'in bakış açısına geri getirmişti. 'Her şey yoluna girsin diye' evlenen kızın kaderi Charity'nin gözlerinin önünde belli belirsiz, acımasızca dikiliyordu. Köyde yaşanan pek çok aşk hikâyesinin böyle sonuçlandığını görmüştü. Zavallı Rose Coles'in acınası evliliği bunlardan biriydi; onun ya da Halston Skeff'in ne işine yaramıştı bu? Rahibin onları evlendirdiği günden beri birbirlerinden nefret ediyorlardı; yaşlı Bayan Skeff'in canı ne zaman gelinini aşağılamak istese, "Çocuğun sadece iki yaşında olduğu kimin aklına gelir ki? Yedi aylık doğan bir bebek için ne kadar da iri değil mi?" demesi yeterdi. North Dormer, lekelenen kızlara hoşgörüyle bakardı ama bu nedenle birini kapmayı başaranlarla da alay ederdi. Charity Julis Hawes'un birisini kapmayı reddetmesini hep anlayışla karşılamıştı.

Ama Julia'nınkinden başka seçenek yok muydu? Kadife kanepeler, yaldızlı çerçeveler arasındaki beyaz yüzlü kadın gözlerinin önünde canlanınca irkildi Charity. Bildiği kadarıyla mevcut düzende kendi bireysel serüvenine yer yoktu...

Panjurların karanlık boşluklarını soluk gri ışık çizgileri delene kadar soyunmadan koltuğunda oturdu. Sonra ayağa kalkıp panjurları açtı, odaya ışık doldu. Yeni doğan günle birlikte kaçınılmaz gerçeği daha da keskin hatlarla algıladı, aynı anda harekete geçmesi gerektiğini de hissetti. Aynada kendine baktı, sonbahar şafağında bembeyaz olan yüzünü gördü, yanakları kızarmış, gözlerinin altı çökmüştü, kendisine kalsa asla fark etmeyeceği, ama Dr. Merkle'nin teşhisinden sonra açıkça ortaya çıkan durumunun bütün işaretlerini de gördü. Meraklı köylülerin bu işaretleri görmemelerini bekleyemezdi; bedeninin biçimini yitirmesine kalmadan yüzünün kendisini ele vereceğini biliyordu.

Penceresinden sarkarak karanlık ve ıssız manzaraya göz gez-

dirdi; panjurları kapalı olan kül rengi evlere, mezarlığın üst tarafında kemer oluşturan baldıranlara doğru tırmanan kurşuni yola, yağmurlu gökyüzünün önünde ağır bir kütle gibi duran Dağ'a baktı. Doğuda, ormanın yukarısında ışık yayılıyordu; ama o ışığın üstünde de bulutlar yığılıydı. Bakışları ağır ağır tarlaların üstünden geçip tepelerin zikzaklı kavisine uzandı. O canlı halkaya o kadar sık bakmıştı ve bu halkanın içinde kalanların başına herhangi bir şey gelir mi diye öyle merak etmişti ki...

Gözleri tepelerin oluşturduğu halkayı izlerken zihni de bir daire çizmiş ve bilinçli bir tercihle olmasa da kararını vermişti Charity. Sorularının tek yanıtını Dağ'da bulmasının, kendisini kıstıran ve tedirgin eden her şeyden ister istemez oraya kaçmasının kendi kanındaki bir şeyden kaynaklandığını düşünüyordu. Ne olursa olsun şimdi yağmurlu şafağın önünde belirmişti Dağ, ona baktıkça sonunda oraya gerçekten gideceğini açık bir şekilde anlıyordu.

16. Bölüm

Yağmur kesildi, Charity bir saat sonra dışarı çıktığında güneş tarlaların üzerinde pırıl pırıl parlıyordu.

Harney gittikten sonra Charity bisikletini Creston'daki sahibine geri vermişti, Dağ'a kadar yürüyerek gidebileceğine emin değildi. Metruk ev, yolunun üstündeydi; ama geceyi orada geçirme düşüncesi dayanılmazdı; Hamblin'e kadar durmadan yürümeyi, gücü tükenirse orada bir kulübede uyumayı tasarlıyordu. Hazırlıklarını ihtiyatla yapmıştı. Yola çıkmadan önce kendini zorlayarak bir bardak süt içip bir parça ekmek yemişti; bez torbasına da Harney'in her zaman bisikletindeki çantasında bulundurduğu çikolatalardan bir paket koymuştu. Her şeyden önce gücünü korumak istiyordu Charity ve kimsenin dikkatini çekmeden hedefine ulaşmayı...

Sevgilisinin yanına giderken defalarca uçarcasına geçtiği yolu tekrar izledi. Creston karayolundan ormana sapan yolun ayrıldığı dönemece varınca gezici vaizin çadırını –çoktan sökülüp başka yere kurulmuştu– ve adamın sözleri karşısında nasıl dehşete düştüğünü hatırladı; şişman gezici vaiz, "Kardeşim, Hazreti İsa her şeyi bilir. İçeri girip günah çıkartmak istemez misin?" demişti. Şimdi hiçbir günah duygusu taşımıyordu Charity, tek arzusu sırrını saygısız gözlerin karşısında savunmak ve yaşamını, köyün katı kurallarını tanımayan insanların arasında yeniden başlatmaktı. Bu dürtüsü düşünce biçimini almadı; sadece bebeğini kurtarması ve onunla birlikte hiç kimsenin kendilerini rahatsız etmeyeceği bir yere gizlenmesi gerektiğini biliyordu.

Durmaksızın yürüdü, saatler ilerledikçe ayakları ağırlaş-

tı. Metruk eve kadar olan yolun her adımının üzerinden tekrar geçmesi talihin kötü bir cilvesi gibiydi, meyve bahçesini ve yüklü dalların arasından meyilli gümüş grisi çatıyı görünce gücü ansızın tükendi, yolun kenarına çöktü. Yoluna devam etmek, kırık kapının ve üzerleri kızıl kuşburnu dolu, budanmamış güllerin yanından geçebilmek için cesaretini toplamaya çalışarak uzunca bir zaman oturdu orada. Birkaç yağmur damlası düşünce Harney'le birlikte loş odada birbirlerine sarılıp oturdukları ılık akşamlar ve öpüşmelerinin arasında duydukları sağanakların damdaki gürültüsü geldi aklına. Sonunda, orada biraz daha oyalanırsa yağmur yüzünden metruk evde gecelemesi gerekeceğini anlayan Charity ayağa kalktı, beyaz bahçe kapısından ve bakımsız bahçeden gözlerini kaçırarak yürümeye başladı.

Zaman ilerledi, adımları git gide yavaşladı, ara sıra dinlenmek, bir parça ekmek ya da yolun kenarında bulduğu bir elmayı yemek için duruyordu. Her adımda bedeni daha da ağırlaşır gibiydi, bebeği şimdiden bedenine bunca yük bindirdiğine göre daha sonra onu nasıl taşıyacağını düşündü. Rüzgâr çıkmış, yağmuru dağıtmış, dağdan aşağı sertçe esmeye başlamıştı. Bulutlar yeniden alçaldı, Charity'nin yüzüne birkaç beyaz ok çarptı: Hamblin'e düşen ilk kar. Issız köyün ilk damları sadece yarım mil uzaktaydı, genç kız köyü geçmeye niyetliydi, Dağ'a o gece varmayı deneyecekti. Ne yapacağını tam olarak planlamamıştı, sadece Dağ'a gidince Liff Hyatt'ı arayacak, ondan kendisini annesine götürmesini isteyecekti. Charity de bebeğiyle aynı koşullarda doğmuştu; annesinin sonraki yaşamı ne olursa olsun ister istemez geçmişi hatırlıyordu genç kız, kendi karşılaştığı zorluklarla karşılaşacak bir kıza sahip olmanın ne olduğunu da.

Ansızın o öldürücü bitkinlik yeniden çöktü üzerine, banka oturup başını bir ağaç gövdesine yasladı. Uzun yol ve bulutlu manzara gözlerinin önünden silindi, bir süre dehşet verici bir karanlığın içinde başıboş dönüp durduğunu hissetti. Son-

ra o da silindi.

Gözlerini açtığında yanında bir atlı araba duruyordu, arabadan atlayan bir adam da şaşkın gözlerle kendisine bakıyordu. Yavaş yavaş kendine gelen Charity adamın Liff Hyatt olduğunu gördü.

Onun kendisine bir şey sormakta olduğunu zorlukla fark etti, sessizce baktı adama, konuşabilmek için gücünü toparlamaya çalışıyordu. Sonunda sesi gırtlağından kurtuldu, fısıltıyla, "Dağ'a çıkıyorum," dedi.

"Dağ'a mı?" diye yineledi adam, kenara çekilerek; o çekilirken Charity onun arkasında kalan arabada sırtında kalın paltosu, pembe yanakları, Grek burnunun üzerine oturttuğu gözlüğüyle tanıdık bir yüz gördü.

"Charity! Ne işin var senin burada?" diye bağırdı Bay Miles, dizginleri atın sırtına atıp arabadan yuvarlanarak inerken.

Charity yorgun gözlerini kaldırıp baktı. "Annemi göreceğim."

İki adam bakıştılar, bir an ikisi de konuşmadı.

Sonra Bay Miles, "Hasta görünüyorsun canım, yol da çok uzun. Sence bu akıllıca bir fikir mi?"

Charity ayağa kalktı. "Ona gitmem gerek."

Silik, neşesiz bir gülümseme Liff Hyatt'ın yüzünün hatlarını gerdi, Bay Miles tereddütle konuştu yeniden. "O zaman biliyorsun... Söylediler mi sana?"

Kız gözlerini ona dikti. "Ne demek istediğinizi bilmiyorum. Anneme gitmek istiyorum."

Bay Miles düşünceli gözlerle inceledi onu. Charity onun bakışlarının değiştiğini görür gibi oldu, yüzüne kan hücum etti. "Sadece anneme gitmek istiyorum," diye yineledi.

Bay Miles elini genç kızın koluna koydu. "Çocuğum, annen ölüyor. Liff Hyatt beni almak için geldi. Arabaya bin, bizimle gel."

Kızın arabaya binmesine yardım edip yanına oturttu, Liff

Hyatt arkaya tırmandı, Hamblin'e doğru yola çıktılar. İlk başta Charity Bay Miles'ın sözlerinin anlamını tam kavrayamamıştı; arabada oturmanın verdiği bedensel rahatlama ve Dağ'a doğru güven içinde gidiyor olması rahibin sözlerinin etkisini silmişti. Ama kafasını toplayınca anlamaya başladı. Dağ'dakilerin vadidekilerle pek az ilişkisi olduğunu biliyordu; oraya, ölmek üzere olan biri için çağrılan rahip dışında hiç kimsenin gitmediğini hep duyardı. Şimdi ölmekte olansa kendi annesiydi... Demek ki Dağ'da da dünyanın herhangi bir yerindeki kadar yalnız olacaktı. O anda kaçamayacağı bir yalnızlık dışında hiçbir şey hissedemiyordu; sonra, bu korkunç görevi yerine getirecek kişinin Bay Miles olmasının tuhaflığı şaşırttı Charity'yi. Dağ'a gitme zahmetine girişecek birine hiç benzemiyordu. Ama işte yanındaydı, atı kendinden emin bir şekilde yönetiyor, böyle koşullar altında birlikte olmalarında en ufak bir tuhaflık yokmuş gibi gözlüğünün altından genç kıza şefkatle bakıyordu.

Charity bir süre konuşamadı, Bay Miles da bunu anlar gibiydi, kıza soru sormaya kalkışmadı. Çok geçmeden genç kızın gözlerine dolan yaşlar bitkin yanaklarına aktı; adam da gözyaşlarını görmüş olmalıydı ki kızın elini tutup alçak sesle, "Seni üzen şeyin ne olduğunu bana anlatmak ister misin?" dedi.

Kız başını iki yana sallayınca rahip ısrar etmedi; ama biraz sonra yine, sözlerinin duyulmasını istemeyerek alçak sesle, "Charity," dedi, "North Dormer'e gelmeden önceki çocukluğun hakkında ne biliyorsun?"

Charity kendine hâkim oldu, "Bay Royall'ın bir gün bana söylediği dışında hiçbir şey. Babam hapse girdiği için beni alıp getirdiğini söylemişti."

"O zamandan beri hiç gitmedin mi oraya?"

"Hiç."

Bay Miles yine sustu, sonra, "Şimdi benimle gelmene memnun oldum," dedi. "Belki anneni ölmeden görürüz, o da senin

geldiğini bilir."

Hamblin'e varmışlardı, yağan kar yolun kenarındaki yabanotlarınını ve kuzeye bakan damları yer yer beyaza boyamıştı. Burası, Dağ'ın granit yüzünün altında yoksul, kasvetli bir köydü, köyden çıkar çıkmaz arabaları yamacı tırmanmaya başladı. Yol dik ve tekerlek izleriyle doluydu, yokuş yukarı giderken at rahvan yürüyüşe geçti, altlarındaki dünya ormanlarla tarlaların ve fırtınalı lacivert uzaklıkların birbiriyle yer değiştirdiği manzaranın içinde küçüldü.

Charity, Dağ'a hep bu şekilde tırmanılacağını hayal etmişti ama gözlerinin önünde açılacak manzaranın bu kadar geniş olacağını tahmin edememişti, dört bir yanda açılan bu yabancı toprakları görmek ona Harney'in uzakta oluşunu farklı bir biçimde hissettirdi. Her şeyin en uzak sınırındaymış gibi görünen dağların son sırasının millerce uzağında olduğunu biliyordu Harney'in, New York'a gidip onu bulmayı nasıl oldu da düşünebildim diyordu şimdi içinden.

Yolun yukarılarında arazi daha da çok rüzgâr tutuyordu, kar altında aylarca kalmaktan sararmış dağ otlarıyla kaplı çayırlardan geçtiler. Çukurlarda birkaç huş ağacı titreşiyor ya da yabani üvez ağaçlarında kızıl salkımlar parlıyordu; granit kayaların çıkıntılarını karartan sadece üç-beş çam görülüyordu. Açık yamaçları rüzgâr sertçe yalıyordu; at rüzgâra başını öne eğip böğürlerini sıkarak karşı koydu, ara sıra araba sarsılıyor, Charity yan tarafa tutunmak zorunda kalıyordu.

Bay Miles ağzını açmıyordu; kızın yalnız kalmak istediğini anlamış görünüyordu. Biraz sonra izledikleri yol ikiye ayrıldı, hangi tarafa sapacağına karar verememiş gibi dizginlere asıldı rahip. Liff Hyatt arka taraftan başını uzattı, rüzgârda sesini duyurmaya çalışarak, "Sola..." diye bağırdı, bodur çam ağaçlarının oluşturduğu bir ormana girdiler, Dağ'ın öbür yüzünden aşağı inmeye başladılar.

Bir-iki mil kadar sonra bir açıklığa vardılar, taşlık arazide yer alan tek katlı iki-üç ev rüzgâra karşı korunmak istercesine kayaların arasına sinmiş gibiydi. Olsa olsa kulübe denebilecek evler, kütükler ve kaba kalaslarla yapılmışlardı, damlarından teneke soba boruları uzanıyordu. Güneş batmaktaydı, aşağıdaki dünya alacakaranlığa bürünmüştü ama ıssız yamaçta ve oraya sinmiş evlerin üzerinde hâlâ sarımsı bir ışıltı vardı. Az sonra ışık soldu, görünüm sonbahar akşamının koyu karanlığına gömüldü.

"İşte orası," diye bağırdı Liff, uzun kolunu Bay Miles'ın omzunun üstünden uzatarak. Rahip sola saparak kuzukulağı ve ısırganotlarıyla kaplı çorak bir topraktan geçti, kulübelerin en harap görüneninin önünde durdu. Pencerelerin birinden yamru yumru bir soba borusu çıkmıştı, öteki pencerelerin kırık camlarının yerine paçavralar ve kâğıtlar tıkılmıştı.

Böyle bir evle karşılaştırıldığında bataklıktaki kahverengi ev pek çok kişiye yuva olabilirdi.

At arabası kulübeye doğru ilerlerken akşam karanlığının içinden iki-üç sokak köpeği havlayarak fırladı, genç bir adam ağır adımlarla sokak kapısına yaklaştı, gözlerini gelenlere dikti. Charity loş ışıkta genç adamın yüzünde, tıpkı sobanın yanında uyurken gördüğü Bash Hyatt gibi donuk bir ifade olduğunu gördü. Genç adam köpekleri susturmaya kalkışmadı, Bay Miles arabadan inerken o da sarhoşlukla karışık bir uyuşukluktan sıyrılır gibi kapıya yaslanıp kaldı.

"Burası mı?" diye sordu rahip, Liff'e, alçak sesle; Liff başıyla doğruladı.

Bay Miles Charity'ye döndü. "Şu atı bir dakika tutuver canım; önce ben gireyim içeri," dedi, dizginleri kızın eline verirken. Charity itiraz etmeksizin aldı dizginleri, Bay Miles ile

Liff eve girerlerken o gözlerini gitgide kararan manzaraya dikip bekledi. İki adam kapıdaki gençle birkaç dakika konuştular, sonra Bay Miles geri geldi. Rahip yaklaşırken Charity onun pembe suratında tedirgin, ciddi bir ifade olduğunu fark etti.

"Annen ölmüş, Charity; benimle gelsen iyi olur," dedi rahip.

Charity arabadan indi, Liff atı alıp götürürken o da rahibin peşinden gitti. Kapıya yaklaşırken içinden, "Ben burada doğdum... Ben buraya aitim..." diyordu. Güneşle yıkanan vadilerin ötesindeki Dağ'a bakarken sık sık böyle geçirmişti içinden; ama o zamanlar bir anlamı yoktu, şimdiyse gerçeğe dönüşmüştü. Bay Miles nazikçe kolunu tuttu kızın, birlikte evin tek odası olduğu anlaşılan yere girdiler. İçerisi o kadar karanlıktı ki, Charity iki fıçının üzerine uzatılan kalaslardan oluşmuş bir masanın çevresinde oturan ya da yerde yayılan on-on iki kadar kişiyi zorlukla seçebildi. Bay Miles ile Charity içeri girdiğinde odadakiler ilgisizce baktılar onlara, boğuk sesli bir kadın, "Rahip geldi," dedi. Ama kimse yerinden kımıldamadı.

"Cenaze burada mı?" diye sordu rahip.

Genç adam yanıt vermek yerine başını odadakilere çevirdi. "Mum nerede? Mum getirin demiştim size," dedi, masaya dayanıp sallanan bir kıza, birden sinirlenmişti. Kız yanıtlamadı onu, ama adamlardan biri kalktı, köşelerin birinden bir şişenin içine sıkıştırılmış mumu aldı.

"Nasıl yakacağım bunu? Soba söndü," diye homurdandı kız.

Bay Miles kalın giysilerinin altını yoklayarak bir kutu kibrit çıkardı. Kibrit çakıp muma tuttu, az sonra karanlığın içinden gece hayvanları gibi beliren sıtmalı, solgun yüzlere cılız bir ışık halkası yansıdı.

"Mary şurada," dedi biri; şişeyi eline alan Bay Miles masanın arkasına geçti. Charity de peşine takıldı, ikisi birlikte odanın bir

köşesinde, yerde duran bir şiltenin yanına gittiler. Şiltede bir kadın yatıyordu, ama ölüye benzemiyordu, sarhoş olup o pis yatağa düşerek uyuyakalmış gibiydi, sanki onu olduğu gibi, üzerindeki paçavraları çıkarmadan öylece bırakmışlardı. Kolunun biri başının üstündeydi, bacaklarından biri yırtık etekliğinin altında yukarı çekilmiş, öteki bacağı çıplak dizine kadar açıkta kalmıştı; yırtık çorabı bileğine düşmüş, şişmiş, parlak bir bacak. Kadın sırtüstü yatıyordu, hareketsiz gözleri Bay Miles'ın elinde titreyen muma dikiliydi.

"Az önce öldü," dedi kadınlardan biri, ötekilerin omuzlarının üstünden; delikanlı da, "Demin içeri girince buldum onu," diye ekledi.

Hafifçe gülümseyen, düz saçlı, yaşlıca bir adam öne geldi: "Şöyle oldu: Daha dün gece ona dedim ki, eğer almazsan, bırakırsan, dedim ona..."

Biri adamı geri çekti, duvara dayalı bir banka doğru itti, adam yere düştü, kimsenin dinlemediği hikâyesini anlatmayı sürdürdü.

Bir sessizlik oldu, sonra masaya dayanıp sallanan genç kadın ansızın grubu iki yana iterek geldi, Charity'nin karşısında durdu. Ötekilerden daha sağlıklı ve sağlam görünüyordu, hava koşullarının yıprattığı yüzünün huysuz bir güzelliği vardı.

"Kim bu kız, kim getirdi onu buraya?" dedi, mum hazırlamadı diye kendisini azarlayan genç adama gözlerini kuşkuyla dikerek.

Bay Miles, "Ben getirdim," dedi. "Mary Hyatt'ın kızı o."

"Ne? O da mı?" diye atıldı kız; bunun üzerine genç adam lanet okuyarak ona döndü. "Kes sesini kahrolası, ya da çık dışarı," dedi; sonra yeniden eski kayıtsızlığına büründü, banka çöktü, başını duvara dayadı.

Bay Miles mumu yere bırakmış, kalın paltosunu çıkarmıştı. Charity'ye döndü. "Gel yardım et bana," dedi.

Şiltenin yanında yere diz çöktü, ölmüş kadının gözkapaklarını kapadı. Titreyen, midesi bulanan Charity rahibin yanına çömeldi, annesinin bedenini düzeltmeye çalıştı. Ürkütücü bir şekilde parlayan bacaktaki çorabı yukarı çekti, eteğini eskimiş, yamrulmuş botlarına kadar indirdi. Bunları yaparken annesinin yüzüne baktı, zayıf ama şişmiş yüzündeki aralanmış dudaklarında kırık dişlerini gösteren bir gülümseme donmuştu. O yüzde insani hiçbir işaret yoktu, çukurdaki bir köpek leşi gibi yatıyordu orada, ona dokunan Charity'nin elleri soğudu.

Bay Miles kadının kollarını göğsünde kavuşturdu, üzerine kendi paltosunu serdi. Sonra yüzünü mendiliyle örttü, içinde mum yanan şişeyi de başının yanına bıraktı. İşini bitirince ayağa kalktı.

"Tabut yok mu?" diye sordu, arkasındakilere dönerek.

Bir an şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu; sonra vahşi kız konuştu. "Sen getirseydin ya, burada tabutu nereden bulacağız, söylesene?"

Odadakilere bakan Bay Miles, "Nasıl olur da tabutu hazır etmezsiniz?" diye ısrar etti.

"Diyorum ya, tabutu olan daha iyi yatar," diye mırıldandı yaşlı bir kadın. "Ama zaten onun hiç yatağı olmadı ki..."

"Soba da onun değildi," dedi düz saçlı adam, savunmaya geçerek.

Bay Miles onlara sırtını döndü, birkaç adım uzaklaştı. Cebinden bir kitap çıkarmıştı, biraz durduktan sonra dua kitabını açıp okumaya başladı, cılız ışık sayfalara vursun diye kitabı iyice önde ve aşağıda tutuyordu. Charity, şiltenin yanında çömeldiği yerde kalmıştı; annesinin yüzü örtüldüğü için yanında kalmak daha kolaydı şimdi, annesinin yüzünün hangi evrelerden geçerek ölüme ulaştığını dehşet verici bir biçimde gösteren

o canlı yüzleri de görmemiş oluyordu böylece.

"Diriliş ve yaşam benim" diye okumaya başladı Bay Miles İncil'den; "Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır... Derim yok olduktan sonra, yeni bedenimle Tanrıyı göreceğim.

Yeni bedenimle Tanrıyı göreceğim! Charity mendilin altındaki o açık ağzı ve taşlaşmış gözleri düşündü, çorabını çekmiş olduğu parlak bacağı da...

"Rab verdi, Rab aldı..."

Grubun gerisinde birden mırıltılar, ayak sürümeleri duyuldu. "Sobayı ben getirdim," dedi düz saçlı, yaşlıca adam, ötekilerin arasından kendine yol açarak. "Creston'a gidip satın aldım... Şimdi alıp götürmeye hakkım var... kim hakkın yok derse tepelerim..."

"Otur yerine, kahrolasıca!" diye bağırdı, bankta duvara sırtını dayayıp uyuşuk uyuşuk oturan uzun boylu genç.

"Çünkü insan beyhude bir gölgede yürüdü ve kendini beyhude yere üzdü; mal-mülk biriktirdi ve bunları kimin toplayacağını bilemedi..."

"Eh, onun bu," diye araya girdi arkadan bir kadın, korkuyla inleyerek.

Uzun boylu genç adam toparlanıp ayağa kalktı. "Çenelerinizi tutmazsanız hepinizi dışarı atarım, hepinizi birden," diye bağırdı, peşinden sövgüler sıralayarak. "Siz devam edin rahip... aldırmayın onlara..."

"İsa yeniden dirildi ve uyuyanların ilk meyveleri oldu... İşte size bir sır açıklıyorum. Hiç birimiz ölmeyeceğiz; son borazan çalınınca hepimiz bir anda, göz açıp kapayana dek değiştirileceğiz. Evet, borazan çalınacak, ölüler çürümez olarak dirilecek, ve biz de değiştirileceğiz... Çünkü bu çürüyen beden çürümezliği, bu ölümlü beden ölümsüzlüğü giyinmelidir. Çürüyen ve ölümlü beden çürümezliği ve ölümsüzlüğü giyinince, ‹‹Ölüm yok edildi, zafer kazanıldı!›› diye yazılmış olan söz yerine

gelecektir..."[6]

Bu güçlü sözcükler Charity'nin öne eğik başına birer birer çarptı, duyduğu dehşeti yatıştırdı, karmaşayı bastırdı, arkadaki, sarhoş bakışlı yaratıklara hükmettiği gibi ona da hükmetti. Bay Miles son sözcüğü de okuyup dua kitabını kapattı.

"Mezar hazır mı?" diye sordu.

Rahip dua okurken içeri girmiş olan Liff Hyatt başıyla evet dedi, ötekileri itip şiltenin yanına geldi. Ölmüş kadınla bir tür kan bağı var gibi görünen genç adam oturduğu banktan kalktı, sobanın sahibi olduğunu söyleyen adam da ona katıldı. İkisi birlikte şilteyi tutup kaldırdılar; ama sağlam tutamamışlardı, palto yere kaydı, o umarsız sefaleti içinde zavallı ölünün bedeni ortaya çıktı. Paltoyu yerden alan Charity onu yeniden koydu annesinin üstüne. Liff bir fener getirmişti, az önce konuşan yaşlı kadın feneri aldı, küçük grup geçsin diye kapıyı açtı. Rüzgâr durmuştu, gece çok karanlıktı, acı bir soğuk vardı. Yaşlı kadın önden yürüdü, elindeki fener sallanıyor, bitimsiz bir karanlıkla kuşatılmış kuru otlar ve kaba yapraklı çalılar önünde soluk bir leke gibi yayılıyordu.

Bay Miles Charity'nin koluna girdi, yan yana şiltenin arkasından yürüdüler. Sonunda feneri taşıyan kadın durdu, Charity fenerin ışığının, şilteyi taşıyanların öne eğilmiş sırtlarına ve kazılan çukurdan çıkarılan toprak yığınının üzerine vurduğunu gördü. Genç kızın kolunu bırakan Bay Miles toprak yığınının öbür tarafında kalan çukura gitti; erkekler eğilip şilteyi mezara bırakırlarken rahip yeniden okumaya başladı:

"İnsanı kadın doğurur, Günleri sayılı ve sıkıntı doludur. Çiçek gibi açıp solar, Gölge gibi gelip geçer.[7] Yine de yüce Rab, yüce Tanrım, merhametli kurtarıcı, bizi ebedi ölümün acılarından koru..."

---

6 (Korintliler, 15:51, 15:53, 15:54)
7 (İncil, Eyüp, 14:1, 2)

"Yavaş ol... indi mi aşağı?" diye cıyakladı sobanın sahibi olduğunu iddia eden adam; genç adam da omzunun üstünden, "Işığı yukarı kaldırsana, ne duruyorsun?" diye seslendi.

Bir sessizlik oldu, fenerin ışığı açık mezarın üstünde gidip geliyordu. Biri uzanıp Bay Miles'ın paltosunu aldı... Bay Miles, "Yo, yo, mendil kalsın," diye atıldı, sonra elinde kürekle yaklaşan Liff Hyatt mezara toprak doldurmaya başladı.

"Yüce rabbimiz hayata veda eden bu kardeşimizin ruhunu kendi merhametine almaktan hoşnut olduğu için biz de kardeşimizin bedenini toprağa veriyoruz, toprak toprağa, kül küle, toz toza..." Toprakları mezara boşaltan Liff'in sıska omuzları fenerin ışığında yükselip alçalıyordu. "Aman Tanrım, donmuş bu," diye mırıldandı, avcuna tükürüp yırtık gömleğinin yeniyle terli yüzünü silerken.

"O her şeyi kendine bağlı kılmaya yeten gücünün etkinliğiyle zavallı bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hale getirecektir..."[8] Son bir kürek dolusu toprak Mary Hyatt'ın zavallı bedeninin üzerine döküldü, Liff küreğe dayanıp durdu, kürek kemikleri gösterdiği çaba yüzünden hâlâ inip kalkıyordu.

"Rabbim, bize merhamet et, İsa Mesih bize merhamet et, Tanrım bize merhamet et..."

Bay Miles feneri yaşlı kadının elinden aldı, ışığını uykulu suratlarda gezdirdi. "Şimdi hepiniz diz çökün," dedi, sesinde Charity'nin hiç duymadığı bir otorite vardı. Genç kız mezarın yanında diz çöktü, ötekiler de tereddüt ederek, dimdik onun yanında dizlerinin üzerine çötüler. Bay Miles da onları izledi. "Şimdi benimle birlikte dua edin. Bu duayı biliyorsunuz," dedi, sonra da okumaya başladı: "‹‹Bunun için siz şöyle dua edin: ‹Göklerdeki Babamız, Adın kutsal kılınsın. (Matta, 6:9)..." Biriki kadın duraksayarak sözcükleri yinelediler, rahip bitirdiğinde düz saçlı adam uzun boylu gencin boynuna atıldı. "Böyle

8 İncil, Filipililer, 3:21

oldu," dedi, "Geçen gece söylemiştim ona, ona dedim ki..." sonra hıçkırıklara boğuldu.

Bay Miles paltosunu giyiyordu. Mezarın üzerine yığılmış kaba toprağın yanında diz çökmüş durumdaki Charity'nin yanına geldi.

"Haydi yavrum, gel artık, çok geç oldu," dedi.

Charity başını kaldırıp rahibin gözlerine baktı; adam başka bir dünyadan konuşuyor gibiydi.

"Ben gelmiyorum, burada kalacağım."

"Burada mı? Nerede? Ne demek istiyorsun sen?"

"Benim halkım buradakiler. Onların yanında kalacağım."

Bay Miles sesini alçalttı. "Ama bu mümkün değil. Ne yaptığını bilmiyorsun sen. Bu insanların arasında kalamazsın, benimle gelmelisin."

Charity başını iki yana salladı, doğrulup kalktı. Mezarın başındakiler karanlığa karışıp gitmişlerdi, ama elinde fener tutan yaşlı kadın kalmış, bekliyordu. Kadının kederli, yıpranmış yüzünde dostça bir ifade gören Charity onun yanına gitti.

"Bu gece kalabileceğim bir yeriniz var mı?" diye sordu. Liff, gecenin karanlığından atlı arabayla birlikte çıkıp yaklaştı. "O benim annem," dedi, yüzünde cılız bir gülümsemeyle iki kadına da sırayla bakarak. "Seni eve götürecek." Sesini yükseltip annesine," Avukat Royall'ın yanındaki kız bu," dedi, "Mary'nin kızı, hatırlayacaksın..."

Kadın başım salladı, yaşlı, kederli gözleriyle Charity'ye baktı. Bay Miles ile Liff arabaya çıkıp oturduklarında kadın izleyecekleri yolu göstermek üzere elinde fenerle önlerine düştü; sonra geri döndü, Charity ile birlikte hiç konuşmadan gecenin içinde yürüdüler.

17. Bölüm

Charity yerde, bir şiltenin üzerinde yatıyordu, tıpkı annesinin ölüsünün yattığı gibi. Bulunduğu alçak tavanlı oda soğuk ve karanlıktı. Mary Hyatt'ın hayatını geçirdiği yerden bile daha yoksul ve daha çıplaktı. Yanmayan sobanın öbür tarafında Liff Hyatt'ın annesi bir battaniyenin üzerinde uyuyordu; iki çocuk da –torunları olduğunu söylemişti– uyuyan köpek yavruları gibi onun yanına sokulmuşlardı. İnce giysilerini üzerlerine örtmüşler, ellerindeki tek battaniyeyi konuklarına vermişlerdi.

Karşı duvardaki küçük kare camdan Charity gökyüzünü derin bir boru gibi görüyordu, çok siyah, çok uzaktı, buz gibi yıldızlarla nabız gibi atıyordu, öyle ki genç kızın bütün ruhunu gökyüzü kendine çeker gibiydi. Yukarılarda bir yerde Bay Miles'ın dua ettiği Tanrı, Mary Hyatt'ın gelmesini bekliyor olmalı diye düşündü genç kız. Ne kadar da uzun bir uçuş olacaktı! Mary Tanrının yanına vardığında ona ne söyleyecekti?

Charity şaşkın zihninde annesinin geçmişini hayal etmeye ve onu adil ve merhametli bir Tanrının amaçlarıyla herhangi bir şekilde bağdaştırmaya çabalıyordu; ama o ikisinin arasında bir bağ hayal etmek olanaksızdı. Charity'nin kendisi, aceleyle kazılmış mezarına indirilen o zavallı yaratıktan, gökyüzünün yüksekliği onları birbirinden ayırmış gibi, çok uzak hissediyordu. Hayatında yoksulluk ve talihsizlik görmüştü; ancak zavallı tutumlu Bayan Hawes'un ve çalışkan Ally'nin yoksulluğa en yakın konumu temsil ettikleri bir toplumda bile, Dağ'daki köylülerin uygarlıktan uzak sefaletini akla getirecek hiçbir şey yoktu.

Charity bu trajik başlangıçtan dolayı yarı sersemlemiş du-

rumda orada yatarken kendisini çevresindeki hayatın içinde hayal etmeye boşuna çabaladı. Bu insanların birbirleriyle ya da ölmüş annesiyle olan ilişkilerini bile anlayamıyordu; sanki hepsi edilgence, karmakarışık bir şekilde bir araya gelmişlerdi, onları bağlayan en güçlü öğe ortak sefaletleriydi. Dağ'da büyümüş olsaydı nasıl bir hayatı olacağını gözünde canlandırmaya çalıştı, paçavralar içinde sağa sola koşacak, yerde, annesinin yanında, Bayan Hyatt'a sokulup yatan çocuklar gibi kıvrılıp uyuyacak, kendisine tuhaf şeyler söyleyen o kız gibi yabani, şaşkın bir yaratığa dönüşecekti. O kızla arasında bulunduğunu sezdiği gizli yakınlık ve kendisinin yeni başlangıcına tuttuğu ışık korkutmuştu Charity'yi. Sonra Bay Royall'ın kendi hikâyesini Lucius Harney'e anlatırken söylediklerini hatırladı: "Evet, annesi vardı, ama çocuğu seve seve verdi. Kim gelse verirdi..."

Eh, ne de olsa kimse suçlayamazdı ki annesini. Charity o günden sonra annesini hep bütün insani duygulardan yoksun olarak düşünmüştü; şimdiyse sadece acınacak durumda görünüyordu gözüne. Hangi anne çocuğunu böyle bir hayattan kurtarmak istemezdi ki? Charity kendi çocuğunun geleceğini düşününce sızlayan gözlerine yaşlar doldu, yanaklarından aşağı aktı. Bu kadar yorgun olmasaydı, böyle bir yük taşımasaydı, o dakikada ayağa fırlayıp oradan kaçardı.

Gecenin umutsuz saatleri ağır ağır geçti, sonunda gökyüzü ağardı, şafak odaya soğuk mavi ışığını saldı. Charity yattığı köşeden kirli döşemeye, lime lime paçavralar asılı elbise ipine, soğuk sobanın yanına sokulmuş yaşlı kadına, kış manzarasına yavaş yavaş yayılan ve Charity'nin yaşamak, seçmek, hareket etmek, kendisine bu insanların arasında bir yer açmak ya da geride bıraktığı hayata dönmek zorunda olduğu yeni bir günü yanında getiren ışığa bakıyordu. Katlanılmaz bir yorgunluk çöktü üzerine. Bütün isteğinin orada, kimsenin dikkatini çekmeden yatmak olduğunu hissettiği anlar oldu; sonra, içinden

çıktığı sürüden biri olmak fikrine aklı isyan etti, çocuğunu böyle bir kaderden kurtarmak için nereye olursa olsun gidecek, hayat sırtına ne yüklerse yüklesin taşıyacak gibi oldu.

Zihninden Nettleton'a dair bulanık düşünceler geçiyordu. Çocuğumu doğurabileceğim sakin bir yer bulacağım diye düşündü, sonra da baksınlar diye onu dürüst insanlara vereceğim; Julia Hawes gibi başımı alıp gidecek, çocuğumun ve kendimin geçimini sağlayacak parayı kazanacağım. Bu tür kızların bazen çocuklarının bakımını sağlayacak kadar para kazandıklarını biliyordu; bebeğini, onun yıkanıp saçlarının tarandığını, pembe yanaklarını, onu sakladığı yere gidip öpeceğini, giymesi için şirin şeyler götüreceğini düşününce aklındaki diğer şeyler silindi. Her şey, her şey, Dağ'daki sefalet yuvasına bir can daha eklemekten iyiydi.

Charity şilteden kalkarken yaşlı kadınla çocuklar hâlâ uyuyorlardı. Yorgunluktan ve soğuktan her yeri tutulmuştu, adımlarının sesi odadakileri uyandırmasın diye ağır hareket etti. Açlıktan bayılmak üzereydi, torbasında bir şey kalmamıştı, ama masanın üzerinde yarım somun bayat ekmek gördü. Kuşkusuz yaşlı Bayan Hyatt ile çocukların kahvaltısıydı bu ekmek; ama Charity'nin umurunda olmadı, kendi bebeğini düşünmek zorundaydı. Ekmekten bir parça koparıp iştahla yedi; sonra gözleri uyumakta olan çocukların zayıf yüzlerine gitti, birden pişmanlık duydu, aldığı şeye karşılık olarak bırakacak bir şey bulmak umuduyla torbasını karıştırdı. Ally'nin kendisine diktiği, kenarından mavi kurdele geçen güzel bir bluz buldu. Biriktirdiği parayı harcadığı zarif kıyafetlerden biriydi, ona bakarken yüzüne kan hücum etti. Bluzu masaya bıraktı, sessizce yürüdü, kapının kolunu kaldırıp dışarı çıktı.

Buz gibi soğuk bir sabahtı, soluk bir güneş Dağ'ın doğu yamacından kendini göstermek üzereydi. Yamaca serpiştirilmiş evler güneşin beneklediği bulutların altında soğuk görünümle-

ri ve dumansız bacalarıyla duruyorlardı; ortalıkta bir tek insan yoktu. Charity eşikte durakladı, bir gece önce geldiği yolun ne tarafta olduğunu bulmaya çalıştı. Bayan Hyatt'ın kulübesinin çevresindeki alanın ötesinde cenaze töreninin yapılmış olması gereken yıkık dökük evi gördü. Tekerlek izleri iki evin arasındaki boşluktan geçiyor, Dağ'ın yan yüzündeki çam ormanının içinde görünmez oluyordu; biraz sağda, rüzgârda kurumuş bir çalılığın altında açık kahverengi anızların üzerinde, kara bir lekeye benzeyen bir öbek taze toprak gördü Charity; alanı geçip oraya gitti. Yaklaşırken durgun havada bir kuş cıvıltısı duydu, başını kaldırıp bakınca mezarın üstündeki dikenli çalılığın üstteki dallarından birine tünemiş kahverengi bir serçe gördü. Bir dakika durup kuşun kısa, hüzünlü şarkısına kulak verdi, sonra yola çıktı, çam ormanına giden yamacı tırmanmaya başladı.

O âna kadar kaçmak için duyduğu şuursuzca bir içgüdüyle hareket etmişti; ama attığı her adım onu, uyanık ve telaşlıyken bulanık bir resim gibi görebildiği gerçeklere biraz daha yaklaştırır gibiydi. Şimdi gündüz dünyasındaydı, tanıdığı, bildiği şeylere gidiyordu, hayalgücü de daha temkinli işliyordu. Bir noktada kararı kesindi: North Dormer'de kalamazdı, oradan ne kadar çabuk uzaklaşırsa o kadar iyiydi. Ama bunun dışında kalan her şey karanlıktaydı.

Tırmandıkça hava daha da sertleşti, çamların korunaklı ortamından Dağ'ın ağaçsız, otluk tepesine vardığında bir gece öncenin soğuk rüzgârı üstüne saldırdı. Omuzlarını büzüp bir süre mücadele etti rüzgârla; ama sonunda soluksuz kaldı, rüzgârda titreşen dalların altındaki bir kaya çıkıntısının dibine oturdu. Bulunduğu yerden patikanın kurumuş çayırların arasından Hamblin yönüne gittiğini, Dağ'ın granit cephesinin sonsuz uzaklıklara doğru eğimlendiğini görebiliyordu. Kaya çıkıntısının o tarafındaki vadilerde hâlâ kışın gölgesi vardı, ama onların ötesindeki düzlükte güneş köy evlerinin damlarına ve çan kule-

lerine değiyor, çok uzaktaki, görünmeyen kasabaların üstündeki incecik duman tabakasını yaldızlıyordu.

Charity, gökkubbenin ıssızlığı altında kendini nokta gibi hissetti. Son iki günün olayları onu kısa süren mutluluk rüyasından sonsuza kadar ayırmış gibiydi. O yıkıcı deneyim Harney'in zihninde yer alan imgesini bile silikleştirmişti; onun o kadar uzakta olduğunu düşünüyordu ki, bir anıdan ibaret kalıyordu genç adam. Bitkin ve bulanık zihninde sadece bir tek duygu gerçeklik boyutundaydı: çocuğunun bedenine verdiği yük. O olmasaydı, Charity rüzgârla savrulan devedikenlerinin kokusu kadar köksüz hissederdi kendini. Çocuğu onu yere doğru bastıran bir yük, ama aynı zamanda tutup ayağa kaldıran bir el gibiydi. Ayağa kalkıp yola devam etmeliyim diye düşündü Charity.

Dağ'dan geçen patikaya gitti gözleri, uzakta, göğe karşı bir atlı araba gördü. Onun bildik siluetini ve başını öne eğip ilerleyen sıska atı tanıyordu. Bir an sonra dizginleri tutan iri yarı adamı da tanıdı. Atlı araba patikayı izliyor, kızın geldiği çam ormanına doğru ilerliyordu. Charity'nin ilk dürtüsü adam geçene kadar kaya çıkıntısının altına büzülmek oldu; ama o korkunç boşlukta yakınında birinin olduğunu hissetmenin verdiği ferahlama, saklanma içdüsünü bastırdı. Ayağa kalktı, arabaya doğru yürüdü.

Bay Royall onu görünce atını kamçıladı. Bir-iki dakika sonra Charity'nin yanındaydı; gözgöze geldiler, Bay Royall hiç konuşmadan eğildi, kızın arabaya binmesine yardımcı oldu.

Charity konuşmaya, kekeleyerek de olsa açıklama yapmaya çalıştı ama dudaklarından tek kelime çıkmadı; adam battaniyeyi kızın dizlerine örterken, "Rahip bana seni Dağ'da bıraktığını söyledi, ben de almaya geldim," dedi.

Atın başını çevirdi, Hamblin'e doğru yola koyuldular. Charity hiç konuşmadan oturuyordu, gözlerini yola dikmişti, Bay

Royall ara sıra atı heveslendirmek için birkaç kelime söylüyordu: "Haydi bakalım Dan... Hamblin'de mola verdirdim ona, ama hızlı geldik, rüzgâra karşı dağa tırmanmak da kolay iş değil..."

Bay Royall bunları söylerken, onun Dağ'a bu erken saatte varabilmek için North Dormer'den gecenin ayazında yola çıkmış ve Hamblin'de verdiği mola dışında hiç durmadan yol almış olması gerektiği ilk kez aklına geldi Charity'nin; yüreği yumuşadı, yatılı okuldan ayrılıp onun yanında kaldığı için Bay Royall'ın kendisine kızıl çardak gülünü getirmesinden bu yana onun hiçbir hareketi böyle hissettirmemişti genç kıza.

Biraz durduktan sonra devam etti adam. "Buraya senin için ilk kez geldiğim gün, tıpkı bunun gibi bir gündü, sadece kar serpiştiriyordu." Ama sonra, kızın bu sözleri geçmişteki yardımlarını hatırlatacak bir söz olarak algılamasından korkarak hemen ekledi: "Bunun sence iyi bir iş olup olmadığını bilmiyorum."

"Evet, bence iyi," diye mırıldandı Charity, gözlerini yoldan ayırmadan.

"Eh," dedi adam, "denedim ama..."

Cümlesini tamamlamadı, kızın da aklına söyleyecek başka bir şey gelmedi.

"Haydi Dan, yola devam," diye homurdandı adam, dizginlere asılarak. "Daha gelmedik eve... Üşüyor musun," diye sordu birden.

Kız başını iki yana salladı, ama Bay Royall örtüyü biraz daha yukarı çekti, kızın ayak bileklerinin çevresine sıkıştırmak için eğildi. Charity hâlâ dümdüz ileriye bakıyordu. Yorgunluk ve bıkkınlık yaşları gözlerine doluyor, akmaya başlıyordu, ama adam fark eder diye gözyaşlarını silmeye kalkışmıyordu.

Sessizce, Hamblin'e giden yolda geniş daireler çizerek ilerlediler, köyün eteklerine varana kadar Bay Royall ağzını açmadı. Sonra dizginleri elinden bırakıp saatine baktı.

"Charity," dedi, "çok bitkin görünüyorsun, North Dormer'e de daha çok yolumuz var. Burada bir süre durup kahvaltı etmen, sonra da Creston'a gidip trene binmemiz doğru olur."

Charity kayıtsızlığından sıyrıldı. "Tren mi... ne treni?"

Bay Royall yanıt vermedi, köydeki ilk evin kapısına ulaşana kadar atının tırıs gitmesine izin verdi. "Burası yaşlı Bayan Hobart'ın yeri," dedi. "Bize içecek sıcak bir şey verir."

Charity yarı şuursuz bir şekilde kendini arabadan inmiş, adamın peşinde kapıdan geçerken buldu. Temiz bir mutfağa girmişlerdi, sobadaki ateş çıtır çıtır yanıyordu. Tatlı yüzlü yaşlı bir kadın masaya fincanlarla tabaklar koyuyordu. Başını kaldırdı, içeri girenleri selamladı, Bay Royall sobaya yaklaştı, uyuşmuş ellerini birbirine vurdu.

"Eee, Bayan Hobart, bu genç hanım için kahvaltınız var mı? Bakın ne kadar üşümüş ve aç."

Bayan Hobart Charity'ye gülümsedi, sobanın üstünden teneke bir kahve kabı aldı. "Aman, pek yorgun görünüyorsun," dedi sempatiyle.

Charity kızardı, masaya oturdu. Bir kez daha bütünüyle edilgenlik çökmüştü üstüne, sadece sıcaklık ve dinlenme gibi hoşa giden temel duygulanımlarının farkındaydı.

Bayan Hobart masaya ekmekle süt getirdi, sonra dışarı çıktı; Charity onun atı alıp avlunun öbür ucundaki ahıra götürmesini izledi. Kadın geri gelmedi, Bay Royall ile Charity aralarında dumanı tüten kahve olduğu halde masada tek başlarına oturdular. Adam kızın fincanına kahve, tabağa da bir parça ekmek koydu, Charity ekmeği yemeye başladı.

Kahvenin sıcaklığı damarlarında akarken düşünceleri beraklaştı, kendini yeniden yaşayan bir varlık gibi hissetmeye başladı; ama hayata dönüşü o kadar sancılı oldu ki lokması boğazına takıldı, sessiz bir ıstırap içinde gözlerini masaya dikerek oturup kaldı.

Bir süre sonra Bay Royall sandalyesini geriye itti. "Haydi bakalım," dedi, "yola çıkabileceksen..." Kız yerinden kımıldamayınca adam devam etti: "Eğer istersen Nettleton'a kalkan öğle trenine yetişebiliriz."

Bu sözler üzerine Charity'nin yüzüne kan hücum etti, şaşkın bakışlarını adama doğrulttu. Bay Royall masanın karşı tarafında durmuş, kıza sevecen ama ciddi gözlerle bakıyordu; birden onun ne söyleyeceğini anladı Charity. Kımıldamadan oturmaya devam etti, dudakları kurşun gibi ağırlaşmıştı.

"Eskiden birbirimize kırıcı sözler söyledik, Charity; şimdi bunları konuşmanın bir yararı yok bence. Ama benim seninle ilgili duygularım değişmedi; kabul edersen o trene yetişelim, doğruca rahibe gidelim; eve Bayan Royall olarak dönersin."

Yuvaya Dönüş haftası şenliğinde yaptığı konuşmada dinleyicileri duygulandıran aynı ciddi ve inandırıcı sesle konuşuyordu; o yumuşak tonun altında derin ve kederli bir hoşgörü gizli olduğunu hissetti Charity. Kendi zayıflığından korkarak baştan ayağa titremeye başladı.

"Ah, yapamam..." diye bağırdı, umarsızca.

"Neyi yapamazsın?"

Kız da bilmiyordu bunu: adamın teklif ettiği şeyi reddettiğine emin değildi, ya da artık hakkı olmayan bir şeyi kabul etmek için içinden gelen dürtüye karşı mücadele etmeye başlayıp başlamadığına. Ayağa kalktı, ürperiyordu, şaşkındı, konuşmaya başladı:

"Size karşı her zaman dürüst olmadığımı biliyorum; ama şimdi dürüst davranmak istiyorum... bilmenizi isterim ki... isterim ki..." Sesi giderek zayıfladı ve sustu.

Bay Royall duvara dayandı. Her zamankinden de solgundu yüzü, ama kendine hâkimdi, nazikti, kızın heyecanlı halinden rahatsız olmamış gibiydi.

"Bu isterim ki de ne demek oluyor?" dedi, kız susunca. "Ger-

çekten ne istediğini biliyor musun sen? Sana söyleyeyim. Eve götürülüp bakılmak istiyorsun. Söyleyecek başka bir şey yok."

"Yo, hepsi bu değil."

"Değil mi?" Saatine baktı. "Sana başka bir şey söyleyeyim. Benimle evlenmek isteyip istemediğini öğrenmek istiyorum. Başka bir şey olsaydı söylerdim sana, ama yok. Benim yaşımda bir erkek neyin önemli neyin önemsiz olduğunu bilir; hayatın bize yaptığı en büyük iyilik budur."

Sesi o kadar güçlü ve kararlı çıkıyordu ki kıza destek veren bir kol gibiydi. Bay Royall konuşurken Charity direncinin eridiğini, gücünün azaldığını hissetti.

"Ağlama Charity," dedi Bay Royall, sesi titreyerek. Kız başını kaldırıp baktı, adamın duygulanması onu şaşırtmıştı, gözgöze geldiler.

"Bana bak," dedi adam, tatlı bir sesle, "yaşlı Dan çok uzun bir yol tepti, yolun geri kalan kısmında pek zorlamayalım."

Kızın sırtından kayıp sandalyeye düşen pelerini alıp omuzlarına koydu. Charity onun peşinden evden çıktı, avlunun karşısına geçip atın bağlı olduğu kulübeye gittiler. Bay Royall atın sırtındaki örtüyü aldı, arabayı yola çıkardı. Charity binince Bay Royall battaniyeyi onun üzerine örttü, dilini şaklatarak dizginleri çekti. Köyün çıkışına vardıklarında atın başını Creston yönüne çevirdi.

18. Bölüm

Yaşlı Dan'in rahvan gidişine uyarak kıvrıla kıvrıla inen yolda vadiye doğru ilerlediler. Charity yorgunluğunun daha da arttığını hissediyordu, çıplak ağaçlarla dolu ormandan geçerken her şeyin anlamını yitirdiğini, yaz ağaçlarının yaprakları üzerlerine eğilirken sevgilisinin yanında oturduğunu sandığı anlar oldu. Ama bu hayal silik ve geçiciydi. Çoğunlukla sakin, karşı konulmaz bir akıntıya kapılarak kaydığını hissediyor, karışık duygular içinde oluyordu; düşüncelerin işkencesinden kurtulmak için kendini bu duyguya bıraktı.

Bay Royall pek konuşmuyordu, ama onun bu sessiz varlığı Charity'ye ilk kez bir huzur ve güvenlik duygusu verdi. Onun bulunduğu yerde sıcaklık, huzur, sessizlik olacağını biliyordu, o anda da bunlardan başka bir şey istemiyordu zaten. Gözlerini yumdu, bunlar bile bulanıklaştı...

Trende, Creston'la Nettleton arasındaki kısa yolda sıcak onu canlandırdı, yabancı gözlerin hapsinde olmak bir an enerji verdi. Bay Royall'm karşısında sırtını dikleştirip oturdu, pencereden dışarı, çıplak manzaraya baktı. Kırk sekiz saat önce bu yoldan son geçtiğinde ağaçların pek çoğunda henüz yaprak vardı; ama son iki gecenin sert rüzgârları yaprakları koparmıştı, manzaranın hatları tıpkı Aralık ayında olduğu gibi ince çizgilerle belirlenmişti. Sonbaharın birkaç soğuk günü, 4 Temmuz'da geçtiği verimli tarlaları ve cılız ağaçları tanınmaz hale getirmişti. Manzaranın soluklaşmasıyla o şevkli saatler de silinip gitmişti. Bütün bunları kendisinin yaşadığına inanamıyordu; başına onarılmaz ve karşı konulmaz bir şey gelmişti ama kendisini

oraya götüren basamaklar neredeyse kaybolup gitmişti.

Tren Nettleton'a vardığında ve Charity Bay Royall'm yanmda meydana çıktığında gerçekdışılık duygusu daha da baskınlaştı. Gecenin ve gündüzün fiziksel gerginliği zihninde yeni duygulanımlara yer bırakmamıştı, Bay Royall'ın peşinden yorgun çocuklar gibi yürüdü. Karmakarışık bir düşteydi sanki, kendisini onunla birlikte hoş bir odada oturur buldu, kırmızı beyaz bir örtü örtülü ve üzerinde sıcak yemeklerle çay bulunan bir masanın başındaydı. Charity tabağını ve fincanını doldurdu, ne zaman başını masadan kaldırsa Bay Royall'ın, yaşlı Bayan Hobart'm mutfağındayken kendisine güven ve güç vermiş olan aynı sakin bakışlarıyla karşılaşıyordu. Zihnindeki başka her şey daha da karışıp önemsizleşiyor, dünyayı kusurlu gözlerin karşısında eriten evrensel ışıltıya benziyordu, Bay Royall'ın varlığı bu ele geçmez fondan mutlak bir kararlılıkla kopmaya başlıyordu. Bay Royall'ı ne zaman düşünse –pek düşünmezdi aslında– nefret edilesi ve engelleyici ama kandırabileceği ve eğer isterse üzerinde baskı kurabileceği biri olarak düşünürdü. Sadece bir kez, Yuvaya Dönüş eğlencelerinin olduğu gün, onun konuşmasının uçuşan parçaları Charity'nin kaygılı beyninde savrulurken, bir başka varlık gözüne çarpar gibi olmuştu; bu yeni varlık, yanında yaşadığını sandığı idrak yoksunu düşmandan öylesine farklıydı ki kendi düşlerinin tutuşmuş pusunun arasından bile o kişi şaşırtıcı bir belirginlikle görünmüştü. Bir an, adamın sözleri ve o sözleri söyleyiş tarzı, onu neden her zaman yalnız bir adammış gibi gördüğünü anlamasına yaramıştı. Ama düşlerinin sisi o adamı yeniden gizlemiş, Charity de az önceki izlenimi unutmuştu.

Şimdi, masada otururlarken o izlenimi yeniden hatırlıyordu, kendi sınırsız yalnızlığı arasından ona birbirlerine ne kadar yakın oldukları duygusunu veriyordu. Ama bütün bu duygular Charity'nin bedensel zayıflığının donuk bulanıklığında sadece birer kısa ışık çizgisiydi. Bu bulanıklığın arasından, Bay

Royall'ın kendisini o sıcak odada yalnız bıraktığının, bir süre sonra istasyondan –güneşte kavrulmuş mavi ipek perdeleri olan– üstü kapalı bir arabayla geri döndüğünün farkına vardı; arabaya binip kilisenin yanındaki, önünde halı gibi çim bulunan, cephesi sarmaşık kaplı bir eve gittiler. Evin önünde arabadan indiler, onlar patikadan yürüyüp duvarları lambrili bir hole, sonra da kitap dolu bir odaya girerlerken araba kapıda bekledi. Bu odada Charity'nin daha önce hiç görmediği bir rahip onları karşıladı, şahitler gelene kadar birkaç dakika oturmalarını istedi.

Charity uysalca oturdu, ellerini arkasında kavuşturan Bay Royall da ağır ağır odada dolaştı. Dönüp Charity'ye baktığında kız onun dudaklarının seyirdiğini fark etti. Ama bakışları ciddi ve sakindi. Bir ara kızın önünde durup çekinerek, "Rüzgâr saçlarını dağıtmış," deyince Charity elini kaldırıp örgüsünden kurtulmuş buklelerini düzeltmeye çalıştı. Duvardaki oymalı çerçevede bir ayna vardı, ama Charity orada kendisine bakmaya utandı, rahip dönene kadar ellerini kucağında kavuşturup oturdu. Sonra yine dışarı çıktılar, bir kemeraltından geçtiler, alçak tavanlı, kemerli bir odaya girdiler, burada bir mihrabın üzerinde bir haç ve sıra sıra banklar vardı. Kapıda onlardan ayrılmış olan rahip, sırtında beyaz cüppesiyle mihrabın önünde belirdi, karısı olması gereken bir hanımla mavi gömlekli bir adam da içeri girip banklardan birine oturdular. Rahip bir kitabı açtı, Charity ile Bay Royall'a yaklaşmalarını işaret etti. Bay Royall öne doğru birkaç adım attı, Charity de Bayan Hobart'ın mutfağından çıkıp arabanın yanına giderlerken olduğu gibi onun peşinden gitti; Bay Royall'ın yanından uzaklaşırsa ve yapmasını söylediği şeyleri yapmazsa ayaklarının altındaki zemin kayacakmış gibi geliyordu ona.

Rahip okumaya başladı, Charity'nin uyuşmuş zihninde, bir gece önce Dağ'daki metruk evde, aynı dua kitabından aynı ür-

kütücü kesinlikle okuyan Bay Miles'ın anısı belirdi:

"Bütün kalplerdeki sırların ifşa olacağı Kıyamet gününde yanıt vereceğiniz gibi, eğer yasal olarak evlenmenizi engelleyecek herhangi bir şey biliyorsanız söylemenizi ikinizden de talep ediyorum..."

Charity başını kaldırdı, Bay Royall ile gözgöze geldi. O gözler kendisine hâlâ şefkatle, titremeden bakıyorlardı. "Evet," dediğini duydu onun bir an sonra, kaçırdığı bazı kelimelerin ardından. Rahibin işaretlerini anlamaya öylesine vermişti ki kendini, ne söylendiğini duymaz olmuştu. Biraz sonra bankta oturan hanım ayağa kalktı, Charity'nin elini tutup Bay Royall'ın eline verdi. Genç kızın eli adamın iri avcuna hapsoldu, incecik parmağına kendisine çok büyük gelen bir yüzüğün takıldığını hissetti. İşte o zaman artık evlendiğini anladı...

İkindi olduğunda Charity, Harney ile kendisinin 4 Temmuz günü boşuna bir çabayla boş bir masa bulmaya çalıştıkları şık otelin bir odasında tek başına oturuyordu. Daha önce hiç böyle güzel döşenmiş bir odada bulunmamıştı. Tuvalet masasının üstündeki ayna geniş yatağın yüksek arkalığını ve oluklu yastık kılıflarını yansıtıyordu, yatağın örtüsü öylesine beyazdı ki Charity şapkasıyla ceketini onun üzerine koymaya çekinmişti. Radyatör mırıl mırıl yanıyor, insanı rahatlatan bir sıcaklık yayıyordu, aralık duran kapıdan ikiz mermer lavaboların üstündeki metal muslukların parıltısını görebiliyordu.

Bir süre, gece ve gündüz yaşadığı uzun, yorucu saatleri aklından çıkarmıştı; gözlerini kapadı, kendini sıcaklığın ve sessizliğin büyüsüne teslim ederek oturdu orada. Ama bu rahatlatıcı uyuşukluğun yerini çok geçmeden ansızın bastıran, hasta insanları bazen derin bir uykudan uyandıran görüntü yoğunluğu aldı. Charity gözlerini açtığında bakışları başının üstünde asılı olan resme takıldı. Akçaağaçtan geniş bir çerçeveye oturtulmuş, altın yaldızlı fonla beslenmiş, kenarı göz kamaştırıcı beyazlıkta

büyük bir gravürdü bu. Üstüne ağaçlar sarkan bir göldeki sandalda bulunan bir genç adam resmedilmişti. Eğilmiş, sandalın kıç tarafında, yastıklara dayanmış yatan, ince giysili bir genç kıza sudaki nilüferlerden topluyordu. Yaz ortasına özgü durgun bir ışıltı vardı o sahnede, Charity gözlerini kaçırdı, koltuğundan kalktı, huzursuzluk içinde odada dolaşmaya başladı.

Beşinci kattaki odanın dökme camlı geniş penceresi kasabanın damlarına bakıyordu. Damların ötesinde ormanlık bir manzara uzanıyor, batan güneşin son kızıl ışıkları orada madeni bir tona bürünüyordu. Charity bu parıltıya irileşmiş gözlerle baktı. Çökmekte olan alacakaranlıkta bile o parıltıyı kuşatan alçak tepelerin ve yükselerek onların eteklerine ulaşan otlakların hatlarını seçebildi. Karşısındaki Nettleton Gölü'ydü.

Pencerede dakikalarca durup rengi solmakta olan sulara baktı. O gölü görmek, yapmış olduğu şeyin anlamını ilk kez kavramasına neden olmuştu. Parmağındaki yüzüğün dokunuşu bile geri dönülemeyecek bu hareketi bu kadar keskin bir biçimde hissettirmemişti ona. Bir an içinden yine kaçıp gitmek geldi; ama sadece kırık bir kuş kanadının çırpınışı gibi oldu bu. Arkasındaki kapının açıldığını ve Bay Royall'ın içeri girdiğini duydu.

Tıraş olmak için berbere gitmişti, biçimsiz kır saçları kesilip düzeltilmişti. Farkedilmek ister gibi sert ve hızlı adımlarla, omuzlarını dikleştirip başını geriye atarak yürüyordu.

"Karanlıkta ne yapıyorsun?" diye seslendi, neşeli bir sesle. Charity yanıt vermedi. Bay Royall perdeyi kapamak için pencereye gitti, parmağıyla duvara dokunarak odayı tavanın ortasındaki avizenin parlak ışığıyla doldurdu. Bu yabancı ışık altında karı-koca bir an ne yapacaklarını bilemeden bakıştılar; sonra Bay Royall, "Aşağı inip biraz yemek yiyelim istersen," dedi.

Yemek düşüncesi midesini bulandırdı Charity'nin; ama bunu açıkça söylemeye cesaret edemedi, eliyle saçlarını düzeltip adamın peşinden asansöre yürüdü.

Bir saat sonra, aydınlık yemek salonundan çıkınca, Bay Royall köşedeki tezgâhlardan birinin pirinç kafesinin önünde durup bir puro seçerken ve akşam gazetesini alırken Charity de mermer döşeli holde bekledi. Bol ışıklı avizelerin altında erkekler sallanan koltuklara yayılmışlardı, yolcular gelip gidiyor, ziller çalıyor, görevliler ellerindeki bavulları sürüyerek taşıyorlardı. Tezgâha eğilen Bay Royall'ın omzunun üstünden, holün karşı tarafında kabarık saçlı bir kızın, anahtarını bankodan almakta olan şık bir gezgin satıcıya sırıtıp başını salladığını gördü.

Charity hayatın bu zıt akımlarının ortasında, hareketsiz ve kıpırtısız durdu, sanki yere çivilenmiş mermer masalardan biriydi. Değişik kutulardaki puroları elleyen, titremeyen eliyle akşam gazetesini açan Bay Royall'a dehşet içinde, ama büyülenmiş gibi bakarken bütün ruhu, kendisini beklemekte olan kıyamet ânına yönelik rahatsız edici duyguda toplanmıştı.

Çok geçmeden dönüp kızın yanına geldi Bay Royall. "Sen doğruca çıkıp yat," dedi ona, "ben burada oturup puromu içeceğim."

Sanki yıllardır evli bir çiftlermiş, birbirlerine alışıklarmış gibi rahatça ve doğallıkla söylemişti bunu; Charity'nin sıkıntılı yüreği ferahladı. Bay Royall'ın peşinden asansöre gitti, adam onu asansöre soktu, asansör görevlisi çocuğa karısına odasına kadar eşlik etmesini söyledi.

Elektrik düğmesinin nerede olduğunu unuttuğu ve nasıl kullanacağını bilemediği için karanlıkta yolunu el yordamıyla buldu Charity. Ama beyaz bir sonbahar mehtabı çıkmıştı, aydınlık gökyüzünden odaya cılız bir ışık vuruyordu. Bu ışıkta soyundu Charity, oluklu yastık kılıflarını katladıktan sonra tertemiz yatak örtüsünün altına süzüldü ürkekçe. O güne kadar hiç böyle pürüzsüz çarşaflar ya da hafif, sıcak battaniyeler görmemişti; ne var ki yatağın yumuşaklığı ona teselli olmadı. Damarla-

rından buz gibi akan bir korkuyla ürpererek yattı yerinde. "Ne yaptım ben? Ah, ne yaptım ben?" diye fısıldadı, titreyerek yastığına kapanırken; pencerenin dışındaki solgun manzarayı görmemek için yüzünü yastığa bastırdı, yaklaşan her ayak sesine kulak verip, karanlıkta tedirgince yattı.

Sonra ansızın doğrulup oturdu, ellerini ürkek kalbine bastırdı. Duyduğu hafif bir ses odada birinin olduğunu belli etmişti, ama o arada uyumuş olmalıydı, çünkü içeri kimsenin girdiğini duymamıştı. Ay, karşıdaki damların gerisinde alçalıyordu; karanlıkta, sallanan koltukta oturan birinin pencerenin kurşuni karesine vuran siluetini gördü. Şekil hareket etmiyordu, koltuğa iyice gömülmüştü, başını öne eğmiş, kollarını kavuşturmuştu; Charity onun Bay Royall olduğunu gördü. Üstünü çıkarmamıştı, ama yatağın ayakucunda duran battaniyeyi almış, dizlerine örtmüştü. Titreyerek, soluğunu tutarak adamı seyretti Charity, kendi hareketinin onu uyandırmasından korkuyordu; ama Bay Royall kıpırdamadı, Charity de onun uyuyor sanılmak istediğine karar verdi.

Bay Royall'ı seyrederken içini yavaş yavaş tarifsiz bir ferahlık kapladı, gerilen sinirleri, yorgun bedeni gevşedi. Adam biliyordu o zaman... biliyordu... Bildiği için kendisiyle evlenmek istemişti; bildiği için karanlıkta öylece oturup Charity'ye kendisinin yanında güvende olduğunu göstermek istiyordu. Onu düşünürken hiç hissetmediği kadar derin bir şeyler kıpırdadı yorgun zihninde, usulcacık, sessizce başını yastığa bıraktı...

Uyandığında odaya sabah ışığı dolmuştu, çevresine bakar bakmaz yalnız olduğunu gördü. Kalkıp giyindi, elbisesinin düğmelerini iliklerken kapı açıldı ve Bay Royall içeri girdi. Yaşlı ve yorgun görünüyordu gün ışığında, ama yüzünde, Charity'yi Dağ'dayken rahatlatan ciddi dostluk ifadesi vardı yine. Sanki adamın içindeki bütün kötü ruhlar çıkıp gitmişti.

Kahvaltı etmek üzere yemek salonuna indiler, kahvaltıdan

sonra Bay Royall birtakım sigorta işlerini halletmesi gerektiğini söyledi. "Ben bu işlerle meşgulken sen de dışarı çıkıp ihtiyacın olan şeyleri alabilirsin," dedi. Gülümsedi, sıkıntıyla gülerek devam etti: "Bilirsin, öteki kızlardan üstün olmanı hep istemişimdir." Cebinden bir şey çıkardı, masanın üzerinden kıza doğru itti; Charrity onun iki tane yirmi dolarlık banknot vermiş olduğunu gördü. "Yetmezse, bunların geldiği yerde başkaları da var... Bütün kızları geride bırakmanı istiyorum," diye yineledi.

Charity kıpkırmızı oldu, kekeleyerek teşekkür etmeye çalıştı, ama Bay Royall iskemlesini geriye iterek öne düşmüş, yemek salonundan çıkıyordu. Holde bir dakika durdu, eğer Charity'ye de uygunsa saat üç treniyle North Dormer'e gidebileceklerini söyledi; sonra şapkasıyla paltosunu askıdan alıp sokağa çıktı.

Birkaç dakika sonra Charity de onu izledi. Adamın hangi yöne gittiğine bakmış, kendisi ters yöne sapmıştı, ana caddeden hızla geçip Lake Bulvarı'nın köşesindeki tuğla binaya gitti. Orada durup yolun iki ucunu dikkatle gözden geçirdi, sonra Dr. Merkle'nin kapısına çıkan pirinç korkuluklu basamakları tırmandı. Kapıyı aynı kabarık saçlı melez kız açtı, kırmızı kadife döşeli salonda yine bekletildikten sonra bir kez daha Dr. Merkle'nin odasına alındı. Doktor hiç şaşırmadan karşıladı onu ve içerideki kadife döşeli kutsal bölmeye geçirdi.

"Geri geleceğini tahmin ediyordum, ama umduğumdan çabuk geldin, sabırlı olmanı, üzülmemeni söylemiştim sana," dedi doktor, kızı baştan aşağı inceledikten sonra.

Charity göğsünden parayı çıkardı. "Mavi broşumu almaya geldim," dedi, yüzü kızararak.

"Broşunu mu?" Dr. Merkle hatırlamıyor gibiydi. "Ah, evet, bu türden öyle çok şey veriyorlar ki bana. Peki tatlım, kasadan çıkartana kadar beklemen gerekecek. Böyle değerli şeyleri gazete gibi ortalıkta bırakmıyorum."

Ortadan kayboldu, geri geldiğinde elindeki bükülmüş paket

kâğıdının içinden broşu çıkardı.

Broşa bakan Charity'nin yüreğinden bir sıcaklık geçti. Elini hevesle uzattı.

"Paranın üstünü verebilecek misiniz?" diye sordu soluk soluğa, yirmi dolarlardan birini masanın üzerine bırakırken.

"Üstünü mü? Ne demek üstünü? Burada sadece iki tane yirmi dolar var," diye yanıtladı onu Dr. Merkle neşeyle.

Charity sustu, kafası karışmıştı. "Sandım ki... muayene ücretinin beş dolar olduğunu söylemiştiniz."

"*Senin* için, sana iyilik olsun diye, öyle söylemiştim. Ama ya sorumluluk ve sigorta? Sanırım bu hiç aklına gelmedi. Bu broşun değeri en azından yüz dolar. Ya kaybolsaydı ya da çalınsaydı, ve sen de gelip isteseydin, ne yapardım ben?"

Charity ağzını açmadı, şaşırmış, bu sözlerden pek ikna olmamıştı, Dr. Merkle de fırsattan yararlandı. "Bu broşu vermeni ben istemedim tatlım. Beni bu kadar zahmete sokmalarındansa insanların bana normal ücretimi ödemelerini tercih ederim."

Sustu, oradan kaçmak için içi içini yiyen Charity ayağa fırladı, elindeki banknotlardan birini kadma uzattı.

"Bunu alacak mısınız?" diye sordu.

"Hayır onu almayacağım canım; onu arkadaşıyla birlikte alacağım, ve eğer bana güvenmiyorsan sana imzalı bir makbuz da verebilirim."

"Ama gidemem, bütün param bu," diye bağırdı Charity.

Dr. Merkle oturduğu kadife kanepeden ona tatlı tatlı baktı. "Galiba dün evlendin, Piskoposluk kilisesinde; rahibin adamı bana nikâhı anlattı. Burada bir hesabın olduğunu Bay Royall'ın bilmesi iyi olmaz, öyle değil mi? Öz annen de olsa sana böyle söylerdi."

Charity'nin yüreği öfkeyle kabardı, bir an içinden broşu orada bırakmak ve Dr. Merkle ne istiyorsa onu yapsın demek geçti. Ama tek değerli şeyini bu kadını elinde nasıl bırakırdı?

Bebeği için istiyordu onu, nedense o broşun Harney'in çocuğuyla meçhul babası arasında bir bağ olacağını düşünüyordu. Titreyerek ve kendinden nefret ederek Bay Royall'ın verdiği parayı masaya bıraktı, broşu kaparak odadan ve evden dışarı fırladı.

Sokağa çıkınca bir an sessizce durdu, bu son serüven onu şaşkına çevirmişti. Broş bir tılsım gibi göğsünde duruyordu, yüreğinin içten içe ferahladığını hissetti. Güç kazandı, biraz sonra da postaneye doğru yürüdü, sallanan kapılardan geçerek içeri girdi. Veznelerden birinden bir tabaka mektup kâğıdı, zarf ve pul aldı, bir masaya oturup postanenin paslı kalemini mürekkebe batırdı. Bay Royall'ın yüzüğünü parmağında hissettiğinden beri kapıldığı korkunun pençesinde gelmişti oraya; Harney'in eninde sonunda özgür kalıp kendisine dönmesi ihtimalinin korkusuydu bu. Onun mektubunu almasını izleyen korkunç saatlerde bu olasılık hiç gelmemişti aklına; attığı kesin adım özlemi kaygıya dönüştürdükten sonra böyle bir olasılık mümkün görünmüştü. Zarfa adresi, kâğıda da şunları yazdı:

Bay Royall ile evlendim. Seni hep hatırlayacağım. CHARITY.

Bu son kelimeleri yazmayı hiç amaçlamamıştı; yine de kaleminin ucundan kâğıda akmalarını önleyememişti. Yaptığı özveriyi tamamlayacak gücü olmamıştı, ama zaten ne önemi vardı? Harney'i artık bir daha asla göremeyeceğine göre gerçeği yazmasının ne sakıncası olabilirdi?

Mektubunu posta kutusuna attıktan sonra kalabalık, güneşli sokağa çıktı, otele doğru yürümeye başladı. Mağazaların dökme camdan vitrinlerinin gerisindeki insanı baştan çıkaran elbiseler ve diğer malzemeler Harney'le birlikte bunlara baktıkları gün hayalgücünü tutuşturmuştu. Bunları görünce, Bay

Royall'ın kendisine dışarı çıkıp ihtiyacın olanları al dediğini hatırladı. Üzerindeki eski elbiseye baktı, boş ellerle döndüğü zaman ona ne söyleyeceğini düşündü. Otele yaklaşırken adamın kendisini kapının girişinde beklediğini gördü, kalbi kaygıyla çarpmaya başladı.

Bay Royall başını eğip elini salladı, holden birlikte geçip eşyalarını almak üzere yukarı çıktılar, öğle yemeği için aşağıya indiklerinde Bay Royall odalarının anahtarını resepsiyona bırakacaktı. Yatak odasında Charity yanındaki üç-beş parça eşyasını torbasına koyarken adamın gözlerini kendisine diktiğini ve bir şey söylemek üzere olduğunu hissetti. Katlamakta olduğu geceliği elinde, kıpırdamadan durdu, sıktığı yanaklarına kan hücum etmişti.

"Kendini güzelce donattın mı? Ortalıkta paket filan görmedim," dedi adam neşeyle.

"Ah, istediğim birkaç parçayı Ally Hawes'un yapmasını tercih ederim," diye yanıt verdi Charity.

"Öyle mi?" Bir an düşünceli düşünceli baktı kıza, kaşları çatılmıştı. Sonra yüzü yine yumuşadı. "Ben senin öbür kadınlardan daha şık görünmeni istemiştim, ama sanırım haklısın. Sen iyi bir kızsın, Charity," dedi.

Gözgöze geldiler, Bay Royall'ın gözleri Charity'nin o âna kadar hiç görmediği bir şeyle doldu; o bakışlar kızı utandırdı ama aynı zamanda güven de verdi.

"Bence siz de iyi birisiniz," dedi Charity, ürkekçe ve aceleyle. Adam yanıt vermeden gülümsedi, birlikte odadan çıktılar, pırıl pırıl asansöre binip hole indiler.

O akşamın geç saatlerinde, sonbaharın soğuk ayışığı altında kırmızı evin kapısında arabadan indiler.

* * *